
BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
2 F
7

NOI RIFORMATORI

Dello Studio di Padova.

AVendo veduto per la Fede di Revisione, ed Approvazione del P. *Fra Paolo Antonio Ambrogi Inquisitore di Padova*, nel Libro intitolato: *Grammatica Linguæ Syriacæ Institutio Auctore Antonio Zanolini J. U. D., & in Seminario Patavino Linguarum Orientalium Præceptore &c.* non v'esser cos'alcuna contro la Santa Fede Cattolica; e parimente per Attestato del Segretario Nostro, niente contro Principi, e buoni costumi; concediamo Licenza a *Gio: Manfrè Stampatore di Venezia*, che possa essere stampato, osservando gli ordini in materia di Stampe, e presentando le solite Copie alle Pubbliche Librerie di Venezia, e di Padova.

Dat. li 14. Giugno 1742.

(
(Alvise Mocenigo II. Rif.
(Zuane Querini Proc. Rif.

Reg. in Lib. a car. 40.

Agostino Bianchi Segretario.

Adi 7. Luglio 1741.
Reg. nel Mag. Ecc. contro la Bestemmia.

Francesco Legrenzi Segretario alla Bestemmia.

FINIS.

Non-

INDEX

CAPITUM.

Ca-

ܡܛܠ *Propter*) Vocalis Ezozo numquam ſcribitur ſine Vau, exceptis tantummodo duabus vocibus, nimirum ܟܠ *omnis*, & hoc ܡܛܠ *propter*.

ܕܝܠܟ *Tuum*) Affixa, quibus præponuntur litteræ ܕܝܠ, etiam pro Pronominibus Poſſeſſivis uſurpantur, ut ܕܝܠܝ *meus*, *mea*, *meum*; ܕܝܠܟ *tuus*, *tua*, *tuum*; ܕܝܠܗ *ſuus*, *ſua*, *ſuum*, ܕܝܠܢ *noſter*, *noſtra*, *noſtrum* &c. Præpoſitiones etiam aliquando iis adjiciuntur, ut ܡܢ ܕܝܠܝ *a meo*, ܒܕܝܠܝ *in meo*, ܠܕܝܠܝ *ad meum* &c.

ܚܝܠܐ *Potentia*) Nomen derivatum a radice ܚܝܠ *confirmare*, *robuſtum reddere*.

ܫܘܒܚܬܐ *Gloria*) Nomen fœmininum deductum a radice ܫܒܚ Conjugationis Pahel *laudare*, *commendare*, *glorificare*.

ܠܥܠܡܝܢ *Sæculorum*) Nomen maſculinum pluralis numeri primæ Declinationis. Singularis ܥܠܡܐ *ſæculum*, *æternitas*; *mundus*.

ܚܝܠ ܐܠܗܐ ܠܫܘܒܚܬܐ *

IN-

pluralis numeri. Derivatur a Verbo ܫܒܩ *remittere*, *condonare*.

ܠܚܝܒܝܢ *Debitoribus nostris*) Nomen masculinum pluralis numeri cum ܠ nota Dativi, & Affixo primæ personæ pluralis. Singularis ܚܝܒܐ *reus*, *debitor*. Radix ܚܒ *reum esse*.

ܬܥܠܢ *Inducas nos*) Secunda persona Futuri Conjugationis Aphel cum Affixo a radice ܥܠ, quod inflectitur ܥܐܠ &c. *ingredi*, *introire*. Aphel autem ܐܥܠ *inducere*, *introducere*, quæ Conjugatio dignoscitur ex ܐ supra ܐ.

ܠܢܣܝܘܢܐ *In tentationem*) Nomen cum præpositione ܠ. Radix ܢܣܐ *tentavit*.

ܐܠܐ *Sed*) Conjunctio a Græco ἀλλά originem trahens.

ܦܨܢ *Libera nos*) Secunda persona singularis Imperativi Pahel cum Affixo primæ personæ numeri pluralis. Radix ܦܨܐ *liberare*, *eripere*. Conjugationes Pahel, & Aphel Quiescentium ultima radicali Affixa primæ, & tertiæ personæ recipiunt ad normam Verbi Præteriti ܓܠܐ, ut ܓܠܢ *revelavit nos*.

ܒܝܫܐ *Malum*) Radix est ܒܝܫ *malus*, *malum*, *malitia*.

Pro-

ܨܒܝܢܟ *Voluntas tua*) Nomen cum Affixo ab absoluto ܨܒܝܢܐ *voluntas*, *beneplacitum*, a radice ܨܒܐ *velle*:

ܗܒ *Da*) Secunda persona singularis Imperativi Pehal a radice ܝܗܒ *dare* ex Quiescentibus prima *Judh*: Est unum ex tribus Verbis, quæ in Imperativo Judh abjiciunt, ܗܒ *da*, ܬܒ *sede*, ܕܥ *cognosce*, cum cœtera omnia illud retineant.

ܕܣܘܢܩܢܢ *Indigentia nostra*) Est dictio composita ex ܕ, Nomine, & Affixo. Nomen absolutum est ܣܘܢܩܢܐ *indigentia*, quod deducitur a radice ܣܢܩ *indigere*.

ܚܘܒܝܢ *Debita nostra*) Est Nomen masculinum pluralis numeri cum Affixo primæ personæ pluralis. Singularis ܚܘܒܐ *debitum*, *reatus*, *culpa*. Hinc ܡܪܐ ܚܘܒܐ *dominus debiti*, h. e. *creditor*. Radix ܚܒ *reum esse*. Pahel ܚܝܒ *reum facere*, *condemnare*. Ethpahal ܐܬܚܝܒ *condemnari*.

ܕܐܦ *Sicut etiam*) Componitur ex ܕ & ܐܦ, & est contractum pro ܘܐܦ.

ܫܒܩܢ *Remittimus*) Præteriti Pehal persona prima plu-

ܥܕܠܐ *Antequam*) Componitur ex ܥܕ & ܠܐ.

ܬܫܐܠܘܢܝܗܝ *Rogetis eum*) Secunda persona numeri pluralis Futuri Conjugationis Pehal cum Affixo: Deducitur a radice ܫܐܠ *petere*.

ܨܠܘ *Orate*) Imperativus Pluralis numeri a ܨܠܐ, de quo supra.

ܐܒܘܢ *Pater noster*) Vide pag. 43. de Nomine ܐܒܐ cum Affixis.

ܕܒܫܡܝܐ *Qui es in Cœlis*) Prius ܕ pronunciatur per Scheva, & ܒ per ܝ, quia sequens littera ܫ est efferenda per Scheva. Est autem ܫܡܝܐ numeri pluralis, sicuti indicant duo puncta posita supra ܫ.

ܢܬܩܕܫ *Sanctificetur*) Est tertia persona Futuri numeri singularis Conjugationis Ethpahal a radice ܩܕܫ *sanctificavit*.

ܬܐܬܐ *Adveniat*) Tertia persona fœminina numeri singularis Futuri Pehal a Verbo ܐܬܐ *venit*.

ܡܠܟܘܬܟ *Regnum tuum*) Est Nomen cum Affixo secundæ personæ masculinæ ab absoluto ܡܠܟܘܬܐ *regnum*, quod derivatur a radice ܡܠܟ *regnare*, *consilium inire*.

Vo-

numeri pluralis Conjugationis Ethpehel a radice ܫܡܥ *audire*. Animadvertendum, in hoc Verbo habere locum figuras Syncopam, & Metathesim. Per Syncopam tollitur littera ܐ, per Metathesim autem transfertur ܬ characteristica Conjugationis post litteram Verbi radicalem. Quotiescumque enim Verbum incipit ab una ex quatuor litteris Sibilantibus dictis ܙ, ܣ, ܨ, vel ܫ, littera prima radicis per Metathesim transponitur, de qua Metathesi eadem, quæ apud Hebræos, observanda.

ܗܟܝܠ *Igitur*) Adverbium idem ac Hebraice עַל כֵּן, & Græce ἂν.

ܬܬܕܡܘܢ *Similes sitis*) Persona secunda Futuri numeri pluralis masculina Conjugationis Pehal a Verbo ܕܡܐ ex Quiescentibus tertia radicali.

ܠܗܘܢ *Ipsis*) Pronomen Dativi casus numeri pluralis ab ܗܘ *ipse*.

ܝܕܥ *Novit*) Participium Benoni Conjugationis Pehal. Habet in fine ◌ pro ◌, quia ultima littera est ex litteris ܗܚܥ.

ܡܢܐ *Quid*) Pronomen interrogativum rei.

ܡܬܒܥܐ *Opus sit*) Participium Conjugationis Ethpehel. Radix est ܒܥܐ *rogare*, *quærere*, *postulare* ex Quiescentibus ultima radicali ܐ.

An-

ſtantivum: Eſt Præteritum Conjugationis Pehal, ſecunda perſona maſculina numeri pluralis. Adhibetur autem punctum ſub ܘ ad indicandum aliam quamlibet perſonam Præteriti præter primam ſingularem, Verbum Subſtantivum ܗܘܐ ſæpiſſime uſurpatur apud Syros. Quare ut firmius, quæ de eo traduntur, memoriæ inhæreant, vide, ſi lubet, pag. 153.

ܡܦܩܩܝܢ *Blaterantes*) Radix ܦܩܩ *multiloquum eſſe*. Eſt Participium numeri pluralis Conjugationis Pahel.

ܚܢܦܐ *Profani*) Nomen pluralis numeri in ſtatu Emphatico a ſingulari ܚܢܦܐ *profanus*, *ethnicus*.

ܣܒܪܝܢ *Putant*) Participium pluralis numeri Conjugationis Pehal a radice ܣܒܪ *putare*.

ܓܝܪ *Enim*) Conjunctio a Græco γὰρ ortum trahens;

ܕܒܡܡܠܠܐ *Quod in loquacitate*) Vox hæc compoſita eſt ex ܕ, præpoſitione ܒ, & Nomine ܡܡܠܠܐ *ſermo*, quod Nomen derivatur a radice ܡܠܠ *locutus eſt*.

ܣܓܝܐܐ *Multa*) Eſt Adjectivum fœmininum a maſculino ܣܓܝ *multus*, *copioſus*. Movetur in fœmininum aſſumpta ſyllaba ܐ. Derivatur autem a radice ܣܓܐ *magnum eſſe*, *creſcere*.

ܡܫܬܡܥܝܢ *Exaudiantur*) Nomen Participiale nu-

ܕܒܟܣܝܐ *Qui eſt in occulto*) Nomen cum præpoſitione ܒ *in*, & Pronomine ܕ inſignito, a radice ܟܣܐ *occultavit*, *abſcondit*. Hinc ܟܣܝܐ *abſconditum*; *occultum*.

ܕܚܙܐ *Qui videt*) Participium Benoni Conjugationis Pehal cum ܕ præpoſito. Radix ܚܙܐ *vidit* ex Verbis Quieſcentibus tertia radicali ܐ.

ܢܦܪܥܟ *Rependet tibi*) Tertia perſona Futuri Pehal generis maſculini in numero ſingulari cum Affixo. Radix ܦܪܥ *rependere*, *retribuere*, *germinare*. Littera ܢ præpoſita radici una ex litteris ܐܝܬܢ *Ethan* indicat eſſe Futurum.

ܒܓܠܝܐ *In propatulo*) Componitur ex præpoſitione ܒ, & Nomine ܓܠܝܐ *manifeſtum*, quod deſcendit a radice ܓܠܐ *revelavit*.

ܕܡܨܠܝܢ *Oratis*) Participium pluralis numeri Conjugationis Pahel ܨܠܝ *oravit*.

ܐܢܬܘܢ *Vos*) Pronomen ſecundæ perſonæ maſculinæ numeri pluralis a ſingulari ܐܢܬ *tu*.

ܠܐ ܬܗܘܘܢ *Ne ſitis*) Radix ܗܘܐ *fuit* Verbum Subſtan-

ܐܓܪܗ Mercedem suam) Eſt Nomen maſculinum cum Affixo tertiæ perſonæ. ܐܓܪܐ *merces*, *præmium* deducitur a Verbo ܐܓܪ *mercede conducere*.

ܕܝܢ *Autem*) Eſt conjunctio originem a Græco δὲ trahens.

ܐܡܬܝ *Quando*) Adverbium temporis.

ܐܡܬܝ ܘܨܠܐ Vide ſupra.

ܥܘܠ *Ingredere*) Eſt Imperativus Pehal a ܥܠ Verbo Deficiente ſecunda radicali, quod inflectitur ܥܐܠ &c. *ingreſſus eſt*.

ܠܬܘܢܟ *In cubiculum tuum*) Nomen cum littera ܠ servili præpoſita, & affixo ܟ, a ܬܘܢܐ *cubiculum*, *conclave*.

ܘܐܚܘܕ *Et claude*) Imperativus Conjugationis Pehal a radice ܐܚܕ *apprehendit*, *clauſit*. Propter ܐ ſequens ܘ punctatur cum vocali ܵ.

ܬܪܥܟ *oſtium tuum*) Nomen cum affixo ܟ a ܬܪܥܐ *porta*, *janua*.

ܘܨܠܐ *Et ora*) Imperativus Pahel, de quo Verbo vide ſupra.

ܠܐܒܘܟ *Patrem tuum*) ܠ cum ܵ propter craſin. Nomen eſt cum affixo ab ܐܒܐ *pater*.

pud Hebræos, *qui*, *quæ*, *quod*, *ut*.

ܠܒܢܝ̈ ܐ̱ܢܫܐ *Filiis hominum*) Eſt Nomen ܒܢܝ̈ conſtructum in numero plurali cum littera ܠ præfixa; Derivatur a radice ܒܢܐ *ædificavit*. Singularis eſt ܒܪ *filius*. Pluralis abſolutus ܒܢܝܢ *filii*, & ܒܢܝ̈ܐ emphaticus. Hinc fit compoſitum ܒܢܝ̈ܢܫܐ *homines*. Matt. 6, 5. ܐ̱ܢܫܐ *hominum* Pluralis emphaticus a ܐ̱ܢܫ *homo*;

ܘܐܡܝܢ *Certe*) Adverbium affirmandi cum ܘ copulativo habente ܘ̱, quia littera ܐ ſequens vocalem ſuam ad litteram ſervilem transfert. Radix eſt ܐܡܝܢ *perſeveravit*.

ܐܡܪ ܐ̱ܢܐ *Dico ego*) Non legitur ܐ propter lineolam occultantem, & utraque vox ſimul effertur. ܐܡܪ Participium Benoni Conjugationis Pehal habet in fine ܘ̱ propter unam ex litteris ܐܡܝܢ, alioquin deſineret in ܐ̱.

ܠܟܘܢ *Vobis*) Pronomen eſt in caſu Dativo a ſingulari ܐܢܬ *tu* generis maſculini.

ܕܩܒܠܘܗ *Quod acceperunt*) Radix eſt ܩܒܠ *interpellavit*. Eſt autem Præteriti tertia perſona maſculina numeri pluralis Conjugationis Pahel ܩܒܠ, quæ ſignificat *accipere*. Cognoſcitur ex ܘ̱ primæ radicali impoſito.

Mer-

quod, idem ac אֲשֶׁר apud Hebræos.

ܠܡܩܡ *Stare.*) Radix ܩܡ *ſtetit.* Eſt Infinitivus Conjugationis Pehal ex Quieſcentibus ſecunda radicali. Habet ܠ præpoſitum, quia apud Syros Infinitivi ſine ܠ habent ſignificationem Nominis, vel Gerundii in *do*.

ܒܟܢܘܫܬܐ *In Synagogis*) A Radice ܟܢܫ *congregavit*. Eſt Nomen pluralis numeri ſecundæ Declinationis formæ Emphaticæ cum præpoſitione ܒ a ſingulari ܟܢܘܫܬܐ *Synagoga, cœtus, congregatio, Eccleſia.*

ܘܒܙܘܝܬܐ *Et in angulis*) Nomen Emphaticum fœmininum ſecundæ Declinationis numeri pluralis cum litteris ſervilibus præfixis ܘ & ܒ. Singularis eſt ܙܘܝܬܐ *angulus.*

ܕܫܘܩܐ *Platearum*) Nomen Emphaticum pluralis numeri primæ Declinationis a ſingulari ܫܘܩܐ *platea*. Articulus ܕ communis Chaldæis, & Syris Genitivum regit.

ܠܡܨܠܝܘ *Ad orandum*) Infinitivus Conjugationis Pahel cum littera ܠ præpoſita. Radix eſt ܨܠܐ *inclinari*, & in Pahel ܨܠܝ *orare, precari.*

ܕܢܬܚܙܘܢ *Ut conſpiciantur*) Radix ܚܙܐ *vidit* ex Verbis Quieſcentibus ultima ܐ. Eſt autem tertia perſona maſculina Futuri numeri pluralis Conjugationis Ethpehel. Apud Syros ܕ eumdem uſum præſtat, ac שֶׁ, vel אֲשֶׁר a-

gationis Pehal. Esse Futurum patet ex littera ܢ, cum apud Syros tres litteræ ܐܬܢ *Ethan* Futurum constituant.

ܐܝܟ *Sicut, quomodo*) Respondet אֵיךְ Hebraico, & Chaldaico.

ܢܣܒܝ *Acceptores*) Participium Benoni numeri pluralis Conjugationis Pehal. Definit in ܝ, quia est in statu constructo, sive in statu regiminis. Habet supra ܒ duo puncta, quæ indicant numerum pluralem. Derivatur a radice ܢܣܒ *accepit, sumpsit*, estque ex Verbis Deficientibus prima Nun.

ܒܐܦܐ *Facierum*) Componitur ex ܒ littera servili, & Nomine ܐܦܐ. Quia sequitur ܐ cum ܝ littera ܒ habet appositam eamdem vocalem. ܐ enim punctatum cum ܝ vocalem suam ad præcedentem litteram servilem transferre solet. Numeri pluralis est ܐܦܐ in forma Emphatica, quæ in plurali primæ Declinationis terminatur in ܐ. Radix est ܐܢܦ. Hinc Nomen ܐܢܦܐ, vel ܐܦܐ, *facies, vultus, nasus*. Pluralis absolutus ܐܦܝܢ, emphaticus ܐܦܐ, constructus ܐܦܝ. Sæpe autem in Sacris litteris *personam* significat.

ܕܪܚܡܝܢ *Qui amant*) Radix ܪܚܡ *amavit*. Est Participium Benoni pluralis numeri generis masculini Conjugationis Pehal. Articulus ܕ significat *qui, quæ, quod*,

quid Auctores quidam contra dicant tale Vau juxta Hebræos vocali Ezozo Surek Hebræo respondente punctantes. Dictio autem ܡܐ significat *quæ*, *quod*, *quid?* sequente ܕ *si*, *cum*, *quando*.

ܕܡܨܠܐ *Oras*) Ideo ܕ habet ܵ , quia , si concurrant ab initio duo Scheva, prius mutatur in ܵ. Litteræ vero ܕ, & ܡ juxta analogiam Grammaticæ requirunt Scheva, quod Scheva apud Syros numquam scribitur , sed intelligitur , quoties littera qualibet vocali destituitur. ܡܨܠܐ derivatur a radice ܨܠܐ *inclinari*, estque Participium Conjugationis Pahel ex Quiescentibus tertia, cujus Præteritum ܨܠܝ significat *orare*. Esse autem hoc Participium ex Conjugatione Pahel colligitur ex ܵ primæ radicis litteræ ܨ inscripto, quæ est characteristica Conjugationis Pahel.

ܐܢܬ *Tu*) Pronomen secundæ personæ Masculini generis. Lineola – posita sub littera ܢ efficit, ut non legatur illa littera . Ideo autem adjicitur Participio præcedenti hujusmodi Pronomen, quia nullo Pronomine adjecto Participium Præsens indicat omnes personas, adjectis earum personarum Pronominibus primam, & secundam denotat.

ܠܐ *Non*) Est Adverbium.

ܬܗܘܐ *Eris*) Deducitur a radice ܗܘܐ *fuit*, estque secunda persona masculina numeri singularis Futuri Conju-

ܡܦܩܩܝܢ ܐܝܟ ܚܢܦܐ ܣܒܪܝܢ ܓܝܪ ܕܒܡܡܠܠܐ
ܣܓܝܐܐ ܡܫܬܡܥܝܢ * ܠܐ ܗܟܝܠ ܬܬܕܡܘܢ ܠܗܘܢ
ܐܒܘܟܘܢ ܓܝܪ ܝܕܥ ܡܢܐ ܡܬܒܥܐ ܠܟܘܢ ܥܕ ܠܐ
ܬܫܐܠܘܢܝܗܝ * ܗܟܢܐ ܨܠܘ ܐܢܬܘܢ * ܐܒܘܢ
ܕܒܫܡܝܐ ܢܬܩܕܫ ܫܡܟ * ܬܐܬܐ ܡܠܟܘܬܟ ܢܗܘܐ
ܨܒܝܢܟ ܐܝܟܢܐ ܕܒܫܡܝܐ ܐܦ ܒܐܪܥܐ * ܗܒ ܠܢ
ܠܚܡܐ ܕܣܘܢܩܢܢ ܝܘܡܢܐ * ܘܫܒܘܩ ܠܢ
ܚܘܒܝܢ ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܚܢܢ ܫܒܩܢ ܠܚܝܒܝܢ *
ܘܠܐ ܬܥܠܢ ܠܢܣܝܘܢܐ ܐܠܐ ܦܨܢ ܡܢ ܒܝܫܐ
ܡܛܠ ܕܕܝܠܟ ܗܝ ܡܠܟܘܬܐ ܘܚܝܠܐ
ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ *

Analysis ejusdem.

ܘܟܕ *Et cum*) Licet ܘ sit una ex litteris labialibus, tamen ܘ effertur per Scheva, cum Syri numquam hujusmodi Vau servile per Surek soleant pronunciare, quid-
quid

De ratione pangendi carmina apud Syros non est necesse quidquam addere. Illud tantummodo sciendum, nemini Poetæ laudem in Lingua Syriaca concedi, qui prius Poeseos præcepta ex Hebræa non hauserit. Syri enim ab illa non solum metrum, & rhythmum, sed etiam metri, ac rhythmi genera mutuantur. Itaque cum satis multa de iis in Prosodia metrica Hebræorum habeantur; satius erit Lectorem eo remittere, quam iisdem hoc in loco repetendis delassare.

Ut Linguæ Syriacæ Tyrones habeant, in quibus se exerceant, discantque paulatim sine cortice nare, placet Orationem Dominicam cum versibus nonnullis præcedentibus ex Matthæi capite sexto desumptam cum Analysi ejusdem subjicere.

ܘܡܐ ܕܡܨܠܐ ܐܢܬ ܠܐ ܬܗܘܐ ܐܝܟ ܢܣܒܝ ܒܐܦܐ
ܕܪܚܡܝܢ ܠܡܩܡ ܒܟܢܘܫܬܐ ܘܒܩܪܢܬܐ ܕܫܘܩܐ
ܠܡܬܚܙܝܘ ܠܒܢܝܢܫܐ ܘܐܡܝܢ ܐܡܪ ܐܢܐ
ܠܟܘܢ ܕܩܒܠܘ ܐܓܪܗܘܢ * ܐܢܬ ܕܝܢ ܐܡܬܝ
ܕܡܨܠܐ ܐܢܬ ܥܘܠ ܠܬܘܢܟ ܘܐܚܘܕ ܬܪܥܟ ܘܨܠܝ
ܠܐܒܘܟ ܕܒܟܣܝܐ ܘܐܒܘܟ ܕܚܙܐ ܒܟܣܝܐ ܢܦܪܘܥܟ
ܒܓܠܝܐ * ܘܡܐ ܕܡܨܠܝܢ ܐܢܬܘܢ ܠܐ ܗܘܝܬܘܢ
ܡܦܩܩܝܢ

adoravit, pro *venit*, & *adoravit*. Matt. 8. 2.

De Particulis ܐܝܟܢܐ & ܕ animadvertendum, eas modo cum Præterito ܐܡܪ ܠܐܚܝ ܕܢܦܠܓ ܥܡܝ *dic fratri meo, ut dividat mecum*. Lucæ 12. 13; modo cum Benoni ܕܠܐ ܫܩܠܐ *ut ne auferat*. Marc. 2. 21. conjungi; sæpissime vero cum Futuro, quod passim videre licet.

Quædam vero particulæ modo ante alias particulas ponuntur, modo post, ut ܡܢ ܒܬܪ ܓܠܘܬܐ *ex post captivitatem*. Matt. 1. 12.

Cum apud Syros Verbum *habeo* non sit, ejus loco periphrastice utuntur ܐܝܬ ܠܝ *est mihi*, ܐܝܬ ܠܟ *est tibi*, ܐܝܬ ܠܗ *est illi* &c. pro *habeo ego*, *habes tu*, *habet ille* &c. ut ܒܟܠܙܒܢ ܡܣܟܢܐ ܐܝܬ ܠܟܘܢ ܥܡܟܘܢ . ܠܝ ܕܝܢ ܠܐ ܒܟܠܙܒܢ ܐܝܬ ܠܟܘܢ *In omni tempore egenos habebitis vobiscum, me vero non omni tempore habebitis*. Matth. 26. 11.

De

Per secundam Præteriti cum Participio copulatam periphrasis Imperativi constituitur, ut ܗܘܝ ܥܒܕ *esto faciens*, h. e. *fac*.

Eleganter etiam Participium Verbi Substantivi cum suo Præterito conjungitur, ut ܗܘܐ ܗܘܐ ܦܨܚܐ *existens fuit, erat, futurum erat Pascha*; ܗܘܝܢ ܗܘܘ *existentes erant, fuerant*.

Ellipsis Verbi Substantivi frequentissime occurrit, vel simpliciter, vel adjunctis Participio Pronominibus integris, ut ܦܩܕܐ *præcipiens est*, (illa) *præcipit*; ܡܐܬ *moriens* (est) *moritur*; ܒܥܐ ܐܢܐ, *petens*, vel *rogans ego* (sum).

Per elegantem Pleonasmum ante & post Participium Pronomen repetitur, ut ܐܢܬܘܢ ܝܕܥܝܢ ܐܢܬܘܢ *vos novistis*.

Aliquando pro Participio Verbo substantivo adjungitur Præteritum, ut ܐܬܚܫܒܘ ܗܘܘ *machinati fuerunt, machinabantur*; ܦܩܕܘ ܗܘܘ *præcipientes fuerunt, præceperant*.

VI.

De aliis Regulis Syntaxeos.

Conjunctio *Vau* sæpe omittitur, ut ܐܬܐ ܣܓܕ *venit, ado-*

ܐܘܠܨܝܢ ܐܢܘܢ *Ut & nos possimus* (ut) *consolemur*, h. e. *consolari eos*, *qui sunt in omnibus afflictionibus*. 2. ad Corinth. 1. 4. vel in Participium, ut ܫܪܝ ܗܘܐ ܡܟܪܙ *incipiebat prædicans*, h. e. *incipiebat prædicare*, ܕܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܐܢܬܘܢ ܡܫܡܥܝܢ ܡܠܬܝ *quia non potestis vos* (ut) *audiatis eloquium meum*, h. e. ܠܡܫܡܥ *audire*. Joan. 8. 43. rarissime tamen in Præteritum, ut ܐܫܟܚܢ ܐܚܕܢ *potuimus apprehendimus*, h. e. *potuimus apprehendere*.

Litteræ בכלם, quæ apud Hebræos usitatissimæ ante Infinitivum, apud Syros nullum usum præstant. Littera ܠ tantummodo, & integra præpositio ܡܢ locum habere solet.

Id observandum, Infinitivum non habere significationem Infinitivi, nisi ei præposita littera ܠ. Si enim illa destituatur, idem est ac Nomen, vel Gerundium in *do*.

V.

De Syntaxi Participii.

Participia cum Verbo Substantivo juncta conveniunt in eodem genere, & numero, ut ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ *dicentes erant*, h. e. *dicebant*. ܡܗܠܟ ܗܘܐ *ambulans erat*, h. e. *ambulabat*.

Per

Animadvertendum in genere, hujus Verbi priorem syllabam ܗ non efferri, & alteram syllabam ܘܐ coalescere cum dictione præcedenti quoad pronunciationem, quoties adjicitur Præteritis, Participiis, & Futuris ad ea formanda, ut ܡܣܒܪ ܗܘܐ *Masbarwo*, *sperabat*. Luc. 23. 8. ܩܪܝܒ ܗܘܐ *Charivvo*, *appropinquabat*. Luc. [illegible]. 1. Reliqua ad idem Verbum ܗܘܐ pertinentia vide pag. 50.

IV.

De Syntaxi Verbi Infinitivi.

Peculiaris constructio apud Syros est resolutio Infinitivi vel in Futurum præposito, vel omisso ܕ, ut ܫܪܝ ܕܢܒܟܐ *incepit ut fleret*, h. e. *incepit flere*. Marc. 14. 72. ܡܢ ܕܨܒܐ ܕܢܚܐ ܢܦܫܗ ܢܘܒܕܝܗ *Quisquis voluerit ut servet animam suam*, id est, *servare*. Matt. 16. 25. ܐܝܟܢܐ ܐܢܫ ܡܫܟܚ ܕܢܥܘܠ ܠܒܝܬܗ ܕܚܣܝܢܐ *Quomodo quis potest, ut ingrediatur domum strenui*, pro ܠܡܥܠ *ingredi*? Matt. 12. 29. quæ littera ܕ omittitur Matt. 8. 28. ܐܝܟ ܕܠܐ ܐܢܫ ܢܫܟܚ ܢܥܒܪ ܒܗܝ ܐܘܪܚܐ *ita ut nemo posset transire per illam viam*, ܘܐܦ ܚܝܠ ܢܫܟܚ ܢܬܠ ܠܐܠܟܝܢ ܕܒܟܠ

Ut

Tempori Plusquam Perfecto ut plurimum respondet, ut ܗܘܬ ܗܘܬ ܕܝܢ ܒܥܬܐ ܠܚܕ ܡܢ ܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܝܘܚܢܢ *fuit fuit*, hoc est, *extiterat, orta fuerat autem quæstio uni ex discipulis ejus Joannis*. Joan. 3. 25. sæpe tamen prius est Participium, ut ܠܐ ܗܘܝܢ ܗܘܝܢ ܠܗܘܢ ܫܘܬܦܐ ܒܕܡܐ ܕܢܒܝܐ *Non existentes fuissemus*, h. e. *nequaquam fuissemus eis socii in sanguine Prophetarum*. Matt. 23. 30.

Per Pleonasmum etiam utrumque Verbum Substantivum ܐܝܬ & ܗܘܐ conjungitur, ut ܘܐܝܬ ܗܘܐ ܬܡܢ ܡܥܝܢܐ *& ens fuit*, h. e. *& erat ibi fons*. Joan. 4. 6. ܘܐܝܬ ܗܘܝ ܫܥܐ ܫܬ *& erant horæ sex*, h. e. *erat hora sexta*. Joan. 4. 6. ܐܝܬܝܗ ܗܘܬ *Illa erat*. Joan. 11. 18. Ubi Pronomen superfluum est.

Hoc idem Verbum Substantivum ܗܘܐ cum aliis Verbis Præteriti temporis construitur, ut ܠܐ ܗܘܐ ܐܢܬܘܢ ܓܒܝܬܘܢܢܝ *Non fuit* (pro fuistis) h. e. *non vos elegistis me*. Joan. 15. 16. ܠܐ ܗܘܐ ܓܝܪ ܕܢܦܠܬ ܢܦܠܬ ܡܠܬܗ ܕܐܠܗܐ *Non* (fuit) *enim excidendo excidit*, h. e. *non prorsus excidit sermo Dei*. Ad Rom. 9. 6.

Ad formandum gradum comparativum vel additur adjectivo ܝܬܝܪ ܡܢ, ut ܣܓܝܐܘ ܒܢܝܗ̇ ܕܨܕܝܬܐ ܝܬܝܪ ܡܢ ܒܢܝܗ̇ ܕܒܥܝܠܬܐ *Plures facti sunt filii deserta, quam filii maritata*. Ad Gal. 4. 27. vel adhibetur tantummodo præpositio ܡܢ, ut ܘܒܨܝܪ ܗܘ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܡܗܝܡܢܝܢ *& deterior est illis, qui non credunt*. 1. ad Tim. 5. 8. ܗܘ ܕܝܢ ܕܒܬܪܝ ܐܬܐ. ܚܝܠܬܢ ܗܘ ܡܢܝ *Ille vero, qui post me veniet, fortior me est*. Matt. 3. 11.

Triplex autem est ratio formandi gradum Superlativum. Vel enim adhibetur ܛܒ *valde*, ut ܛܒ ܚܟܝܡ *valde sapiens*, h. e. *sapientissimus*; vel additur ܕ substantivo, ut ܪܒ ܕܒܢܝ̈ ܐܢܫܐ *magnus in filiis hominum*, h. e. *maximus*; vel denique præponitur præpositio ܒ, ut ܐܝܢܐ ܦܘܩܕܢܐ ܪܒ ܒܢܡܘܣܐ *quodnam præceptum magnum in Lege*, h. e. *maximum*? ܚܟܝܡ ܕܒܬܠܡܝܕܝ̈ *sapiens, qui inter discipulos meos*, h. e. *sapientissimus*.

III.

De Syntaxi Verbi Substantivi ܗܘܐ.

Si Verbum Substantivum ܗܘܐ apud Syros geminetur, affirmationem, vel negationem vehementem significat, & Tem-

ܐܬܚܙܝ ܠܗ ܡܠܐܟܗ ܕܡܪܝܐ ܒܚܠܡܐ *apparuit ei Angelus* (ejus) *Domini in somnio*. Matt. 1. 20. qui Pleonasmus habet locum etiam non sequente statim substantivo constructo, ut ܒܪܗ ܐܢܐ ܕܐܠܗܐ *Filius sum* (ejus) *Dei*. Matt. 27. 43.

Si construantur duo Nomina diversa in eadem sententia, utrumque hujusmodi Affixum per Pleonasmum admittit: ut ܡܢ ܒܝܬܗ ܘܡܢ ܫܪܒܬܗ ܕܕܘܝܕ *Ex domo ejus*, *& ex familia ejus Davidis*. Luc. 2. 4.

Reperitur hujusmodi Pleonasmus etiam quando Verba cum Nominibus construuntur, ut ܠܐ ܝܕܥܝܢ ܐܢܬܘܢ ܠܗ ܠܡܬܠܐ ܗܢܐ *An non scitis vos parabolam hanc?* Pronomen ܠܗ redundat.

Pleonasmus Affixi usurpatur etiam sequente ܕܝܠ cum eodem Affixo, ut ܬܠܡܝܕܝܟ ܕܝܠܟ *Discipuli tui*. Marc. 2. 18. Pronomen ܕܝܠܟ superfluum omnino est.

Præterea alio modo in N. T. Versione Syriaca Pleonasmus usurpatur, ut ܕܚܝܠ ܗܘܐ ܡܢ ܐܠܗܐ *timens erat ex Deo*, h. e. *timebat Deum*. Act. 18. 7.

Si præponatur Affixum Nomini, indicat aliquid determinatum, & certum, ut ܒܗ ܒܫܥܬܐ *in illa hora*. Matt. 27. 48.

Ad

viri fratres. Actor. 2. 29. ܓܒܪ̈ܐ ܒܢܝ̈ ܐܝܣܪܝܠ *viri filii Israel*. Actor. 2. 22. ܓܒܪ̈ܐ ܓܠܝܠܝ̈ܐ *viri Galilaei*. Actor. 1. 11. Eodem modo substantivum cum adjectivo convenit in eodem genere, numero, & casu, substantivo praecedente, ut ܙܒܢ̈ܐ ܣܓܝ̈ܐܐ ܐܪܡܝܗ ܒܢܘܪܐ *temporibus multis projecit eum in ignem*. Marc. 9. 22. ܡܪܝܡ ܕܝܢ ܡܢܬܐ ܛܒܬܐ ܓܒܬ ܠܗ̇ *Maria vero partem bonam elegit sibi*. Luc. cap. 10. 42.

II.

De Syntaxi Nominum, qua unum regit alterum.

Quodvis substantivum absolutum, & emphaticum regit alterum in casu Genitivo intercedente articulo ܕ, ut ܡܠܟܐ ܕܝܗܘܕ̈ܝܐ *Rex Judaeorum*. Matth. 2. 2. Sine hoc articulo locutio in statu emphatico, & absoluto est omnino prava.

Genus masculinum pluralis numeri mutat terminationem ܝܢ in ܝ̈, ut ܒܝܘܡ̈ܝ ܗܪܘܕܣ *In diebus Herodis*. Matth. 2. 1.

In hac structura per Pleonasmum substantivo regenti saepe affigitur Pronomen Relativum, ut ܕܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ *Jesu Messia filii* (ejus) *Dei*. Marc. 1. 1.

Ap-

Deprecantis ܘܝ *vah*, quod adhibetur aliquando pro exclamante ܐܘ *o*.

Gratulantis ܐܚܘ *euge*.

Hortantis ܗܝܕܝܢ *age, agite: satis, satis est, sufficit,* ܣܦܩ ܗܝܕܝܢ *tandem, jampridem*.

Minantis ܘܝ *va!*

Blandientis ܒܒܥܘ *quaeso, quaesumus, obsecro*.

Dolentis ܐܘܝ, ܐܘܗ, ܘܝ ܘܝ *heu! ah! o!*

Detestantis ܚܣ *absit*.

CAPUT XLIV.

De Syntaxi, sive Vocum structura.

SYri multa habent cum Hebraeis, & Chaldaeis communia in vocum Syntaxi, sicuti & in reliquis etiam Grammaticae partibus. Quare peculiares tantummodo regulas proponemus.

I.

De Convenientia Nominis cum Nomine.

Quae de repetitione Substantivi, & Adjectivi, de Enallage, & Ellipsi in Syntaxi Hebraica dicta sunt, huc omnia refer.

Substantivum cum substantivo ejusdem rei fere semper genere, numero, & casu convenit; ut ܐܕܢܐ ܐܫܡܥ

vi-

Intentionis ܡܨܪ, ܡܫܪܐ, ܠܓܡܪ *omnino*, *penitus*, *prorsus*, ܛܒ ܝܬܝܪ *plus*, *magis*.

Multa etiam Adverbia sunt, quibus Pronomina adduntur, ut ܐܟܘܬܟ *sicut tu* &c.

Etiam Nomina fœminina in statu regiminis posita interdum Adverbiorum naturam induunt, ut ܐܚܪܝܬ *denique*, *tandem*, *postremo*, ܩܕܡܝܬ *primo*.

Ita quædam Adjectiva Adverbialiter sumuntur, ut ܫܦܝܪ *bene*, *pulchre*, ܒܨܝܪ *minus*, ܛܒ *valde*, *multum*, ܝܬܝܪ *amplius*.

Sæpe ad formanda Adverbia aliæ dictiones adhibentur, ut ܡܢܐܝܟܐ *unde?* ܒܟܠ ܐܕܢ *semper*, ܒܙܒܢ ܐܚܪܢ *interdum*, ܡܢ ܩܕܝܡ *olim*, ܡܛܠ ܗܢܐ *idcirco*.

CAPUT XLIII.

De Interjectionibus.

Optantis ܗܝ idem est ac ܗܐ *ecce*, ܠܘܝ, & ܐܠܘܗܝ *utinam*: ܐܠܘܗܝ autem ut plurimum habet post se ܕ.

Demonstrantis ܗܐ *en*, *ecce*, ܐܘ *o*.

Interrogationis ܥܕܡܐ *quousque?* ܠܐ ܗܘ *nonne?* ܠܡܐ, ܘܠܡܐ *numquid?* ܐܝܟܢܐ, ܐܝܟܘ, ܐܝܟܢ *quomodo?*

Affirmationis ܐܝܢ *utique, certe, profectò.*

Negationis ܠܐ *non,* ܠܝܬ *non, non est,* ܠܘ *non: nonne, numquid?* ܐܦܠܐ ܚܕ *ne unum quidem.*

Loci ܗܪܟܐ *hic,* ܠܗܪܟܐ *huc,* ܬܢܢ *hic,* ܡܢ ܠܥܠ *superne,* ܡܢ ܠܓܘ *intrinsecus,* ܠܒܣܬܪ *retrorsum,* ܠܟܐ *huc,* ܡܟܐ *hinc,* ܗܠ, ܗܝܟܘ *ubi?* ܡܢ ܐܝܟܢ; ܡܢ ܐܝܟܐ *unde?* ܗܠܐ, ܠܗܠܐ *ultra, ulterius, illuc, longe, procul, deinceps.*

Dubitandi ܟܒܪ *forte, forsitan, fortassis.*

Similitudinis ܐܝܟ *ita, sic, sicut,* ܐܟܙܢܐ *sic, ita, similiter,* ܐܝܟܡܐ *sicut,* ܐܝܟܢܐ *quemadmodum,* ܐܟܘܬ *similiter.*

Separandi ܠܚܘܕ *seorsim,* ܒܠܚܘܕ *solummodo, tantummodo.*

Congregandi ܟܚܕܐ *simul, una, pariter.*

Qualitatis ܐܡܟܐ *frustra, temere,* ܩܕܡܐܝܬ *primo,* ܒܝܫܐܝܬ *pessime,* ܝܬܝܪܐܝܬ *magis,* ܚܟܝܡܐܝܬ *sapienter,* cujus formæ plurima Adverbia invenies a quolibet Nomine deducta.

In-

cum, *propter* ; & ܠ *ad*, *in*, *propter*, quæ præfiguntur dictionibus per Scheva, dummodo vox sequens Scheva in principio non requirat. Prius enim Scheva tunc convertitur in ܒ, ut ܒܡܫܝܚܐ *per Christum* ; ܠܡܣܡܟܐ *propter accubitum*. Interdum autem ܡ cum quibusdam particulis copulatur, ut ܡܡܬܘܡ *umquam*, h. e. ܡܢ ܡܬܘܡ & ܡܟܐ *hinc*, h. e. ܡܢ ܟܐ.

CAPUT XLII.

De Adverbiis.

ADverbia juxta ipsorum significationem in diversas, ac varias classes distribuuntur.

Temporis sunt ܡܚܪ *cras*, ܗܫܐ *nunc*, *modo*, ܟܕܘ ܗܫܐ *jam nunc*, ܡܢ ܗܫܐ *ex nunc*, *deinceps*, ܝܘܡܢܐ *hodie*, ܥܕ ܡܐ *usque*, *quando*, *quousque*; ܥܕܡܐ ܠܗܫܐ *usque nunc*, ܟܕܘ ܕܗܫܐ *jam nunc*, ܐܡܬܝ, ܠܐܡܬܝ *quando*, *quousque?* ܟܠ ܐܡܬܝ *quotiescumque*, ܗܝܕܝܢ *tunc*, ܗܝܕܝܢ, ܟܕ ܗܝܕܝܢ, ܡܢ ܥܓܠ *cito*, *festinanter*, *repente*, ܡܟܝܠ *jam nunc*, *amplius*, *porro*, ܠܩܘܕܡ *ante*, *prius*, ܡܚܕܐ *statim*, *protinus*, *confestim*.

In-

ܒܝܢܝ *in, inter*, ܩܘܪܒ, vel ܩܘܪ *apud, juxta, prope, circa*, ܠܘܩܒܠ *contra*, quæ præpositio etiam transfert interdum litteram ܘ, ut ܠܘܩܒܠܗ *contra ipsum*. Matt. 27. 61.

Cum Affixis ܒܬܪܟܘܢ *post vos* masculini generis, ܒܬܪܟܝܢ *post vos* fœminini generis, ܠܘܬܝ *ad me*, ܠܘܬܟ *ad te* &c. ܥܡܝ *mecum*, ܥܡܗ *cum eo*, ܥܡܟ *tecum* &c. ܡܢܟ *a te* &c.

Animadverte præpositioni ܡܛܠ *propter* litteram ܬ cum Affixis addi juxta formam Nominum fœmininorum in numero plurali, ut ܡܛܠܬܗ *propter ipsum*.

More Nominum masculinorum pluralium quibusdam præpositionibus Affixa affiguntur, ut ܥܠܝ *super me*, ܥܠܘܗܝ *super eum*, ܥܠܝܟܘܢ *in vos*, ܩܕܡܝܟ *coram te*, ܚܠܦܝܢ *pro nobis*, ܬܚܘܬܟ *sub te* &c.

Interdum conjunctæ duæ præpositiones reperiuntur, ut ܡܢ ܠܘܬ *ab*; vel cum aliis vocibus præpositiones connectuntur, ut ܠܥܝܢ *coram*, quasi diceret *ad oculum, in conspectu*.

Posteriores, videlicet inseparabiles, sunt ܒ *in, per, cum*,

bita sæpissime reperiuntur, ut ܕܝܢ *autem*, & ܓܝܪ *enim*. Luc. 8. 10. ܐܢ vel ܐܢ *si*. Ad Rom. 11. 24. ܡܢ *quidem*: Apoc. 4. 8.

Particula etiam ܟܝ, Græce ἄρα, ad emphasim significandam usurpatur, sed præcipue locum habet in interrogationibus.

Inseparabilis conjunctio est ܘ *&*, quæ per Scheva pronunciatur, nisi sequatur alterum Scheva, quia tunc effertur per ܘ, ut ܘܒܥܐ *& quærebat*, ܘܒܟܘܢ *& in vobis*;

CAPUT XLI.

De Præpositionibus.

PRæpositiones pariter aliæ sunt separatæ, aliæ inseparabiles. Separatæ vel sine ulla adjectione usurpantur, vel cum Affixis conjunguntur.

Priores sunt ܩܕܡ *coram, ante*, ܠܘܬ *ad, apud*, ܡܛܠ *propter*, ܥܠ *super, contra, propter, adversus*, ܒܬܪ *post*, ܚܠܦ *pro*, ܒܠܥܕ *sine, præter*, ܠܬܚܬ vel ܬܚܝܬ, vel ܬܚܬ *sub, subter*, ܥܡ *cum*, ܚܠܦ, vel ܚܠܦ *pro*, ܠܩܘܕܡ *ante*, ܠܘܩܒܠ *coram, e regione, ex adverso*, ܣܛܪ ܡܢ *præter, sine*, ܒܝܬ, *in*,

Affixa adduntur etiam Verbo substantivo ܐܝܬ *est*, *sunt*. Hinc fit ܐܝܬܝ *sum ego*; ܐܝܬܝܟ *es tu* masculini generis; ܐܝܬܝܟܝ *es tu* fœminini; ܐܝܬܘܗܝ *est ille*; ܐܝܬܝܗ *est illa*; ܐܝܬܝܗܘܢ *sunt illi* &c.

Ex Verbo ܐܝܬ *est*, *sunt*, & ܠܐ *non*, per contractionem fit ܠܝܬ *non est*, *non sunt*, cui etiam Affixa adduntur, ut ܠܝܬܝ *non sum*, ܠܝܬܝܢ *non sumus* &c.

CAPUT XL.

De Conjunctionibus.

Conjunctiones aliæ sunt separatæ, quæ ex se consistunt; aliæ inseparabiles, quæ cum aliis dictionibus conjunguntur.

Separatæ sunt ܕܝܢ *autem*, ܐܠܘ *si*, ܐܢ ܠܐ *si non*, *nisi*, ܐܠܘ ܠܐ *nisi*, ܕܠܡܐ *si forte*, ܓܝܪ *enim*, ܐܠܐ *sed*, ܐܘ, vel ܐܢ, *si*, ܡܢ *quidem*, ܐܘ, vel ܐܘ *aut*, ܐܦ ܠܐ *neque*, ܐܦܢ *etsi*, *quamquam*, compositum ex ܐܦ & ܐܢ.

Omnes autem hæ Conjunctiones vel cum Chaldæis communes sunt, vel a Græcis, vel ab Hebræis originem trahunt, vel partim ab Hebræis, partim a Græcis derivantur. Quædam etiam ex his ad solam emphasim adhibita

Participium Benoni singularis numeri;

revelat ܓܠܐ

revelas ܓܠܝܬ

revelo ܓܠܐ ܐܢܐ

Participium Pehil singularis numeri;

revelatus est ܓܠܐ

revelatus es ܓܠܝܬ

revelatus sum ܓܠܐ ܐܢܐ

Infinitivus.

revelare ܡܓܠܐ

eum ܡܓܠܝܘܗܝ

eam ܡܓܠܝܘܗ

Imperativus.

revela ܓܠܝ

eum ܓܠܝܘܗܝ

eam ܓܠܝܗ

Affi-

Quiescentia ultima ܐ Affixa peculiari quodam modo recipiant, hæc breviter animadvertenda sunt.

Præteritum.

ܓܠܐ *revelavit* masculini generis.

eum	ܓܠܝܗܝ
eam	ܓܠܗ
te masculini generis	ܓܠܟ
te fœminini generis	ܓܠܟܝ

Formæ autem ܓܠܝ Affixa non affiguntur, cum intransitiva ut plurimum sint.

Conjugationes Pahel, & Aphel Affixa recipiunt juxta normam Verborum Perfectorum, conversa vocali ܺ in Scheva, ut ܐܣܝܗ *sanavit illum*, ܦܪܩܢܝ *liberavit me.* Cum Affixis tamen ܟܘܢ & ܟܝܢ servatur ܺ, ut ܐܚܝܟܘܢ *vivificavit vos.*

ܓܠܬ *revelavit* fœminini generis.

eum	ܓܠܬܗ
eam	ܓܠܬܗ

ܓܠܘ *revelaverunt illi.*

eum	ܓܠܘܗܝ
eam	ܓܠܘܗ

Par-

te generis masculini	ܢܦܩܕܟ
te generis fœminini	ܢܦܩܕܟܝ
me generis communis	ܢܦܩܕܢܝ
eos	ܢܦܩܘܕ ܐܢܘܢ
eas	ܢܦܩܘܕ ܐܢܝܢ
vos generis masculini	ܢܦܩܕܟܘܢ
vos generis fœminini	ܢܦܩܕܟܝܢ
nos generis communis	ܢܦܩܕܢ

Eodem modo Affixa recipiunt personæ tertia fœminina singularis, secunda masculina singularis, & prima generis communis in utroque numero.

Vocalis quælibet ultima Futuri, cum ei adduntur Affixa, mutatur in Scheva. Excipe ܟܘܢ, & ܟܝܢ, ut ܐܦܩܕܟܘܢ *præcipiam vobis*.

CAPUT XXXIX.

De Pronominibus affixis Verbis Quiescentibus tertia radicali ܐ.

VErbis Imperfectis Affixa fere adduntur ad normam Verborum Perfectorum; sed cum Verba Quie-

Singularis fœminini generis.

ܦܩܘܕܝ *jube.*

eum	ܦܩܘܕܝܗܝ
eam	ܦܩܘܕܝܗ
me	ܦܩܘܕܝܢܝ
nos	ܦܩܘܕܝܢ
eos	ܦܩܘܕܝ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܘܕܝ ܐܢܝܢ

Pluralis fœminini generis.

ܦܩܘܕܝܢ & ܦܩܘܕܝ *jubete.*

eum	ܦܩܘܕܝܢܝܗܝ
eam	ܦܩܘܕܝܢܗ

Futurum.

ܢܦܩܘܕ *jubebit.*

eum	ܢܦܩܕܝܘܗܝ
eam	ܢܦܩܕܝܗ

te

In Conjugatione *Pehal* vocalis ܽ in fine posita mutatur in Scheva, cum illi Affixa adduntur, quæ eadem vocalis manet cum Affixis ܟܘܢ, & ܟܝܢ, ut ܡܦܩܕܟܘܢ, ܡܦܩܕܟܝܢ. In Conjugationibus aliis, cum Infinitivus desinit in ܘ, ponitur ܬ ante Affixum, ut ܠܡܐܣܝܘܬܗ *sanare eum*.

Imperativus.

Singularis masculini generis.

ܦܩܘܕ *jube*.

eum	ܦܩܘܕܝܗܝ
eam	ܦܩܘܕܝܗ
eos	ܦܩܘܕ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܘܕ ܐܢܝܢ

Pluralis masculini generis.

ܦܩܘܕܘ *jubete*.

eum	ܦܩܘܕܘܗܝ
eam	ܦܩܘܕܘܗ
eos	ܦܩܘܕܘ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܘܕܘ ܐܢܝܢ

Sin-

Pehil masculini generis.

jubeor ego	ܦܩܝܕ ܐܢܐ
jubetur illa	ܦܩܝܕܐ
jubemur nos	ܦܩܝܕܝܢ

Infinitivus.

ܡܦܩܕ *jubere.*

eum	ܡܦܩܕܗ
eam	ܡܦܩܕܗ
te masculini generis	ܡܦܩܕܟ
te fœminini generis	ܡܦܩܕܟܝ
me communis generis	ܡܦܩܕܢܝ
eos	ܡܦܩܕ ܐܢܘܢ
eas	ܡܦܩܕ ܐܢܝܢ
vos generis masculini	ܡܦܩܕܟܘܢ
vos generis fœminini	ܡܦܩܕܟܝܢ
nos generis communis	ܡܦܩܕܢ

In

Pehal servat ܲ; ac propterea ܦܩܕܗ, vel ܦܩܕܘܗܝ tum a Conjugatione *Pahel*, tum *Pehal* possunt derivari.

Participium ܦܳܩܶܕ *jubens* masculini generis.

Participia solent recipere Affixa more Nominum, pro quibus etiam sæpissime adhibentur, ut ܣܳܢܰܝ̈ܢ *osores mei*.

eum	ܦܳܩܕܗ
jubeo ego	ܦܳܩܶܕ ܐܢܐ
jubes tu	ܦܳܩܶܕܬ
jubemus nos	ܦܳܩܕܺܝܢܰܢ
jubetis vos	ܦܳܩܕܺܝܢܬܽܘܢ

Fœminini generis.

jubeo ego	ܦܳܩܕܳܐ ܐܢܐ
jubemus nos	ܦܳܩܕܺܝܢܰܢ

Nullum discrimen intercedit inter hoc fœmininum, & masculinum præcedens.

jubes tu	ܦܳܩܕܳܐܢܝ
jubetis vos	ܦܳܩܕܳܐܢܶܝ

Pe-

neris cum Affixo fit ܒܛܢܬܗ *concepit eum*. Excipe Verbum ܫܐܠ, quod cum Affixis suscipit etiam ܶ, ut ܫܶܐܠܶܗ *interrogavit eum*. Joan. 18. 19.

Formam ܦܩܶܕ sequuntur etiam Præterita formæ ܐܶܟܰܠ, & ܝܠܶܕ, de quibus observandum, subjici ܰ litteræ ܐ, & ܳ litteræ ܝ, quoties ܦ in ܦܩܶܕ habet Scheva, ut ܝܳܠܕܬܳܟ *genui te*. Act. 13. 33. & ܐܰܟܠܶܬܗ *comedit fœmina illud*. Matt. 13. 4.

Deficientia secunda in Præterito Affixa recipiunt juxta formam ܦܩܶܕ, retenta sua vocali ܶ, nulla facta mutatione, ut a ܕܩܶܩ *comminuit* fit ܕܩܶܩܬܳܗܝ *comminuisti eum*. Verum persona prima masculina singularis numeri ܕܩܶܬ, & tertia fœminina ܕܩܶܬ mutant vocalem ܰ in ܶ, ut ܕܩܶܬܶܗ *ego comminui illum* masculini generis, & ܕܩܰܬܶܗ *comminuit* fœmina *illum*. Tertia tamen singularis fœminina retinet formam suam ܕܩܶܬ, quoties illi adduntur Affixa ܟܘܢ, & ܟܝܢ, ut ܕܩܶܬܟܘܢ & ܕܩܶܬܟܝܢ *illa comminuit vos*.

In Conjugationibus *Pahel*, & *Aphel* mutatur secunda vocalis, ut in *Pehal*, priori manente immota. Ex quo fit, ut *Pahel*, & *Aphel* suam vocalem ܰ servent, quoties *Pe-*

me generis communis	ܦܩܕܬܝܢܢܝ
nos generis communis	ܦܩܕܬܝܢܢ
eos	ܦܩܕܬܝܢ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܬܝܢ ܐܢܝܢ

Prima Perſona Pluralis Præteriti communis generis.

ܦܩܕܢ *juſſimus.*

eum	ܦܩܕܢܝܗܝ
eam	ܦܩܕܢܗ
te generis maſculini	ܦܩܕܢܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܢܟܝ
eos	ܦܩܕܢ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܢ ܐܢܝܢ
vos generis maſculini	ܦܩܕܢܟܘܢ
vos generis fœminini	ܦܩܕܢܟܝܢ

Quæ ſunt formæ ܩܛܠ, cum iis adduntur Affixa, formam ܦܩܕ imitantur. Verumtamen ubi ܦܩܕ habet ◌ܳ, illa ſuum ◌ܰ ſervant, ut a ܒܛܢܬ *concepit* fœminini ge-ne-

eos ܦܩܕ ܐܢܘܢ

eas ܦܩܕ ܐܢܝܢ

vos generis masculini ܦܩܕܟܘܢ

vos generis fœminini ܦܩܕܟܝܢ

Secunda Persona Pluralis Masculina Præteriti.

ܦܩܕܬܘܢ *jussistis.*

eum ܦܩܕܬܘܢܝܗܝ

eam ܦܩܕܬܘܢܗ

me generis communis ܦܩܕܬܘܢܢܝ

nos generis communis ܦܩܕܬܘܢܢ & ܦܩܕܬܘܢܢܢ & ܦܩܕܬܘܢܢ

eos ܦܩܕܬܘܢ ܐܢܘܢ

eas ܦܩܕܬܘܢ ܐܢܝܢ

Secunda Persona Pluralis Fœminina Præteriti.

ܦܩܕܬܝܢ *jussistis.*

eum ܦܩܕܬܝܢܝܗܝ

eam ܦܩܕܬܝܢܗ

me

te generis maſculini	ܦܩܕܬܘܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܬܘܟܝ
me generis communis	ܦܩܕܬܘܢܝ & ܦܩܕܬܘܢܢܝ
nos generis communis	ܦܩܕܬܘܢ & ܦܩܕܬܘܢܢ
eos	ܦܩܕܬܘ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܬܘ ܐܢܝܢ
vos generis maſculini	ܦܩܕܬܘܟܘܢ
vos generis fœminini	ܦܩܕܬܘܟܝܢ

Tertia Perſona Pluralis Fœminina Præteriti.

ܦܩܕܝ *juſſerunt.*

eum	ܦܩܕܝܗܝ
eam	ܦܩܕܝܗ
te generis maſculini	ܦܩܕܝܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܟܝ
me generis communis	ܦܩܕܢܝ
nos generis communis	ܦܩܕܢ

eos	ܦܩܕܢ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܢ ܐܢܝܢ

Prima persona Singularis Præteriti
communis generis.

ܦܩܕܬ *jussi.*

eum	ܦܩܕܬܗ
eam	ܦܩܕܬܗ
te generis masculini	ܦܩܕܬܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܬܟܝ
eos	ܦܩܕܬ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܬ ܐܢܝܢ
vos generis masculini	ܦܩܕܬܟܘܢ
vos generis fœminini	ܦܩܕܬܟܝܢ

Tertia Persona Pluralis Masculina Præteriti.

ܦܩܕܘ *jusserunt.*

eum	ܦܩܕܘܗܝ
eam	ܦܩܕܘܗ

te

vos generis fœminini ܦܩܕܬܟܝܢ

Secunda perſona Singularis maſculina Præteriti.

ܦܩܕܬ *juſſiſti.*

eum ܦܩܕܬܝܗܝ

eam ܦܩܕܬܗ

me generis communis ܦܩܕܬܢܝ

nos generis communis ܦܩܕܬܢ vel, ܦܩܕܬ ܠܢ vel, ܦܩܕܬܢ

eos ܦܩܕܬ ܐܢܘܢ

eas ܦܩܕܬ ܐܢܝܢ

Secunda perſona Singularis fœminina Præteriti.

ܦܩܕܬܝ *juſſiſti.*

eum ܦܩܕܬܝܗܝ

eam ܦܩܕܬܝܗ

me generis communis ܦܩܕܬܝܢܝ

nos generis communis ܦܩܕܬܝܢ

nos generis communis ܦܩܕܢ

eos ܦܩܕ ܐܢܘܢ

eas ܦܩܕ ܐܢܝܢ

vos generis masculini ܦܩܕܟܘܢ

vos generis fœminini ܦܩܕܟܝܢ

Tertia Singularis fœminina Præteriti.

ܦܩܕܬ *jussit.*

eum ܦܩܕܬܗ

eam ܦܩܕܬܗ

te generis masculini ܦܩܕܬܟ

te generis fœminini ܦܩܕܬܟܝ

me generis communis ܦܩܕܬܢܝ

nos generis communis ܦܩܕܬܢ

eos ܦܩܕܬ ܐܢܘܢ

eas ܦܩܕܬ ܐܢܝܢ

vos generis masculini ܦܩܕܬܟܘܢ

vos

CAPUT XXXVIII.

De Pronominibus Verbo affixis.

PRoprie Affixa, ſive Suffixa Verbis in ſignificatione activa tantummodo adjiciuntur, exceptis Infinitivis, qui, cum in omnibus Orientalibus Linguis Nominum naturam induant, etiam in ſignificatione paſſiva, & neutra, ſive intranſitiva Suffixis gaudent.

Satis autem erit exemplar Verbi Perfecti proponere, ex quo patebit ratio affigendi Affixa etiam Imperfectis, cum admodum inter ſe, quod attinet ad modum Affixorum, ſimilia ſint, ſi Verba Quieſcentia ultima radicali excipias, de quibus peculiariter agemus.

Animadvertendum in genere, ſecundas, ac primas perſonas in utroque numero carere Suffixis earumdem perſonarum per omnes Conjugationes, & per omnia Tempora. Præterea Affixa ܟܘܢ, & ܟܝܢ non addi Verbis, ſed pro iis uſurpari Pronomina integra ܐܢܬܘܢ & ܐܢܬܝܢ.

Tertia perſona ſingularis Præteriti maſculina cum Affixis.

ܦܩܕ *juſſit.*	
eum	ܦܩܕܗ
eam	ܦܩܕܗ
te generis maſculini	ܦܩܕܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܟܝ
me generis communis	ܦܩܕܢܝ

CAPUT XXXVII.

De Conjugatione Passiva Ethtaphal.

Preteritum:

&c. ܐܬܬܩܛܠ

Participium.

&c. ܡܬܬܩܛܠ

Infinitivus.

ܡܬܬܩܛܠܘ

Imperativus.

&c. ܐܬܬܩܛܠ

Futurum.

&c. ܐܬܬܩܛܠ

Annotationes

Ad Ethtaphal.

Hanc Conjugationem adjecimus, quia in Novo Testamento nonnulla Verba ex ipsa derivata reperiuntur, ut in Apoc. 12. 9. ܐܬܬܪܡܝ *projectus est* a ܪܡܐ, & in eadem Apoc. 18. 23. ܐܬܬܛܥܝܘ *seducti sunt* a ܛܥܐ.

CA-

Participium Præteritum Pehil.

Pluralis — Singularis

Mafcul.

Fœmin.

Infinitivus.

Imperativus.

Pluralis — Singularis

Mafcul.

Fœmin.

Futurum.

Fœmin. — Singularis — Mafcul.

Com. — 1

2

3

Pluralis

Com. — 1

2

3

CA-

ta. Luc. 8. 39. In numero plurali ܐܫܬܪܘ *prandete*. Joan. 21. 12.

CAPUT XXXVI.

De Conjugatione tertia Aphel.

ܐܩܪܒ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܩܪܒܬ		ܐܩܪܒ 3
ܐܩܪܒܬܝ		ܐܩܪܒܬ 2
Com.		ܐܩܪܒܬ 1
	Pluralis	
ܐܩܪܒ & ܐܩܪܒܝܢ		ܐܩܪܒܘ 3
ܐܩܪܒܬܝܢ		ܐܩܪܒܬܘܢ 2
Com.		ܐܩܪܒܢ & ܢܢ 1

Participium Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܡܩܪܒܝܢ	ܡܩܪܒ	Mascul.
ܡܩܪܒܢ	ܡܩܪܒܐ	Fœmin.

In-

Annotationes

Ad Præteritum.

A Verbo ܐܣܐ *curare*, *mederi* dicitur in Conjugatione *Ethpahal* ܐܬܐܣܝ *sanatus est*. Matt. 8. 13. Luc. 8. 36. a ܫܘܕܝ reperitur ܐܫܬܘܕܝ *promittere*, *spondere*, *polliceri*: *confiteri*. 1. Joan. 2. 25. Act. 7. 5, 1. ad Tim. 2. 10.

Ad Participium Benoni.

Reperitur juxta formam Verborum Perfectorum ܡܫܬܡܥܐ ܙܢܝܘܬܐ *nominatur*, *auditur scortatio*. 1. ad Corinth. 5. 1.

Ex quadrilitteris legitur ܡܫܬܥܠܐ *extollens se*. Jacob 3. 5. ܡܫܬܘܕܐ *promittens*. Luc. 22. 29. Pluralis numeri ܡܫܬܥܠܝܢ *insolescunt*. Jacob 2. 6. Generis fœminini in numero singulari ܡܫܬܘܕܥܐ *innotescit*. Actor. 19. 27.

Ad Infinitivum.

Cum præpositione ܠ habetur ܠܡܬܪܥܝܘ *sentire*. Ad Philipp. 1. 7.

Ad Imperativum.

Per figuram Metathesim dicitur ܐܫܬܥܐ *narra*, *recita*.

Participium.

Pluralis	Singularis	
[illegible]	[illegible]	Mascul.
[illegible]	[illegible]	Fœmin.

Infinitivus.

[illegible]

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
[illegible]	[illegible]	Mascul.
[illegible]	[illegible]	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.	
Com.		[illegible]	1
[illegible]		[illegible]	2
[illegible]		[illegible]	3

Pluralis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	[illegible]	1
[illegible]	[illegible]	2
[illegible]	[illegible]	3

An-

Ad Infinitivum.

Cum præpositione ܠ dicitur ܠܡܢܣܝܘ *ad tentandum*. Actor. 5. 9. ܠܡܕܟܝܘܬܝ *ad mundandum me*. Luc. 15. 12.

CAPUT XXXV.

De Conjugatione Passiva Ethtaphal.

ܐܬܬܩܛܠ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.	
ܐܬܬܩܛܠܬ		ܐܬܬܩܛܠ	3
ܐܬܬܩܛܠܬܝ		ܐܬܬܩܛܠܬ	2
Com.		ܐܬܬܩܛܠܬ	1
	Pluralis		
ܐܬܬܩܛܠ & ܠܝܢ		ܐܬܬܩܛܠܘ	3
ܐܬܬܩܛܠܬܝܢ		ܐܬܬܩܛܠܬܘܢ	2
Com.		ܐܬܬܩܛܠܢ & ܢܢ	1

Par-

[illegible] [illegible] Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		[illegible] 1
[illegible]		[illegible] 2
[illegible]		[illegible] 3
	Pluralis	
Com.		[illegible] 1
[illegible]		[illegible] 2
[illegible]		[illegible] 3

Annotationes

Ad Præteritum.

In prima perſonæ numeri pluralis reperitur [illegible] & *expectavimus*. Actor. 28. 12. a Verbo [illegible], quod in Conjugatione Pahel ſignificat *expectare*, *manere*: Multi cenſent, tertiam pluralem fœmininam formandam eſſe per [illegible], non per [illegible], ſed hæc forma, quæ deſinit in [illegible] in tertia plurali fœminina ad Præteritum *Pehal* tantummodo pertinet, neque in omni Verborum genere, ſed ſolum in Quieſcentibus tertia [illegible].

Ad

[illegible]	2 [illegible]
Com.	1 [illegible]

Pluralis

[illegible] & [illegible]	3 [illegible]
[illegible]	2 [illegible]
Com.	1 [illegible] & [illegible]

Participium Benoni.

Pluralis	Singularis	
[illegible]	[illegible]	Mascul.
[illegible]	[illegible]	Fœmin.

Participium Præteritum Pehil.

Pluralis	Singularis	
[illegible]	[illegible]	Mascul.
[illegible]	[illegible]	Fœmin.

Infinitivus.

[illegible]

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
[illegible]	[illegible]	Mascul.

Fu-

Pluralis

Fœm.		Masc.
Com.		ܢܬܕܒܪ 1
ܬܬܕܒܪܢ		ܬܬܕܒܪܘܢ 2
ܢܬܕܒܪܢ		ܢܬܕܒܪܘܢ 3

Annotationes

Ad Ethpehel.

Varia a variis Imperativo terminatio tribuitur. Apud alios reperitur ܐܬܕܒܪܘ, apud alios vero ܐܬܕܒܪܘ. Sed ut plurimum apud Syros uſurpatur ܐܬܕܒܪܝܢ, quemadmodum eſt in paradigmate.

Verbum ܐܬܦܢܝ in Imperativo habet ܐܬܦܢܝ, & ܐܬܦܢܐ *convertere*; in numero vero plurali ܐܬܦܢܘ *convertimini*. Actor. 3. 19.

CAPUT XXXIV.

De Conjugatione Pahel.

ܕܒܪ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Maſcul.
ܕܒܪܬ		ܕܒܪ 3
ܕܒܪܬ 2		

Pluralis

ܐܬܩܛܠ̈ܝ & ܩܛܠ̈ܢ	3 ܐܬܩܛܠܘ
ܐܬܩܛܠ̈ܬܝܢ	2 ܐܬܩܛܠܬܘܢ
Com.	1 ܐܬܩܛܠܢ & ܢ

Participium.

Pluralis	Singularis	
ܡܬܩܛܠܝܢ	ܡܬܩܛܠ	Mafcul.
ܡܬܩܛܠܢ	ܡܬܩܛܠܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܬܩܛܠܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܬܩܛܠܘ	ܐܬܩܛܠ	Mafcul.
ܐܬܩܛܠ̈ܝܢ	ܐܬܩܛܠܝ	Fœmin.

Futurum

Fœmin.	Singularis	Mafc.
Com.		ܐܬܩܛܠ 1
ܬܬܩܛܠܝܢ		ܬܬܩܛܠ 2
ܬܬܩܛܠ		ܢܬܩܛܠ 3

tur pluralis ܚܝ̈ܐ *viventes* cum ܐ pro ܝ. Luc. 13. 23.

Ad Infinitivum.

A Verbo ܚܝܐ in Participio legitur fœmininum ܚܝܐ & *vivens*, per crasin pro ܚܝܝܐ, vel a ܚܝ *vivens*. Luc. 8. 50. Habetur pariter in Participio ܐܬܐ *veniens*. Joan. 6. 17. & in plurali ܐܬܝܢ ܗܘܘ *venientes erant*, h. e. *venerant*. Joan. 11. 19. a Verbo ܐܬܐ *venit*.

Infinitivus in fine habet ܝ pro ܘ, si sequatur ܗܘ, ut ܡܒܥܝܐ ܗܘ ܒܥܐ ܐܢܐ *efflagitando efflagito*. Ad Philem. v. 9. pro ܡܒܥܐ.

CAPUT XXXIII.

De Conjugatione Passiva Ethpehel.

ܐܬܩܛܠ

Præteritum

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܬܩܛܠܬ	3	ܐܬܩܛܠ
ܐܬܩܛܠܬܝ	2	ܐܬܩܛܠܬ
Com.	1	ܐܬܩܛܠܬ

Plu-

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܟܬܒܬ		ܟܬܒ 3
ܟܬܒܬܝ		ܟܬܒܬ 2
Com.		ܟܬܒܬ 1

	Pluralis	
ܟܬ̈ܒܝ & ܟܬ̈ܒܝܢ		ܟܬܒܘ 3
ܟܬܒܬ̈ܝܢ		ܟܬܒܬܘܢ 2
Com. ܟܬܒܢܢ & ܟܬܒܢ		1

Annotationes

Ad Præteritum.

Persona tertia numeri pluralis duplicem formam habet, ut ܫܛܘ *spreverunt*, ܚܕܝܘ *gavisi sunt*.

Ad Participium.

A Verbo ܣܢܐ *odio habuit*, duplex Participium Præteritum Pehil reperitur, alterum ad normam Verborum Perfectorum ܣܢܝܐ, & pluralis ܣܢ̈ܝܐ, alterum ad normam Quiescentium, ut ܣܢܐ. A ܚܝܐ *vixit* reperitur

Fœmin.

Infinitivus.

Imperativus.

Pluralis & Singularis

Mascul.

Fœmin.

Futurum.

Fœmin. Singularis Mascul.

Com. 1

2

3

Pluralis

Com. 1

2

3

Altera vero forma in ܒ *peculiariter flectitur in Præterito.*

Fœ-

te generis maſculini	ܦܩܕܘܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܘܟܝ
me generis communis	ܦܩܕܘܢܝ & ܦܩܕܘܢܢܝ
nos generis communis	ܦܩܕܘܢ & ܦܩܕܘܢܢ
eos	ܦܩܕܘ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܘ ܐܢܝܢ
vos generis maſculini	ܦܩܕܘܟܘܢ
vos generis fœminini	ܦܩܕܘܟܝܢ

Tertia Perſona Pluralis Fœminina Præteriti.

ܦܩܕܝ *juſſerunt.*

eum	ܦܩܕܝܗܝ
eam	ܦܩܕܝܗ
te generis maſculini	ܦܩܕܝܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܝܟܝ
me generis communis	ܦܩܕܝܢܝ
nos generis communis	ܦܩܕܝܢ

eos	ܦܩܕܬܝܢ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܬܝܢ ܐܢܝܢ

Prima perſona Singularis Præteriti communis generis.

ܦܩܕܬ *juſſi*.

eum	ܦܩܕܬܗ
eam	ܦܩܕܬܗ̇
te generis maſculini	ܦܩܕܬܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܬܟܝ
eos	ܦܩܕܬ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܬ ܐܢܝܢ
vos generis maſculini	ܦܩܕܬܟܘܢ
vos generis fœminini	ܦܩܕܬܟܝܢ

Tertia Perſona Pluralis Maſculina Præteriti.

ܦܩܕܘ *juſſerunt*.

eum	ܦܩܕܘܗܝ
eam	ܦܩܕܘܗ̇

te

vos generis fœminini ܦܩܕܬܟܝܢ

Secunda perſona Singularis maſculina Præteriti.

ܦܩܕܬ *juſſiſti*.

eum ܦܩܕܬܗܘܗܝ

eam ܦܩܕܬܗ̇

me generis communis ܦܩܕܬܢܝ

nos generis communis ܦܩܕܬܢ vel, ܦܩܕܬ ܠܢ vel, ܦܩܕܬܢ

eos ܦܩܕܬ ܐܢܘܢ

eas ܦܩܕܬ ܐܢܝܢ

Secunda perſona Singularis fœminina Præteriti.

ܦܩܕܬܝ *juſſiſti*.

eum ܦܩܕܬܝܗܘܗܝ

eam ܦܩܕܬܝܗ

me generis communis ܦܩܕܬܝܢܝ

nos generis communis ܦܩܕܬܝܢ

nos generis communis	ܦܩܕܢ
eos	ܦܩܕ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕ ܐܢܝܢ
vos generis masculini	ܦܩܕܟܘܢ
vos generis fœminini	ܦܩܕܟܝܢ

Tertia Singularis fœminina Præteriti.

ܦܩܕܬ *juſſit.*

eum	ܦܩܕܬܗ
eam	ܦܩܕܬܗ̇
te generis maſculini	ܦܩܕܬܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܬܟܝ
me generis communis	ܦܩܕܬܢܝ
nos generis communis	ܦܩܕܬܢ
eos	ܦܩܕܬ ܐܢܘܢ
eas	ܦܩܕܬ ܐܢܝܢ
vos generis maſculini	ܦܩܕܬܟܘܢ

vos

CAPUT XXXVIII.

De Pronominibus Verbo affixis.

PRoprie Affixa, sive Suffixa Verbis in significatione activa tantummodo adjiciuntur, exceptis Infinitivis, qui, cum in omnibus Orientalibus Linguis Nominum naturam induant, etiam in significatione passiva, & neutra, sive intransitiva Suffixis gaudent.

Satis autem erit exemplar Verbi Perfecti proponere, ex quo patebit ratio affigendi Affixa etiam Imperfectis, cum admodum inter se, quod attinet ad modum Affixorum, similia sint, si Verba Quiescentia ultima radicali excipias, de quibus peculiariter agemus.

Animadvertendum in genere, secundas, ac primas personas in utroque numero carere Suffixis earumdem personarum per omnes Conjugationes, & per omnia Tempora. Præterea Affixa ܗܘܢ, & ܗܝܢ non addi Verbis, sed pro iis usurpari Pronomina integra ܐܢܘܢ & ܐܢܝܢ.

Tertia persona singularis Præteriti masculina cum Affixis.

ܦܩܕ *jussit.*

eum	ܦܩܕܗ
eam	ܦܩܕܗ̇
te generis masculini	ܦܩܕܟ
te generis fœminini	ܦܩܕܟܝ
me generis communis	ܦܩܕܢܝ

CAPUT XXXVII.

De Conjugatione Passiva Ethtaphal.

Præteritum :

ܐܬܬܩܛܠ &c.

Participium.

ܡܬܬܩܛܠ ܐܢܐ &c.

Infinitivus.

ܡܬܬܩܛܠܘ

Imperativus.

ܐܬܬܩܛܠ ܐܢܬ &c.

Futurum.

ܐܬܬܩܛܠ ܐܢܐ &c.

Annotationes

Ad Ethtaphal.

Hanc Conjugationem adjecimus, quia in Novo Testamento nonnulla Verba ex ipsa derivata reperiuntur, ut in Apoc. 12. 9. ܐܬܬܪܡܝ *projectus est* a ܪܡܐ, & in eadem Apoc. 18. 23. ܐܬܬܛܥܝܘ *seducti sunt* a ܛܥܐ.

CA-

Participium Præteritum Pehil.

Pluralis	Singularis
	Mafcul.
	Fœmin.

Infinitivus.

Imperativus.

Pluralis	Singularis
	Mafcul.
	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mafcul.
Com.		1
		2
		3

Pluralis

Com.		1
		2
		3

CA-

ta. Luc. 8. 39. In numero plurali ܐܫܬܪܘ *prandete*. Joan. 21. 12.

CAPUT XXXVI.

De Conjugatione tertia Aphel.

ܐܩܛܠ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܩܛܠܬ		ܐܩܛܠ 3
ܐܩܛܠܬܝ		ܐܩܛܠܬ 2
Com.		ܐܩܛܠܬ 1
	Pluralis	
ܐܩܛܠ̈ & ܩܛܠ̈ܝܢ		ܐܩܛܠܘ 3
ܐܩܛܠ̈ܬܝܢ		ܐܩܛܠܬܘܢ 2
Com.		ܐܩܛܠܢ & ܢܢ 1

Participium Benori.

Pluralis	Singularis	
ܡܩܛܠܝܢ	ܡܩܛܠ	Mascul.
ܡܩܛܠ̈ܢ	ܡܩܛܠܐ	Fœmin.

In-

Annotationes

Ad Præteritum.

A Verbo ܐܣܐ *curare*, *mederi* dicitur in Conjugatione *Ethpahal* ܐܬܐܣܐ *sanatus est*. Matt. 8. 13. Luc. 8. 36. a ܫܘܕܝ reperitur ܐܫܬܘܕܝ *promittere*, *spondere*, *polliceri*: *confiteri*. 1. Joan. 2. 25. Act. 7. 5, 1. ad Tim. 2. 10.

Ad Participium Benoni.

Reperitur juxta formam Verborum Perfectorum ܡܫܬܡܥܐ ܙܢܝܘܬܐ *nominatur*, *auditur scortatio*. 1. ad Corinth. 5. 1.

Ex quadrilitteris legitur ܡܫܬܥܠܐ *extollens se*. Jacob 3. 5. ܡܫܬܘܕܐ *promittens*. Luc. 22. 29. Pluralis numeri ܡܫܬܥܠܝܢ *insolescunt*. Jacob 2. 6. Generis fœminini in numero singulari ܡܫܬܘܕܥܐ *innotescit*. Actor. 19. 27.

Ad Infinitivum.

Cum præpositione ܠ habetur ܠܡܬܪܥܝܘ *sentire*. Ad Philipp. 1. 7.

Ad Imperativum.

Per figuram Metathesim dicitur ܐܫܬܥܐ *narra*, *recita*.

Participium.

Pluralis	Singularis	
ܡܬܓܠܝܢ	ܡܬܓܠܐ	Mascul.
ܡܬܓܠܝܢ	ܡܬܓܠܝܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܬܓܠܝܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܬܓܠܘ	ܐܬܓܠܐ	Mascul.
ܐܬܓܠܝܢ	ܐܬܓܠܝ	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.	
Com.		ܐܬܓܠܐ	1
ܬܬܓܠܝܢ		ܬܬܓܠܐ	2
ܬܬܓܠܐ		ܢܬܓܠܐ	3
	Pluralis		
Com.		ܢܬܓܠܐ	1
ܬܬܓܠܝܢ		ܬܬܓܠܘܢ	2
ܢܬܓܠܝܢ		ܢܬܓܠܘܢ	3

An.

Ad Infinitivum.

Cum præpositione ܠ dicitur ܠܡܢܣܝܘ *ad tentandum*. Actor. 5. 9. ܠܡܕܟܝܘܬܢܝ *ad mundandum me*. Luc. 15. 12.

CAPUT XXXV.

De Conjugatione Passiva Ethtaphal.

ܐܬܩܛܠ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܬܩܛܠܬ		ܐܬܩܛܠ 3
ܐܬܩܛܠܬܝ		ܐܬܩܛܠܬ 2
Com.		ܐܬܩܛܠܬ 1

	Pluralis	
ܐܬܩܛܠ & ܐܬܩܛܠܝܢ		ܐܬܩܛܠܘ 3
ܐܬܩܛܠܬܝܢ		ܐܬܩܛܠܬܘܢ 2
Com.		ܐܬܩܛܠܢ & ܢ 1

Par-

ܩܛܰܠܢ ܩܛܰܠ̈ܝ Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		ܐܶܩܛܽܘܠ 1
ܬܶܩܛܠܺܝܢ		ܬܶܩܛܽܘܠ 2
ܬܶܩܛܽܘܠ		ܢܶܩܛܽܘܠ 3
	Pluralis	
Com.		ܢܶܩܛܽܘܠ 1
ܬܶܩܛ̈ܠܳܢ		ܬܶܩܛܠܽܘܢ 2
ܢܶܩܛ̈ܠܳܢ		ܢܶܩܛܠܽܘܢ 3

Annotationes.

Ad Præteritum.

In prima persona numeri pluralis reperitur ܩܰܘܺܝܢ *& expectavimus*. Actor. 28. 12. a Verbo ܩܘܝ, quod in Conjugatione Pahel significat *expectare*, *manere*: Multi censent, tertiam pluralem fœmininam formandam esse per ܩܛܰܠܶܝܢ, non per ܩܛ̈ܰܠܝ, sed hæc forma, quæ desinit in ܶܝܢ in tertia plurali fœminina ad Præteritum *Pehal* tantummodo pertinet, neque in omni Verborum genere, sed solum in Quiescentibus tertia ܐ.

Ad

[illegible] 3 [illegible]

1 [illegible] Com.

Pluralis

3 [illegible] [illegible] & [illegible]

2 [illegible] [illegible]

1 [illegible] & [illegible] Com.

Participium Benoni.

Singularis		Pluralis
Mascul.	[illegible]	[illegible]
Fœmin.	[illegible]	[illegible]

Participium Præteritum Pehil.

Singularis		Pluralis
Mascul.	[illegible]	[illegible]
Fœmin.	[illegible]	[illegible]

Infinitivus.

[illegible]

Imperativus.

Singularis		Pluralis
Mascul.	[illegible]	[illegible]

Fu-

Pluralis

Com.	
	ܢܬܩܛܠ 1
ܬܬܩܛܠܢ	ܬܬܩܛܠܘܢ 2
ܢܬܩܛܠܢ	ܢܬܩܛܠܘܢ 3

Annotationes

Ad Ethpehel.

Varia a variis Imperativo terminatio tribuitur. Apud alios reperitur ܐܬܩܛܠ, apud alios vero ܐܬܩܛܠ. Sed ut plurimum apud Syros usurpatur ܐܬܩܛܠ, quemadmodum est in paradigmate.

Verbum ܐܬܦܢܝ in Imperativo habet ܐܬܦܢܝ, & ܐܬܦܢܐ *convertere*; in numero vero plurali ܐܬܦܢܘ *convertimini*. Actor. 3. 19.

CAPUT XXXIV.

De Conjugatione Pahel.

ܩܛܠ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܩܛܠܬ		ܩܛܠ 3
ܩܛܠܬ 2		

Pluralis

3 [illegible] | [illegible] & [illegible]

2 [illegible] | [illegible]

1 [illegible] & [illegible] | Com.

Participium.

Singularis		Pluralis
Mafcul.	[illegible]	[illegible]
Fœmin.	[illegible]	[illegible]

Infinitivus.

[illegible]

Imperativus.

Singularis		Pluralis
Mafcul.	[illegible]	[illegible]
Fœmin.	[illegible]	[illegible]

Futurum

Singularis

	Mafc.	Fœmin.
1	[illegible]	Com.
2	[illegible]	[illegible]
3	[illegible]	[illegible]

tur pluralis ܚܐܝܢ viventes cum ܐ pro ܝ. Luc. 13. 23.

Ad Infinitivum.

A Verbo ܚܝܐ in Participio legitur fœmininum ܚܝܐ & *vivens*, per crasin pro ܚܝܝܐ, vel a ܚܝ *vivens*. Luc. 8. 50. Habetur pariter in Participio ܐܬܐ *veniens*. Joan. 6. 17. & in plurali ܐܬܝܢ ܗܘܘ *venientes erant*, h. e. *venerant*. Joan. 11. 19. a Verbo ܐܬܐ *venit*.

Infinitivus in fine habet ܝ pro ܘ, si sequatur ܗܘ, ut ܡܒܥܝܘ ܗܘ ܒܥܐ ܐܢܐ *efflagitando efflagito*. Ad Philem. v. 9. pro ܡܒܥܐ.

CAPUT XXXIII.

De Conjugatione Passiva Ethpehel.

ܐܬܩܛܠ

Præteritum

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܬܩܛܠܬ		ܐܬܩܛܠ 3
ܐܬܩܛܠܬܝ		ܐܬܩܛܠܬ 2
	Com.	ܐܬܩܛܠܬ 1

Plu-

Fœmin.

Infinitivus.

Imperativus.

Pluralis	Singularis
&	Mascul.
	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		1
		2
		3

Pluralis

Com.		
		1
		2
		3

Altera vero forma in ܒ *peculiariter flectitur in Præterito.*

Fœ-

De Conjugatione prima Pehal.

ܫܢܐ *migravit*

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mafcul.	
ܫܢܬ		ܫܢܐ	3
ܫܢܝܬܝ		ܫܢܝܬ	2
Com.		ܫܢܝܬ	1

	Pluralis		
ܫܢܝܝܢ & ܫܢܝ		ܫܢܘ	3
ܫܢܝܬܝܢ		ܫܢܝܬܘܢ	2
Com.		ܫܢܝܢ & ܢܢ	1

Participium Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܫܢܝܢ	ܫܢܐ	Mafcul.
ܫܢܝܢ	ܫܢܝܐ	Fœmin.

Participium Præteritum Pehil

Pluralis	Singularis	
ܫܢܝܢ	ܫܢܐ	Mafcul.

Fœ-

ܐ Excepta prima persona numeri singularis ; quæ habet cum ܝ ; reliquæ personæ pronunciantur per Scheva sub litteris ܬܠ , ut ܢܫܕܐ ܗܟܝܠ ܡܢܢ ܥܒ̈ܕܐ ܕܚܫܘܟܐ *Propellamus ergo a nobis opera tenebrarum*. Ad Rom. 13: 12. ܢܩܝܡ ܠܝ ܗܫܐ ܝܬܝܪ ܡܢ ܬܪܬܥܣܪ ܠܓܝ̈ܘܢܝܢ ܕܡܠܐܟ̈ܐ *suscitabit mihi nunc plusquam duodecim legiones Angelorum*. Matt. 26. 53.

Inter Conjugationes *Ethtaphal*, & *Ethpehel* nullum discrimen intercedit, cum in utraque Conjugatione dicatur ܐܬܬܪܝܡ. Tota differentia in significatione consistit. Erit enim *Ethpehel*, cum significabit *efferre se*, ut ܠܐ ܬܬܬܪܝܡ *ne efferas te*. Ad Rom. 11. 20. cum in hac Conjugatione significatio plerumque reciproca sit ; *Ethtaphal* autem, cum significabit *auferri*, ut ܢܬܬܫܩܠ *auferetur*. Luc. 5. 35.

CAPUT XXXII.

De Verbis Quiescentibus tertia radicali.

SYri carent Verbis Quiescentibus ultima ה, in quorum locum sufficiunt Quiescentia ultima ܐ, quæ in ultima desinunt in ܐ, ut ܫܢܐ *migravit*, ܚܙܐ *vidit*.

Quiescentia vero tertia ܐ hoc modo inflectuntur.

3 ܢܩܝܡ	ܬܩܝܡܝܢ
Pluralis	
1 ܢܩܝܡ	Com.
2 ܬܩܝܡܘܢ	ܬܩܝܡܢ
3 ܢܩܝܡܘܢ	ܢܩܝܡܢ

Annotationes

Ad Præteritum.

Terminatio Præteriti eſt in ܝ, ut ܐܩܝܡ. Characteriſtica autem littera ܐ ſemper effertur per ܰ, ut ܘܟܕ ܒܟܝܐ ܐܕܝܩܬ ܒܩܒܪܐ *Dum igitur fleret, proſpexit in ſepulcrum*. Joan. 20. 11. ܐܢܝܚܘ ܪܘܚܝ ܘܕܝܠܝ ܘܕܝܠܟܘܢ. *Refocillaverunt ſpiritum meum, ac veſtrum*. 1. ad Corinth. 16. 18.

Ad Participium Benoni.

Prima ſyllaba tam in numero ſingulari, quam in plurali effertur per Scheva, quidquid nonnulli contra dicant. Sic 1. Petr. 3. 21. legitur ܠܘ ܟܕ ܦܓܪܐ ܡܫܝܓܝܢ ܐܠܗܘܢ ܡܢ ܨܐܐ *non abluentes corpus a ſordibus*. Sic ad Rom. 3. 5. ܐܢ ܕܝܢ ܥܘܠܢ ܟܐܢܘܬܗ ܕܐܠܗܐ ܡܩܝܡ ܡܢܐ ܢܐܡܪ. *Si autem iniquitas noſtra juſtitiam Dei confirmat, quid dicemus?*

Ex- H

2 ܐܩܝܡܬܘܢ ܐܩܝܡܬܝܢ

Com. 1 ܐܩܝܡܢ & ܢܢ

Participium Præsens.

Pluralis	Singularis	
ܡܩܝܡܝܢ	ܡܩܝܡ	Mascul.
ܡܩܝܡܢ	ܡܩܝܡܐ	Fœmin.

Participium Præteritum Pehil:

Pluralis	Singularis	
ܡܩܡܝܢ	ܡܩܡ	Mascul.
ܡܩܡܢ	ܡܩܡܐ	Fœmin.

Infinitivus:

ܡܩܡܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܩܝܡܘ	ܐܩܝܡ	Mascul.
ܐܩܝܡܝܢ & ܐܩܝܡܝܢ	ܐܩܝܡܝ	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		1 ܐܩܝܡ
ܬܩܝܡܝܢ		2 ܬܩܝܡ

3 ܢܩܝܡ

hal dictum est. Hinc ܠܐ ܓܝܪ ܐܫܬܐܠܬ *non enim me excusavi*. Act. 20. 27. & ܐܫܬܐܠܘ *effugerunt*. Ad Heb. 12. 19.

Conjugationes *Pahel*, & *Ethpahal* analogæ sunt. Animadvertendum tantummodo, mediam radicalem ܘ mutari in ܝ, ut a ܪܘܡ *altus fuit* fit in Conjugatione *Pahel* ܪܝܡ *exaltavit*: a ܒܢ *intellexit* fit ܒܝܢ *indicavit*, & in *Ethpahal* ܐܬܒܝܢ *perpendit*.

CAPUT XXXI.

De Conjugatione tertia Aphel.

ܐܦܩܕ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܦܩܕܬ		3 ܐܦܩܕ
ܐܦܩܕܬܝ		2 ܐܦܩܕܬ
Com.		1 ܐܦܩܕܬ
	Pluralis	
ܐܦܩܕܝ & ܦܩܕܝ		3 ܐܦܩܕܘ
		2 ܐܦܩܕܬܘܢ

ܐܬܬܦܩܕܝܢ ܐܬܬܦܩܕܝ Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		ܐܬܬܦܩܕ 1
ܬܬܬܦܩܕܝܢ		ܬܬܬܦܩܕ 2
ܬܬܬܦܩܕ		ܢܬܬܦܩܕ 3
	Pluralis	
Com.		ܢܬܬܦܩܕ 1
ܬܬܬܦܩܕܢ		ܬܬܬܦܩܕܘܢ 2
ܢܬܬܦܩܕܢ		ܢܬܬܦܩܕܘܢ 3

Annotationes

Ad Præteritum.

Syri pro Daghes solent litteram ܬ geminare. Terminatio Præteriti est ܬ cum ܲ, ut ܐܬܬܦܩܕ. Tremellius autem non est audiendus, qui scriptum reliquit, se non invenisse hoc Passivum a Syris usurpatum, cum multa exempla ex Versionibus Syriacis desumpta in medium proferri possint.

Metathesis litteræ ܬ locum habet in Verbo ܫܐܠ, in quo etiam quiescit ܐ propter crasin vocalium, ut in *Pe-hal*

ܐܬܬܦܩܕ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mafcul.
ܐܬܬܦܩܕܬ		3 ܐܬܬܦܩܕ
ܐܬܬܦܩܕܬܝ		2 ܐܬܬܦܩܕܬ
Com.		1 ܐܬܬܦܩܕܬ

Pluralis

ܐܬܬܦܩ̈ܕܢ & ܕܝܢ	3 ܐܬܬܦܩܕܘ
ܐܬܬܦܩ̈ܕܬܝܢ	2 ܐܬܬܦܩܕܬܘܢ
Com.	1 ܐܬܬܦܩܕܢ & ܢܢ

Participium.

Pluralis	Singularis
ܡܬܬܦ̈ܩܕܝܢ	ܡܬܬܦܩܕ Mafcul.
ܡܬܬܦ̈ܩܕܢ	ܡܬܬܦܩܕܐ Fœmin.

Infinitivus.

ܡܬܬܦܩܕܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis
ܐܬܬܦܩܕܘ	ܐܬܬܦܩܕ Mafcul.

Fœ-

Ad Participium.

In prima voce Participii ܘ convertitur in ܐ, ut ܩܳܐܶܡ, quæ littera ܐ pronunciatur ut ܝ, in reliquis autem vocibus in ܝ mutatur, ut ܥܳܐܶܒܪ *præterit*; ܚܳܝܪܺܝܢ *aspiciebant* in numero plurali.

Ad Imperativum.

Imperativi terminatio est in ܘ, ut ܩܽܘܡ; nonnulla tamen Verba desinunt in ܝ, ut ܣܺܝܡ *pone*, quod observatur etiam in Futuro, ut ܢܣܺܝܡ *ponet*.

CAPUT XXX.

De Conjugatione Passiva Ethpehel.

In hac Conjugatione littera ܬ geminatur, ut ܐܬܬܣܝܡ. Excipe personas Futuri, quæ ܬ requirunt ex litteris formativis ܐܢܬ, ne tres litteræ ܬ simul concurrant, sonumque asperum reddant, ut ܬܬܣܝܡ cum duplici ܬ, pro ܬܬܬܣܝܡ cum triplici. Quod si prima littera radicalis Verbi sit ܬ, ut ܬܡ, tunc tres litteræ ܬ simul esse poterunt, ut ܬܬܬܡܡ *integer eris*. Psal. 18. 26.

Præ-

Annotationes

Ad Præteritum.

Quæ habent mediam radicalem *Judh* quiescentem, ut ܡܝܬ *mortuus est*, in Præterito sequenti ratione, ac modo infle&tuntur.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܡܝܬܬ		ܡܝܬ 3
ܡܝܬܬܝ		ܡܝܬܬ 2
Com.		ܡܝܬܬ 1

Pluralis

ܡܝܬܝܢ & ܡܝܬܝ	ܡܝܬܘ 3
ܡܝܬܬܝܢ	ܡܝܬܬܘܢ 2
Com.	ܢܢ & ܡܝܬܢ 1

Multa Verba mediam litteram *Vau* efferunt, ut ܒܣܡ *delectari*, ܪܘܚ *dilatare*, ܥܘܠ *inique agere*.

Quæ sunt formæ *Judh*, suum *Judh* semper retinent, ut ܡܝܬܬ, *mortuus sum*, ܡܝܬܬܘܢ *mortui estis*, ܡܝܬܢ *mortui sumus*.

Ad

Participium Præteritum Pehil.

Pluralis	Singularis	
ܦܩܝ̈ܕܝܢ	ܦܩܝܕ	Mafcul.
ܦܩܝ̈ܕܢ	ܦܩܝܕܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܦܩܕ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܦܩܘܕܘ	ܦܩܘܕ	Mafcul.
ܦܩܘ̈ܕܝܢ & ܦܩܘ̈ܕܝ	ܦܩܘܕܝ	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mafcul.
Com.		ܐܦܩܘܕ 1
ܬܦܩܘܕܝܢ		ܬܦܩܘܕ 2
ܬܦܩܘܕ		ܢܦܩܘܕ 3

Pluralis

Com.	ܢܦܩܘܕ 1
ܬܦܩ̈ܕܢ	ܬܦܩܕܘܢ 2
ܢܦܩ̈ܕܢ	ܢܦܩܕܘܢ 3

An-

CAPUT XXIX.

De Verbis Quiescentibus secunda radicali, dictis Quiescentibus Ain Vau, *vel* Ain Judh, *quæ diverso modo inflectuntur, ac primum de eorum Conjugatione* Pehal.

ܩܡ *surrexit*.

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.	
ܩܡܬ		ܩܡ	3
ܩܡܬܝ		ܩܡܬ	2
Com.		ܩܡܬ	1
	Pluralis		
ܩܡܝ & ܩܡܝܢ		ܩܡܘ	3
ܩܡܬܝܢ		ܩܡܬܘܢ	2
Com.	ܩܡܢ & ܩܡܢܢ		1

Participium Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܩܝܡܝܢ	ܩܐܡ	Mascul.
ܩܝܡܢ	ܩܝܡܐ	Fœmin.

Par-

Præteritum:

&c. ܐܬܬܩܛܠ

Participium.

&c. ܡܬܬܩܛܠ

Infinitivus.

ܡܬܬܩܛܠܘ

Imperativus.

&c. ܐܬܬܩܛܠ

Futurum.

&c. ܐܬܬܩܛܠ

Annotationes.

Qui hanc Conjugationem *Ethtaphal* non dari contendunt, duo exempla derivata a Verbo ܝܣܦ ad Conjugationem *Ethpehel* referenda censent. Ea autem sunt ܐܬܬܘܣܦ *addita fuit*: Ad Gal. 3. 19. ܢܬܬܘܣܦ *adjicietur*. Matt. 25. 29. Nos vero ea, & alia nonnulla, quæ in Versionibus Syriacis reperiuntur, ex hac Conjugatione esse opinamur.

CA-

Pluralis

Com.	ܢܘܒܠ	1
ܬܘܒܠܢ	ܬܘܒܠܘܢ	2
ܢܘܒܠܢ	ܢܘܒܠܘܢ	3

Annotationes

Ad Præteritum.

Inter hæc Verba, & Quiescentia prima ܐ nullum discrimen in hac Conjugatione intercedit, cum etiam ܐܝܒܠ in *Aphel* habeat ܐܘܒܠ. Quare ex usu, & significatione vicissim distinguentur. Altera autem forma omnino dissimilis est, ut patet ex ܐܝܢܩܘܟ *lactaverunt te*. Luc. 11: 27, quod a Verbo ܝܢܩ derivatur.

CAPUT XXVIII.

De Conjugatione Passiva Ethtaphal.

IN hac Conjugatione Verba juxta formam Verborum Perfectorum inflectuntur, syllaba ܐܬܬ tantummodo radici præposita. Quare satis erit primas cujusque Temporis personas tradere.

Participium Præsens Benoni

Pluralis	Singularis	
ܩܛܠܝܢ	ܩܛܠ	Mascul.
ܩܛܠܢ	ܩܛܠܐ	Fœmin.

Participium Præteritum Pehil.

Pluralis	Singularis	
ܩܛܝܠܝܢ	ܩܛܝܠ	Mascul.
ܩܛܝܠܢ	ܩܛܝܠܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܩܛܠܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܘܩܛܘܠܘ	ܐܘܩܛܘܠ	Mascul.
ܐܘܩܛܘܠܝܢ	ܐܘܩܛܘܠܝ	Fœmin.

Futurum

Fœmin.	Singularis	Masc.
Com.		ܐܩܛܘܠ 1
ܬܩܛܘܠܝܢ		ܬܩܛܘܠ 2
ܬܩܛܘܠܢ		ܢܩܛܘܠ 3

Plu-

Conjugationes Pahel, *&* Ethpahel *juxta formam Verborum Perfectorum inflectuntur*.

CAPUT XXVII.

De Conjugatione tertia Aphel.

HÆc Verba Quiescentia prima *Judh* in hac Conjugatione vel ipsum *Judh* servant præcedente Ptocho, ut a ܝܢܩ habent ܐܝܢܩ *lactavit*; vel commutant *Judh* in *Vau*, ut ܐܘܬܒ *sedit* a ܝܬܒ.

ܐܘܬܒ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܘܬܒܬ		ܐܘܬܒ 3
ܐܘܬܒܬܝ		ܐܘܬܒܬ 2
Com.		ܐܘܬܒܬ 1
	Pluralis	
ܐܘܬܒ̈ܝ & ܐܘܬܒ̈		ܐܘܬܒܘ 3
ܐܘܬܒ̈ܬܝܢ		ܐܘܬܒܬܘܢ 2
Com.		ܐܘܬܒܢ & ܢܢ 1

Participium.

Pluralis	Singularis	
ܡܬܡܠܟܝܢ	ܡܬܡܠܟ	Mascul.
ܡܬܡܠܟܢ	ܡܬܡܠܟܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܬܡܠܟܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܬܡܠܟܘ	ܐܬܡܠܟ	Mascul.
ܐܬܡܠܟܝܢ	ܐܬܡܠܟܝ	Fœmin.

Futurum.

Singularis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	ܐܬܡܠܟ	1
ܬܬܡܠܟܝܢ	ܬܬܡܠܟ	2
ܬܬܡܠܟ	ܢܬܡܠܟ	3

Pluralis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	ܢܬܡܠܟ	1
ܬܬܡܠܟܢ	ܬܬܡܠܟܘܢ	2
ܢܬܡܠܟܢ	ܢܬܡܠܟܘܢ	3

Con-

Ad Futurum.

Syri in Futuro quandoque in locum ܢ radicalis sufficiunt ܐ, ficuti in Infinitivo, ut ܢܐܝܩܪܘܢ *graventur*. Luc. 21. 34. Contra interdum ܐ abjiciunt, & sub formativis ponunt ܐ, ut ܬܬܒ *sedebit*.

Futurum terminationem etiam in ܐ habere solet, idque fit præcipue, cum Imperativus similiter desinit. Futuri enim, & Imperativi terminationes eædem fere esse solent.

CAPUT XXVI.

De Conjugatione Passiva Ethpehel.

ܐܬܟܬܒ

Præteritum

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܬܟܬܒܬ		ܐܬܟܬܒ 3
ܐܬܟܬܒܬܝ		ܐܬܟܬܒܬ 2
Com.		ܐܬܟܬܒܬ 1
	Pluralis	
ܐܬܟܬܒܝ & ܢ		ܐܬܟܬܒܘ 3
ܐܬܟܬܒܬܝܢ		ܐܬܟܬܒܬܘܢ 2
Com.		ܐܬܟܬܒܢ & ܢ 1

ܬܐܠܕܢ 3 ܬܐܠܕܘܢ

Annotationes

Ad Præteritum.

Prima radicalis communiter habet ܼ, ut ܝܒܫ *exaruit*.

Ad Infinitivum.

In Infinitivo sæpe mutatur littera prima Judh in Olaph præcedente ܼ sub ܡ, ut ܠܡܐܠܕ *generare*; ܠܡܐܪܬ *hæreditare*. Accidit etiam interdum, ut Judh omnino abjiciatur, & sub ܡ ponatur vocalis ܿ, ut ܠܡܬܒ *sedere*.

Ad Imperativum.

In Imperativo Verba Quiescentia prima Judh retinent suum Judh, ut ܝܨܦ *curam habe*. Luc. 10. 35. ܝܠܦܘ *discite*. Marc. 13. 28. Sed ܝܪܬ habet in secunda persona pluralis numeri ܝܪܬܘ pro ܐܪܬܘ. Excipe tria Verba, quæ Hebræorum more Judh abjiciunt, ut ܗܒ *da*, ܕܥ *cognosce*, ܬܒ *sede*.

Desinit quandoque Imperativus in ܿ.

Ad

Participium Præteritum Pehil:

Pluralis		Singularis	
ܐܠܝܦܝܢ	ܐܠܝܦ &	ܐܠܝܦ	Maſcul.
ܐܠܝܦܢ		ܐܠܝܦܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܐܠܦ vel ܡܐܠܦ

Imperativus.

ܐܠܘܦܘ	ܐܠܘܦ	Maſcul.
ܐܠܘܦܝܢ	ܐܠܘܦܝ	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Maſcul.	
Com.	ܐܠܦ &	ܐܐܠܦ	1
ܬܐܠܦܝܢ	ܬܠܦ &	ܬܐܠܦ	2
ܬܐܠܦ	ܢܠܦ &	ܢܐܠܦ	3

Pluralis

Com.	ܢܐܠܦ	1
ܬܐܠܦܢ	ܬܐܠܦܘܢ	2

CAPUT XXV.

De Verbis Quiescentibus prima radicali Judh, ac de eorum prima Conjugatione Pehal.

ܝܠܕ *genuit.*

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܝܠܕܬ		3 ܝܠܕ
ܝܠܕܬܝ		2 ܝܠܕܬ
Com.		1 ܝܠܕܬ
	Pluralis	
ܝܠܕܝ & ܝܠܕܝܢ		3 ܝܠܕܘ
ܝܠܕܬܝܢ		2 ܝܠܕܬܘܢ
Com.		1 ܝܠܕܢ & ܝܠܕܢܢ

Participium Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܝܠܕܝܢ	ܝܠܕ	Mascul.
ܝܠܕܢ	ܝܠܕܐ	Fœmin.

Par-

Annotationes

Ad Aphel.

Prima radicalis ܐ a Syris in hac Conjugatione mutari solet in ܘ, ac propterea prima syllaba ab ipsis per *au* diphthongum effertur.

Interdum fit etiam apud Syros, ut littera ܐ in ܝ commutetur. Hinc ܐܝܬܝ *adduxit* in *Aphel* derivatur ab ܐܬܐ *venit*.

Nonnulli derivant Verbum ܗܝܡܢ *credidit* ab ܐܡܢ, unde ܡܗܝܡܢܝܢ ܗܘܝܬܘܢ *crederetis*. Joan. 5. 46; sed alii volunt ad Verba Quadrata referri, quæ juxta formam Verborum Perfectorum in Conjugatione *Pahel* inflecti solent. Hinc in Infinitivo ܠܡܗܝܡܢܘ *ad credendum*. Luc. 24. 25. in Imperativo ܒܠܚܘܕ ܗܝܡܢ *tantummodo crede*. Marc. 5. 36. in Futuro ܫܪܪܐ ܠܟܘܢ ܡܢܘ ܢܗܝܡܢ *veritatem quis credet vobis?* Luc. 16. 11.

Ex eodem Verbo reperitur etiam in Conjugatione *Ethtaphal* ܚܙܘ ܓܝܪ ܕܐܬܬܗܝܡܢܬ ܣܒܪܬܐ ܕܥܘܪܠܘܬܐ. *Viderunt enim mihi concreditum esse Evangelium præputii*. Ad Gal. 2. 7. & ܘܐܬܗܝܡܢ ܒܥܠܡܐ *& creditus in mundo*. 1. ad Tim. 4. 16.

CA-

ܡܘܒ̈ܠܢ — ܡܘܒܠܐ Fœmin.

Participium Præteritum Pehil.

Pluralis	Singularis
ܡܘܒ̈ܠܝܢ	ܡܘܒܠ Mascul.
ܡܘܒ̈ܠܢ	ܡܘܒܠܐ Fœmin.

Infinitivus.

ܡܘܒܠܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis
ܐܘܒܠܘ	ܐܘܒܠ Mascul.
ܐܘܒܠܝܢ	ܐܘܒܠܝ Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		ܐܘܒܠ 1
ܬܘܒܠܝܢ		ܬܘܒܠ 2
ܬܘܒܠ		ܢܘܒܠ 3

Pluralis

Com.	Mascul.
	ܢܘܒܠ 1
ܬܘܒ̈ܠܢ	ܬܘܒܠܘܢ 2
ܢܘܒ̈ܠܢ	ܢܘܒܠܘܢ 3

An-

abjicitur, in iis præcipue Temporibus, quibus aliqua formativa adjungitur, tuncque littera ܐ vocalem suam transfert ad formativam, ut ܡܠܦ pro ܡܐܠܦ *docens*: Matt. 4. 23.

CAPUT XXIV.

De Conjugatione tertia Aphel.

ܐܘܒܠ

Præteritum:

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܘܒܠܬ		3 ܐܘܒܠ
ܐܘܒܠܬܝ		2 ܐܘܒܠܬ
Com.		1 ܐܘܒܠܬ
	Pluralis	
ܐܘܒܠܝ & ܐܘܒܠܝܢ		3 ܐܘܒܠܘ
ܐܘܒܠܬܝܢ		2 ܐܘܒܠܬܘܢ
Com.		1 ܐܘܒܠܢ & ܐܘܒܠܢܢ

Participium Præsens Benoni.

Pluralis	Singularis
ܡܘܒܠܝܢ	ܡܘܒܠ Mascul.

Fœ-

Pluralis

Com.	
	ܢܬܐܟܠ 1
ܬܬܐܟܠܢ	ܬܬܐܟܠܘܢ 2
ܢܬܐܟܠܢ	ܢܬܐܟܠܘܢ 3

Annotationes

Ad Ethpehel.

Crasis vocalium cum apud Syros maximo in usu sit, fit, ut eas in hac Conjugatione contrahant, & ut plurimum littera ܐ quiescat, ut ܐܬܐܡܪ *dictum est*, ܐܬܐܟܠܘ *consumpta sunt*. Sic in Participio ܕܡܬܐܠܨܝܢ *qui vexabantur*; in Infinitivo ܠܡܬܐܠܨܘ *ad affligendum*, ut etiam in Imperativo, & Futuro.

Præteritum hujus Conjugationis fere desinit in ܰ, nisi ultima radicalis sit una ex gutturalibus, aut ܪ; tunc enim terminatio ejusdem est in ܶ, ut ܐܬܐܡܪ.

Dantur quædam Verba, quæ primam radicis litteram ܐ abjiciunt, ejusque loco utuntur ܬ, ut ܐܬܬܚܕ *clausum est* ab ܐܚܕ *clausit*, *tenuit*; ܐܬܬܟܠ ab ܐܟܠ.

Conjugationes *Pahel*, & *Ethpahel* normam Verborum Perfectorum sequuntur, nisi quod ܐ per crasin aliquando ab-

ܐܬܐܡܠܠܬܝܢ	2 ܐܬܐܡܠܠܬܘܢ
Com.	1 ܐܬܐܡܠܠܢ & ܢ

Participium:

Pluralis	Singularis	
ܡܬܐܡܠܠܝܢ	ܡܬܐܡܠܠ	Mascul.
ܡܬܐܡܠܠܢ	ܡܬܐܡܠܠܐ	Fœmin.

Infinitivus:

ܡܬܐܡܠܠܘ

Imperativus:

Pluralis	Singularis	
ܐܬܐܡܠܠܘ	ܐܬܐܡܠܠ	Mascul.
ܐܬܐܡܠܠܝܢ	ܐܬܐܡܠܠܝ	Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		1 ܐܬܐܡܠܠ
ܬܬܐܡܠܠܝܢ		2 ܬܬܐܡܠܠ
ܬܬܐܡܠܠ		3 ܢܬܐܡܠܠ

Plu-

ܶ sub prima, ut ܐܶܐܠܰܦ *discam*. Ad Philipp. 2. 19. ܐܶܐܙܰܠ *ibo*. Matth. 13. 28. Quædam retinent primam radicalem, & nihilominus amant ܶ pro ܰ, ut ܢܶܐܒܰܕ *peribit*. Matt. 5. 29. ܢܶܐܡܰܪ *dicet*. Matt. 12. 32.

Cæterum Futurum duplicem habet terminationem, in ܺ, & ܘ. Hinc in Verbis, quæ desinunt in ܺ, volunt nonnulli subjiciendam esse litteris *Ethan* vocalem ܶ, quæ vero in ܘ, apponendam ܰ, sed id non admodum accurate observatur.

CAPUT XXIII.

De Conjugatione Ethpehel.

ܐܬܩܛܠ

Præteritum

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܬܩܛܠܬ		3 ܐܬܩܛܠ
ܐܬܩܛܠܬܝ		2 ܐܬܩܛܠܬ
Com.		1 ܐܬܩܛܠܬ
	Pluralis	
ܐܬܩܛܠܝ & ܩܛܠܝܢ		3 ܐܬܩܛܠܘ
		2 ܐܬܩܛܠܬܘܢ

Pluralis

Com.	ܢܐܙܠ 1
ܬܐܙܠܢ	ܬܐܙܠܘܢ 2
ܢܐܙܠܢ	ܢܐܙܠܘܢ 3

Annotationes

Ad Infinitivum.

Quædam Verba ſunt, quæ pro *Revozo* in principio habent *Chevozo*, ut ܠܡܐܙܠ *ad eundum*. 1. ad Cor. 10. 27. & Matt. 24. 1.

Ad Imperativum.

Verbum ܐܙܠ *abiit* juxta normam Verborum Quieſcentium prima *Jod* apud Hebræos ſolet in Imperativo primam radicis litteram abjicere; ut ܙܠ *abito*, ܙܠܘ *abite*. Matt. 8. 32. ܙܠܝ *abi*. Luc. 7. 5. ܙܠܝܢ *abite*. Matt. 28. 10.

Quæ deſinunt in ܘ, apponunt interdum litteræ ܐ *Ptocho*, quæ vero in ܝ, ei adjiciunt *Revozo*.

Ad Futurum.

Quædam primam radicis litteram abjiciunt, & habent ſub

Participium Præsens.

Pluralis	Singularis
[illegible]	[illegible] Mascul.
[illegible]	[illegible] Fœmin.

Participium Præteritum.

Punctatur cum ܶ, *non cum* ܰ.

Pluralis	Singularis
[illegible]	[illegible] Mascul.
[illegible]	[illegible] Fœmin.

Infinitivus.

[illegible]

Imperativus.

Pluralis	Singularis
[illegible]	[illegible] Mascul.
[illegible]	[illegible] Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		[illegible] & [illegible] 1
[illegible]		[illegible] 2
[illegible]		[illegible] 3

Plu-

Annotationes ad Aphel.

Quamvis ab initio littera aliqua additur Conjugationi *Aphel*, fit tamen interdum, ut Conjugationis littera characteristica ܐ retineatur, ut a ܚܒܒ *diligere* reperitur ad Rom. 13. 8. ܐܠܐ ܐܢ ܚܕ ܠܚܕ ܠܡܐܚܒܘ *nisi alter alterum diligat*, cum ܐ characteristico.

CAPUT XXII.

De Quiescentibus prima radicali ܐ*, ac de eorum prima Conjugatione* Pehal.

ܐܟܠ *comedit*.

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܟܠܬ		ܐܟܠ 3
ܐܟܠܬܝ		ܐܟܠܬ 2
Com.		ܐܟܠܬ 1
	Pluralis	
ܐܟ̈ܠܝ & ܐܟ̈ܠܝܢ		ܐܟܠܘ 3
ܐܟ̈ܠܬܝܢ		ܐܟܠܬܘܢ 2
Com.		ܐܟܠܢ & ܐܟܠܢܢ 1

Participium Preteritum Pehil.

Pluralis	Singularis	
ܡܘܬܒܝܢ	ܡܘܬܒ	Mascul.
ܡܘܬܒܢ	ܡܘܬܒܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܘܬܒܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܘܬܒܘ	ܐܘܬܒ	Mascul.
ܐܘܬܒܝܢ & ܐܘܬܒ	ܐܘܬܒ	Fœmin.

Futurum.

Singularis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	ܐܘܬܒ	1
ܬܘܬܒܝܢ	ܬܘܬܒ	2
ܬܘܬܒ	ܢܘܬܒ	3

Pluralis

Com.	ܢܘܬܒ	1
ܬܘܬܒܢ	ܬܘܬܒܘܢ	2
ܢܘܬܒܢ	ܢܘܬܒܘܢ	3

An-

CAPUT XXI.

De Conjugatione tertia Aphel.

ܐܘܩܡ

Præteritum:

Fœmin.	Singularis	Mafcul.
ܐܘܩܡܬ		3 ܐܘܩܡ
ܐܘܩܡܬܝ		2 ܐܘܩܡܬ
Com.		1 ܐܘܩܡܬ
	Pluralis	
ܐܘܩܡ & ܐܘܩܡܝ		3 ܐܘܩܡܘ
ܐܘܩܡܬܝܢ		2 ܐܘܩܡܬܘܢ
Com.	ܐܘܩܡܢܢ &	1 ܐܘܩܡܢ

Participium Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܡܘܩܡܝܢ	ܡܘܩܡ	Mafcul.
ܡܘܩܡܢ	ܡܘܩܡܐ	Fœmin.

tium secunda radicali, & Deficientium prima nihil inter se differant, sæpe fit, ut multi in Verborum radice investiganda in errorem prolabantur.

Conjugatio Ethpehel *tota analoga est; quare satis erit primas cujusque Temporis personas exhibere.*

Præteritum:

&c. ܐܬܪܘܡܡ

Participium.

&c. ܡܬܪܘܡܡ

Infinitivus.

ܡܬܪܘܡܡܘ

Imperativus.

&c. ܐܬܪܘܡܡ

Futurum.

&c. ܢܬܪܘܡܡ

Conjugationes pariter Pahel ܪܘܡܡ, *&* Ethpahal ܐܬܪܘܡܡ *juxta normam Verborum Perfectorum inflectuntur.*

CA-

Annotationes

Ad Præteritum.

Prima pluralis Præteriti *Pehal* duobus modis a Grammaticis fcribi folet. Alii ܕܡܰܟܢ dicunt; alii vero ܕܡܰܟܰܢ cum duplici ܰ. Nos pofteriores fequimur, quia plures funt.

Ad Participium Benoni.

Prima radicalis geminata mutatur in ܐ, quæ littera ܐ in prima voce femper fervatur, cum in reliquis fine difcrimine retineri poffit, aut omitti: ut fœm. fing. ܪܳܓܳܐ *concupifcit*. Jacob. 4. 5. ܥܳܐܠܳܐ *ingrediens*. Joan. 19. 41. quod Verbum ܥܰܠ *ingredi* in toto Benoni ܐ fervat. Pluralis mafculinus ܪܳܓܺܝܢ *concupifcunt*. 1. ad Cor. 10. 6. ܥܳܐܠܺܝܢ *ingredientes*. Luc. 9. 4. Fœmin. ܥܳܐܠܳܢ *ingredientes*. Matt. 12. 45. quæ littera ܐ in pronunciando abforbetur.

Reperiuntur nonnulla Verba, quæ in hoc Participio in prima fyllaba pro ܳ habent ܰ, ut ܥܰܐܠܺܝܢ ܗ̄ܘܰܘ *ingreffi erant*. Luc. 8. 30.

Ad Imperativum.

Imperativus aliquando habet terminationem in ܰ pro ܘ, ut ܛܢܰܘ *æmulamini*. 1. ad Corinth. 14. 1.

Cum Imperativus, & Futurum Verborum Deficientium

Participium Præteritum Pehil

Pluralis	Singularis	
ܦܩܝܕܝܢ	ܦܩܝܕ	Mascul.
ܦܩܝܕܢ	ܦܩܝܕܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܦܩܕ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܦܩܘܕܘ	ܦܩܘܕ	Mascul.
ܦܩܘܕܝܢ & ܦܩܘܕܝ	ܦܩܘܕܝ	Fœmin.

Futurum.

Singularis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	ܐܦܩܘܕ	1
ܬܦܩܕܝܢ	ܬܦܩܘܕ	2
ܬܦܩܘܕ	ܢܦܩܘܕ	3

Pluralis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	ܢܦܩܘܕ	1
ܬܦܩܕܢ	ܬܦܩܕܘܢ	2
ܢܦܩܕܢ	ܢܦܩܕܘܢ	3

An-

CAPUT XX.

De Deficientibus secunda littera radicali, ac de prima eorum Conjugatione Pehal.

ܕܩ *pro* ܕܩܩ *comminuit.*

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܕܩܬ		ܕܩ 3
ܕܩܬܝ		ܕܩܬ 2
Com.		ܕܩܬ 1
	Pluralis	
ܕܩܝ & ܕܩܝܢ		ܕܩܘ 3
ܕܩܬܝܢ		ܕܩܬܘܢ 2
Com.		ܕܩܢ & ܕܩܢܢ 1

Participium Benoni.

Pluralis	Singularis
ܕܩܝܢ	ܕܐܩ Mascul.
ܕܩܢ	ܕܩܐ Fœmin.

Infinitivus.

ܡܬܬܦܩܕܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܬܬܦܩܕܘ	ܐܬܬܦܩܕ	Mascul.
ܐܬܬܦܩܕܝܢ	ܐܬܬܦܩܕܝ	Fœmin.

Futurum.

Singularis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	ܐܬܬܦܩܕ	1
ܬܬܦܩܕܝܢ	ܬܬܦܩܕ	2
ܬܬܦܩܕ	ܢܬܬܦܩܕ	3

Pluralis

Fœmin.	Mascul.	
Com.	ܢܬܬܦܩܕ	1
ܬܬܦܩܕܢ	ܬܬܦܩܕܘܢ	2
ܢܬܬܦܩܕܢ	ܢܬܬܦܩܕܘܢ	3

CA-

CAPUT XIX.

De Conjugatione Ethtaphal.

ܐܬܬܦܩܕ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mafcul.
ܐܬܬܦܩܕܬ		ܐܬܬܦܩܕ 3
ܐܬܬܦܩܕܬܝ		ܐܬܬܦܩܕܬ 2
Com.		ܐܬܬܦܩܕܬ 1
	Pluralis	
ܐܬܬܦܩܕܝ		ܐܬܬܦܩܕܘ 3
ܐܬܬܦܩܕܬܝܢ		ܐܬܬܦܩܕܬܘܢ 2
Com.		ܐܬܬܦܩܕܢ & ܢ 1

Participium Præfens Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܡܬܬܦܩܕܝܢ	ܡܬܬܦܩܕ	Mafcul.
ܡܬܬܦܩܕܢ	ܡܬܬܦܩܕܐ	Fœmin.

In-

ܐܦܩܝܢ	ܐܦܩܝ Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		ܐܦܩ 1
ܬܦܩܝܢ		ܬܦܩ 2
ܬܦܩ		ܢܦܩ 3
	Pluralis	
Com.		ܢܦܩ 1
ܬܦܩܢ		ܬܦܩܘܢ 2
ܢܦܩܢ		ܢܦܩܘܢ 3

Annotationes

Ad Præteritum.

Interdum hoc Præteritum juxta normam Verborum Perfectorum inflectitur, ut ܐܣܩ *accendit*. Act. 16. 29. ficuti etiam in Participiis, & Futuro retinetur ܐ characteriſtica Conjugationis, ut a ܢܟܐ *offendere* reperitur in Futuro ܬܐܟܐ *offendes*.

C A.

ܐܦܩܕܬܝ	2 ܐܦܩܕܬ
Com.	1 ܐܦܩܕܬ

Pluralis

ܐܦܩ̈ܕܢ & ܩ̈ܕܢ	3 ܐܦܩܕܘ
ܐܦܩܕܬܝܢ	2 ܐܦܩܕܬܘܢ
Com.	1 ܐܦܩܕܢ & ܢܢ

Participium Præsens Benoni.

Pluralis	Singularis
ܡܦܩ̈ܕܝܢ	ܡܦܩܕ Mascul.
ܡܦܩ̈ܕܢ	ܡܦܩܕܐ Fœmin.

Participium Præteritum.

Pluralis	Singularis
ܡܦܩ̈ܕܝܢ	ܡܦܩܕ Mascul.
ܡܦܩ̈ܕܢ	ܡܦܩܕܐ Fœmin.

Infinitivus.

ܡܦܩܕܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis
ܐܦܩܕܘ	ܐܦܩܕ Mascul.

Fœ-

Pluralis

Com.	
	ܢܦܘܩ 1
ܬܦܩܢ	ܬܦܩܘܢ 2
ܢܦܩܢ	ܢܦܩܘܢ 3

Annotationes

Ad Imperativum.

Imperativus triplicem habet terminationem, in ܘ, ut ܦܘܩ *exi*, ܚܘܬ *descende*. Marc. 15. 30; in ܐ, ut ܛܪ *custodi*. Matth. 19. 17; & in ܐ, ut ܦܠ *cade*. Matth. 21. 21. quæ terminationes locum habent etiam in Futuro.

Conjugationes *Ethpehel*, *Pahel*, & *Ethpahal* juxta formam Verborum Perfectorum flectuntur. Quare specialem doctrinam hoc in loco non requirunt.

CAPUT XVIII.

De Conjugatione tertia Aphel.

ܐܦܩ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܦܩܬ		ܐܦܩ 3
ܐܦܩܬ 2		

Participium Præsens Benoni analogum est.

Pluralis		Singularis
ܢܩܦܝܢ		ܢܩܦ Mascul.
ܢܩܦܢ		ܢܩܦܐ Fœmin.

Participium Præteritum Pehil analogum est.

Pluralis		Singularis
ܢܩܝܦܝܢ		ܢܩܝܦ Mascul.
ܢܩܝܦܢ		ܢܩܝܦܐ Fœmin.

Infinitivus.

ܡܩܦ

Imperativus.

Pluralis		Singularis
ܩܘܦܘ		ܩܘܦ Mascul.
ܩܘܦܝ̈ & ܩܘܦܝܢ		ܩܘܦܝ Fœmin.

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		ܐܩܘܦ 1
ܬܩܘܦܝܢ		ܬܩܘܦ 2
ܬܩܘܦ		ܢܩܘܦ 3

Plu-

CAPUT XVII.

De Verbis Imperfectis, & primum de Deficientibus prima radicali ܢ.

VErba Deficientia, quæ ducunt initium a littera ܢ, appellantur Deficientia *Pe Nun*, h. e. prima littera ܢ, flectunturque in Præterito, & utroque Participio juxta formam Verborum Perfectorum.

De Conjugatione prima Pehal.

ܢܦܩ *egressus est.*

Præteritum analogum est.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܢܦܩܬ		3 ܢܦܩ
ܢܦܩܬܝ		2 ܢܦܩܬ
Com. gen.		1 ܢܦܩܬ
	Pluralis	
ܢܦܩܝ & ܩܝܢ		3 ܢܦܩܘ
ܢܦܩܬܝܢ		2 ܢܦܩܬܘܢ
Com. gen.		1 ܢܦܩܢ & ܢܢ

Par-

Participium Præfens

Pluralis	Singularis	
ܡܬܬܦܩ̈ܕܝܢ	ܡܬܬܦܩܕ	Mafcul.
ܡܬܬܦܩ̈ܕܢ	ܡܬܬܦܩܕܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܬܬܦܩܕܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܬܬܦܩܕܘ	ܐܬܬܦܩܕ	Mafcul.
ܐܬܬܦܩܕܝܢ	ܐܬܬܦܩܕܝ	Fœmin.

Futurum.

Singularis

Com.		
	ܐܬܬܦܩܕ	1
ܬܬܬܦܩܕܝܢ	ܬܬܬܦܩܕ	2
ܬܬܬܦܩܕܝ	ܢܬܬܦܩܕ	3

Pluralis

Com.	ܢܬܬܦܩܕ	1
ܬܬܬܦܩ̈ܕܢ	ܬܬܬܦܩܕܘܢ	2
ܢܬܬܦܩ̈ܕܢ	ܢܬܬܦܩܕܘܢ	3

CA-

juriam intulit, ܐܫܠܡ tradidit, ܐܟܪܙ prædicavit.

Quæ habent mediam radicalem ܐ, modo ܐ retinent; modo abjiciunt, ut a ܒܐܫ *malus fuit* ܡܒܐܫ *offendit* in Participio; in Futuro vero ܢܒܐܫ *offendet* ſine ܐ in medio.

CAPUT XVI.

De Conjugatione Paſſiva Ethtaphal,

ܐܬܬܦܩܕ

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Maſcul.
ܐܬܬܦܩܕܬ		3 ܐܬܬܦܩܕ
ܐܬܬܦܩܕܬܝ		2 ܐܬܬܦܩܕܬ
Com.		1 ܐܬܬܦܩܕܬ
	Pluralis	
ܐܬܬܦܩܕܝ		3 ܐܬܬܦܩܕܘ
ܐܬܬܦܩܕܬܝܢ		2 ܐܬܬܦܩܕܬܘܢ
Com.		1 ܐܬܬܦܩܕܢ & ܢܢ

Par-

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		ܐܦܩܕ 1
ܬܦܩܕܝܢ		ܬܦܩܕ 2
ܬܦܩܕ		ܢܦܩܕ 3
	Pluralis	
Com.		ܢܦܩܕ 1
ܬܦܩܕܢ		ܬܦܩܕܘܢ 2
ܢܦܩܕܢ		ܢܦܩܕܘܢ 3

Annotationes

Ad Præteritum.

Si ultima ex radicalibus sit una ex litteris ܘܝܚܐ, tunc in fine reperitur ◌ pro ◌, ut ܐܘܣܝ *reficere*. 1. ad Tim. 5. 10.

Verbum ܐܫܟܚ *potuit* habet in principio vocalem ◌, quæ ipsi propria, ut ܕܫܟܚܢ *potuimus*. Act. 27. 16. quam vocalem retinet etiam in Participio, ut ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ *non possunt*. Matth. 10. 28. cum reliqua Verba hujus Conjugationis pro Characteristica postulent ◌, ut ܐܥܠ *inju-*

Pluralis

ܐܘܩܡܝܢ & ܝ̈ܢ	3 ܐܘܩܡܘ
ܐܘܩܡܬܝܢ	2 ܐܘܩܡܬܘܢ
Com.	1 ܐܘܩܡܢ & ܢܢ

Participium Præsens.

Pluralis	Singularis
ܡܘܩܡܝܢ	ܡܘܩܡ Mascul.
ܡܘܩܡܢ	ܡܘܩܡܐ Fœmin.

Participium Præteritum.

Pluralis	Singularis
ܡܘܩܡܝܢ	ܡܘܩܡ Mascul.
ܡܘܩܡܢ	ܡܘܩܡܐ Fœmin.

Infinitivus.

ܡܘܩܡܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis
ܐܘܩܡܘ	ܐܘܩܡ Mascul.
ܐܘܩܡܝܢ	ܐܘܩܡܝ Fœmin.

Fu-

Pluralis

Com.	
	ܢܬܦܩܕ 1
ܬܬܦܩܕܢ	ܬܬܦܩܕܘܢ 2
ܢܬܦܩܕܢ	ܢܬܦܩܕܘܢ 3

Annotationes

Ad Præteritum.

Qui ultimæ ſyllabæ apponendam cenſent vocalem ܰ, vocant hanc Conjugationem *Ethpahal*, qui vero ܶ, appellant *Ethpahel*. Nos priori modo vocamus auctoritate Verſionis Syriacæ tum Veteris, tum Novi Teſtamenti innixi, in qua Verba hujus Conjugationis deſinunt in ܰ.

CAPUT XV.

De Conjugatione tertia Activa Aphel.

ܐܦܩܕ

Præteritum

Fœmin.	Singularis	Maſcul.
ܐܦܩܕܬ		ܐܦܩܕ 3
ܐܦܩܕܬܝ		ܐܦܩܕܬ 2
Com.		ܐܦܩܕܬ 1

ܐܬܦܩܕܬܝܢ ... 2 ܐܬܦܩܕܬܘܢ

Com. ... 1 ܐܬܦܩܕܢ & ܢ

Participium Præsens.

Pluralis	Singularis
ܡܬܦܩܕܝܢ	ܡܬܦܩܕ Masc.
ܡܬܦܩܕܢ	ܡܬܦܩܕܐ Fœmin.

Infinitivus.

ܡܬܦܩܕܘ

Imperativus:

Pluralis	Singularis
ܐܬܦܩܕܘ	ܐܬܦܩܕ Masc.
ܐܬܦܩܕܝܢ	ܐܬܦܩܕܝ Fœmin.

Futurum

Fœmin.	Singularis	Masc.
Com.		1 ܐܬܦܩܕ
ܬܬܦܩܕܝܢ		2 ܬܬܦܩܕ
ܬܬܦܩܕ		3 ܢܬܦܩܕ

Plu-

Verba quatuor litteris constantia, ut ܫܥܒܕ *subjicere*; ܦܘܓܠ *occurrere*; ܣܪܗܒ *festinare*: ܣܝܒܪ *sustinere*.

Ad Participium Præteritum.

Inter Participium Præteritum, & Participium Benoni illud discrimen intercedit, quod Benoni habet in fine ܳ, Participium Præteritum autem ܰ. Si tamen ultima radicalis fuerit ܝ, tunc nulla inter hæc Participia differentia erit. In pluralibus, & fœmininis eadem omnino sunt, ac propterea ex sensu solummodo dignoscuntur.

CAPUT XIV.

De Conjugatione Passiva Ethpahal.

ܐܬܦܩܕ *mandatum fuit*.

Præteritum

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܬܦܩܕܬ		ܐܬܦܩܕ 3
ܐܬܦܩܕܬܝ		ܐܬܦܩܕܬ 2
Com.		ܐܬܦܩܕܬ 1
	Pluralis	
ܐܬܦܩܕܝ & ܐܬܦܩܕܝܢ		ܐܬܦܩܕܘ 3
ܐܬܦܩܕܬܘܢ 2		

Futurum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
Com.		ܐܦܩܕ 1
ܬܦܩܕܝܢ		ܬܦܩܕ 2
ܬܦܩܕ		ܢܦܩܕ 3
	Pluralis	
Com.		ܢܦܩܕ 1
ܬܦܩܕܢ		ܬܦܩܕܘܢ 2
ܢܦܩܕܢ		ܢܦܩܕܘܢ 3

Annotationes

Ad Præteritum.

Conjugatio *Pahel* potius ex vocalibus, quam ex Daghes cognoſcitur, cum illud Syri quam rariſſime uſurpent. Quoties abjiciunt, illud per vocalem longam non compenſant, ut Hebræi. Habet itaque Præteritum in prima radicali ܰ, in ſecunda vero ܶ, niſi ultima radicalis ſit una ex ܐܗܚܥܪ. Tunc enim ei apponitur ܰ, ut ܫܰܒܰܚܘ *laudarunt*. Marc. 14. 16.

Quæ ſunt ex forma Cholem apud Hebræos, Syriace per diphthongum efferuntur, ut ܦܰܘܪܶܩ *eripere*; ܣܰܝܒܰܪ *ſufferre*. Dantur etiam apud Syros in Conjugatione *Pahel* Ver-

Pluralis

ܦܩܕܝܢ & ܦܩܕܝ	3 ܦܩܕܘ
ܦܩܕܬܝܢ	2 ܦܩܕܬܘܢ
Com.	1 ܦܩܕܢ & ܢܢ

Participium Præſens Benoni

Pluralis	Singularis
ܡܦܩܕܝܢ	ܡܦܩܕ Maſcul.
ܡܦܩܕܢ	ܡܦܩܕܐ Fœmin.

Participium Præteritum.

Pluralis	Singularis
ܡܦܩܕܝܢ	ܡܦܩܕ Maſcul.
ܡܦܩܕܢ	ܡܦܩܕܐ Fœmin.

Infinitivus:

ܡܦܩܕܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis
ܦܩܕܘ	ܦܩܕ Maſcul.
ܦܩܕܝܢ	ܦܩܕܝ Fœmin.

Per crasin dicitur ܡܫܬܐܠܢܐ *deprecans*. Act. 25. 11.

Ad Infinitivum.

ܡܬܦܩܕܘ. Si Conjugationem *Pehal* excipias, omnium Conjugationum Infinitivis affigitur in fine paragogicum ܘ. Sic ܠܡܬܟܪܝܘ *tristem esse*, ܘܠܡܬܥܩܬܘ *& mastum esse, vehementer angi*. Matth. 26. 37.

Per crasin fit ܠܡܫܬܐܠܘ *excusare*. Luc. 14. 18. quæ crasis locum habet etiam in Imperativo, & Futuro.

CAPUT XIII.

De Conjugatione secunda Activa Pahel.

ܦܩܕ *præcepit*.

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܦܩܕܬ		ܦܩܕ 3
ܦܩܕܬܝ		ܦܩܕܬ 2
Com.		ܦܩܕܬ 1

Plu-

quæ Syncopam non patitur, ut apud Hebræos. Hinc a ܕܟܪ fit ܐܬܕܟܪ *recordatus est*; ܐܬܕܒܪ *abductus est* a ܕܒܪ; a ܦܬܚ fit ܐܬܦܬܚ *apertus est*; licet Marci 7. 34. Evangelista Græce dixerit ἐφφαθα, quasi Syriace pronunciatum fuerit ܐܦܬܚ ultima littera gutturali abjecta apud Græcos ignota. Metathesim autem litteræ ܬ Syri cum Hebræis, & Chaldæis agnoscunt.

Hanc eamdem Conjugationem etiam *Ethpehal* a nonnullis appellatam reperies, & propterea in fine positam ab ipsis vocalem ܰ; sed cum exempla fere omnia, & hodiernorum Syrorum auctoritas postulet in fine ܶ, *Ethpehel* potius nuncupandam facile crediderim. Non inficior, quædam Verba reperiri insignita vocali ܰ in ultima syllaba; id tamen propter unam ex litteris ܗܚܥ fieri quilibet videt, ut ܠܝ ܐܬܦܬܚ *apertum est mihi*. 1. ad Corinth. 16. 9.

Per crasin fit ܐܬܒܐܫ *displicuit*, pro ܐܬܒܐܫ Matth. 26. 8. Reperitur etiam ܐܬܐܒܐܫ per epenthesin litteræ ܐ. Marc. 14. 4.

Ad Participium.

Participium habet etiam terminationem ܰ propter litteras gutturales ܗܚܥ in fine positas; ut ܡܬܝܕܥ *cognoscitur*. Quamquam in nonnullis codicibus reperitur ܡܬܢܩܫ *pulsatur* sine gutturali in fine. 1. ad Cor. 14. 7.

Per

Infinitivus.

ܡܬܦܩܕܘ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܐܬܦܩܕܘ	ܐܬܦܩܕ	Mafcul.
ܐܬܦܩܕܝܢ	ܐܬܦܩܕܝ	Fœmin.

Futurum.

Singularis

Fœmin.	Mafcul.	
Com.	ܐܬܦܩܕ	1
ܬܬܦܩܕܝܢ	ܬܬܦܩܕ	2
ܬܬܦܩܕܝ	ܢܬܦܩܕ	3

Pluralis

Fœmin.	Mafcul.	
Com.	ܢܬܦܩܕ	1
ܬܬܦܩܕܢ	ܬܬܦܩܕܘܢ	2
ܢܬܦܩܕܢ	ܢܬܦܩܕܘܢ	3

Annotationes

Ad Præteritum.

Hæc Conjugatio dignofcitur ex Characteriftica ܐܬ, quæ

CAPUT XII.

De Conjugatione Passiva Ethpehel.

ܐܬܦܩܕ *præceptum fuit, injunctum fuit.*

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܐܬܦܩܕܬ		3 ܐܬܦܩܕ
ܐܬܦܩܕܬܝ		2 ܐܬܦܩܕܬ
Com.		1 ܐܬܦܩܕܬ
	Pluralis	
ܐܬܦܩܕܝ & ܕܝܢ		3 ܐܬܦܩܕܘ
ܐܬܦܩܕܬܝܢ		2 ܐܬܦܩܕܬܘܢ
Com.		1 ܐܬܦܩܕܢ & ܢܢ

Participium Præsens Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܡܬܦܩܕܝܢ	ܡܬܦܩܕ	Mascul.
ܡܬܦܩܕܢ	ܡܬܦܩܕܐ	Fœmin.

In-

ܐܚܘܕܘ *apprehendite*, ܫܩܘܠܘ *tollite*.

Apud quosdam Auctores Futuri primi nomine intelligitur Imperativus.

Ad Futurum.

Sub litteris formativis Futuri ܐܬܢ *Ethan* communiter ponitur ܰ, quæ litteræ personas distinguunt. Etenim ܐ indicat primam personam singularem, ܬ secundam singularem, & pluralem tum masculinam, tum fœmininam, & tertiam singularem fœmininam, ܢ primam pluralem communis generis, & tertiam pluralem fœmininam, & tertiam personam masculinam utriusque numeri. Cum autem tertia singularis, & prima pluralis similes sint, punctum infra positum tertiam singularem, & supra positum primam pluralem designat.

Eamdem terminationem habet Futurum, ac Imperativus. Sic dicitur ܬܥܒܪ *transibit*, ܐܫܐܠ *interrogabo*, ܢܦܪܘܥ *retribuet*, ܢܥܪܘܩ *effugiemus*, ܢܥܒܪܘܢ *præteribunt*, in genere autem fœminino in nonnullis codicibus reperitur ܢܥܒܪܝܢ *transibunt* cum ܝ pro ܢܥܒܪܢ. Matth. 24. 35. Excipe ܕܢܥܒܕܝ *ut efficeret*. Joan. 11. 37. quod habet in fine ܝ, derivaturque a Verbo ܥܒܕ *fecit*. Etenim secundum communem terminationem haberet ܢܥܒܕܘ, vel ܢܥܒܕ.

De

ܠܟܘܢ *Consulendo autem hoc do vobis consilium, quod vobis profuturum est.* 2. ad Corinth. 8. 10.

Ex præpositionibus בכלם apud Hebræos maxime usitatis ܠ tantummodo Syris in usu est, ut ܢܦܫܐ ܕܝܢ ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܠܡܩܛܠܘ *animam autem non possunt occidere*. Matth. 10. 28.

Aliquando Infinitivo præponitur separata præpositio ܡܢ, & ante Verbi radicem tres litteræ ܕܠܡ ponuntur, ut ܢܫܬܟܚ ܐܢܫ ܒܟܘܢ ܕܦܫ ܡܢ ܕܠܡܥܠ *inveniatur aliquis inter vos, qui ingressu frustratus remaneat*, h. e. *qui ab ingrediendo removeatur*. Ubi in ultimis dictionibus vides separatam præpositionem ܡܢ, Infinitivum ܡܥܠ *ingredi* Verbi Deficientis ܥܠ *ingressus est*, & reliquas duas litteras ܕܠ Infinitivo præfixas.

Ad Imperativum.

In Imperativo nonnulla Verba desinunt in ܝ, ut ܕܒܪ ܠܛܠܝܐ *accipe puerum*. Matth. 2. 13. ܠܒܫܘ *induite*, præsertim ea, quæ in Præterito habent terminationem in ܐ, ut ܕܚܠ *time*, a Præterito ܕܚܠ. Per crasin fit ܫܐܠ pro ܫܐܠ. Ad Tit. 3. 15. Sic in Plurali numero ܫܐܠܘ *postulate*. Luc. 11. 9. Cæterum Imperativus desinit in ܘ, ut ܥܪܘܩ *fuge*, ܫܒܘܩ *sine*, ap-

Per crasin dicitur ܫܐܠܝܢ ܒܫܠܡܟܘܢ *salutant vos*. Ad Roman. 16. 21. & ܫܐܠܘ. Ibidem v. 16.

Ad Participium Præteritum Pehil.

Aliquando hoc Participium activam significationem habet, ut ܦܩܝܕ *mandat*.

Ut propriam significationem retineat, ei præfigendum ܕ, vel ܕܡ, alioquin idem valet, ac Præteritum passivum modi Indicativi, ut ܥܒܝܕ *factus est*.

Multa Verba reperiuntur, quæ pro Scheva in prima radicali habent ܳ, ut ܕܡ ܬܡܝܗ *mirabundus*. Act. 3. 11. ܕܝܠܦܬ *quas edoctus es*. Ad Rom. 2. 18. ܕܡܝܟ ܗܘܐ *sopitus erat, dormiebat*. Matth. 8. 24. In numero plurali autem nonnulli volunt dicendum esse ܬܡܝܗܝܢ sine ܳ, sed Versionis Syriacæ textus Matth. 7. 28. eorum opinionem rejiciendam esse ostendit, ubi leguntur verba ܬܡܝܗܝܢ ܗܘܘ *obstupescebant* cum vocali ܳ litteræ ܬ apposita.

Ad Infinitivum.

Ad formandum Infinitivum, ut jam supra innuimus, adhibent Syri litteram ܡ cum vocali Revozo ei subscripta, ut ܡܣܒܪܘ ܕܝܢ ܡܣܒܪ ܐܢܐ ܠܟܘܢ ܗܘܐ ܕܡܣܒܪܢܘ

Con-

cis ܰ pro ܳ, cum alioquin characteristica *Aphel* sit ܳ, ut ܐܫܟܚ *potuit, invenit*. Matt. 13. 46. Verbum autem ܡܐܢ *tædere, molestum esse* impersonaliter tantum adhibitum invenies: ut ܡܐܢܬ ܠܝ *tædium mihi fuit*. Ad Hebr. 3. 10.

Cæterum a Syris impersonalia formantur per tertiam personam singularem generis fœminini tum Præteriti, tum Futuri.

Ad Participium Præsens Benoni.

Huic Participio sæpe subjecta est significatio Præsentis Indicativi. Sine ullo Pronomine ei addito indicatur tertia persona, ut ܦܳܩܶܕ *præcipit*, reliquæ personæ vero ex Pronominibus adjectis, ut ܦܳܩܶܕ ܐܢܬ *præcipis tu*, ܦܳܩܕܺܝܢܰܢ *præcipimus nos* &c. Si ei præfigas ܕ, vel ܕܝ, germanam, ac propriam Participii significationem retinet, ut ܕܦܳܩܶܕ, vel ܕܝ ܦܳܩܶܕ *præcipiens*.

Si Verbum desinat in unam ex litteris ܐܗܘܝ pro ܰ adhibetur in fine ܳ, ut ܦܳܪܶܐ *pullulans*, quod semper servandum in omnibus Conjugationibus, & Temporibus Verborum, quæ sub secunda radicali ܰ requirunt.

Fœmininum in prima syllaba aliquando habet ܳ pro ܶ, ut ܕܡܳܟ݂ܐ ܗܝ pro ܕܡܶܟ݂ܐ ܗܝ *dormit*. Matth. 9. 24.

Per

postulavimus ab eo. 1. Joan. 5. 15. & ܫܐܠܬܘܢ *postulastis*: Joan. 16. 24.

Apud Syros recensentur inter Verba Perfecta etiam desinentia in ܗ, ut ܦܟܗ *insipidum reddi*, quia apud eosdem litera ܗ non est quiescens, sed mobilis.

Tertia fœminina pluralis varias patitur terminationes: Habet enim ܦܩ̈ܕܝܢ, ܦܩ̈ܕܢ, & ܦܩ̈ܕܝܢ.

Terminationibus ܦܩܕܝܢ, ܦܩ̈ܕܝܢ, ܦܩܕܗ, ܦܩܕܐܢ non esse adjiciendas vocales nonnulli contendunt; nos tamen ad confusionem tollendam eas punctandas esse censemus, ne fortasse sine punctis pronunciatæ pro aliis dictionibus accipiantur.

Animadverte, Verbum ܣܠܩ *ascendit* ex Verbis Perfectis esse, sed juxta formam Verborum Perfectorum non inflecti, nisi fere in Præterito, & Benoni hujus Conjugationis *Pehal*; reliqua Tempora conjugantur eodem modo, ac si a Verbo Deficiente ܢܣܩ derivarentur. In Conjugatione tamen *Ethpahal* Perfectorum legem sequitur, ut ܐܣܬܠܩ *assumptus est*. Act. 1. 2. 9. 11. 12. Verbi ܘܐܐ Benoni Conjugationis *Pehal* tantummodo usurpatur, & impersonaliter ut plurimum adhibetur pro *æquum est*, *decet*, *convenit*, ut ܐܝܟ ܕܘܐܐ *prout æquum est*: Ad Rom. 16. 2. Contra ܝܗܒ in Conjugatione *Pehal* usurpatum non reperitur, & in Conjugatione *Aphel* id habet peculiare, ut recipiat sub litteris characteristicis

Annotationes

Ad Præteritum.

Prima syllaba Præteriti non semper per Scheva pronunciatur, Quæ enim initium ducunt ab ܐ, habent subscriptam vocalem ܶ, ut ܐܶܡܰܪ *dixit*, & quæ incipiunt a litera ܝ, amant ܺ, ut ܝܺܬܶܒ *sedit*. Excipe Verbum ܝܰܗܒ *dedit*, quod vocali ܰ insignitur.

Duplicem autem terminationem Præteritum habet. Prima, & communis est in ܰ, ut ܦܩܰܕ *præcepit*, altera in ܶ, ut ܣܠܶܩ *ascendit*; quæ vocalis ܶ in conjugando retinetur, cum alioquin secunda radicalis ut plurimum habeat ܰ. In locum igitur ܰ erit sufficienda vocalis ܶ.

Verba, quæ habent mediam radicalem ܐ, sunt etiam ipsa cum vocali ܶ, ut ܫܶܐܠ *petiit*; quæ vocalis ad præcedentem litteram transfertur, licet ex vi Conjugationis Scheva requirat; vocalem tamen ܶ propriam esse secundæ radicalis colligitur ex litteris ܒܕܘܠ præfixis Verbo, quæ semper amant ܰ, ac si prima Verbi littera esset cum Scheva, ut ܟܰܕ ܣܶܐܒܬ *cum senueris*. Joan. 21. 18. quæ vocalis ܐ per crasin quiescit; ut etiam in ܣܐܶܒܘ ܫܐܶܠܰܟ

po-

Participium Præteritum Pehil.

Pluralis	Singularis	
ܦܩܝܕܝܢ	ܦܩܝܕ	Maſcul.
ܦܩܝܕܢ	ܦܩܝܕܐ	Fœmin.

Infinitivus.

ܡܦܩܕ

Imperativus.

Pluralis	Singularis	
ܦܩܘܕܘ	ܦܩܘܕ	Maſcul.
ܦܩܘܕܝܢ	ܦܩܘܕܝ	Fœmin.

Futurum.

Singularis

Fœmin.		Maſcul.
Com.	1	ܐܦܩܘܕ
ܬܦܩܕܝܢ	2	ܬܦܩܘܕ
ܬܦܩܘܕܝܢ	3	ܢܦܩܘܕ

Pluralis

Fœmin.		Maſcul.
Com.	1	ܢܦܩܘܕ
ܬܦܩܕܢ	2	ܬܦܩܕܘܢ
ܢܦܩܕܢ	3	ܢܦܩܕܘܢ

An-

CAPUT XI.

De Verborum Perfectorum Conjugationibus, ac prima eorum Activa Pehal.

ܦܩܕ *præcepit.*

Præteritum.

Fœmin.	Singularis	Mascul.
ܦܩܕܬ		ܦܩܕ 3
ܦܩܕܬܝ		ܦܩܕܬ 2
Com. gen.		ܦܩܕܬ 1
	Pluralis	
ܦܩܕ̈ܝ & ܦܩܕܝܢ		ܦܩܕܘ 3
ܦܩܕܬܝܢ		ܦܩܕܬܘܢ 2
Com.		ܦܩܕܢ & ܢܢ 1

Participium Præsens Benoni.

Pluralis	Singularis	
ܦܳܩܕܝܢ	ܦܳܩܶܕ	Mascul.
ܦܳܩ̈ܕܢ	ܦܳܩܕܐ	Fœmin.

Verbum repetitur, adhibetur Infinitivus sine ܠ ad majorem certitudinem, & evidentiam, & Infinitivus plerumque præcedit: ut ܡܫܩܠ ܫܩܠܬ *portando portavi.* Contra, præposita Infinitivo litera ܠ; præter significationem Infinitivi ei interdum tribuitur significatio præpositionis, ut ܠܡܫܩܠ *portare, ad portandum.*

Imperativus a nonnullis vocatur Futurum primum.

Futurum formatur ab Imperativo, adjectis ei litteris ܐܬܢ *Ethan*, quæ personis distinguendis inserviunt. Ad indicandam tertiam personam masculinam utriusque numeri, & primam communis generis, & tertiam pluralem fœmininam Syri non utuntur *Judh*, ut Hebræi, sed præponunt litteram ܢ. Ad distinguendam autem tertiam masculinam singularem a prima pluralis numeri punctum adhibent, quod supra positum primam pluralem indicat, infra vero tertiam singularem designat, ut ܢܫܩܘܠ *portabit*, & ܢܫܩܘܠ *portabimus.*

Quodlibet Verbum ut plurimum constat tribus litteris radicalibus: dantur tamen nonnulla Verba dicta Quadrata a quatuor litteris, ex quibus componuntur, quæ in Conjugatione tantummodo Pahel inflectuntur, ut ܣܝܒܪ *sustinuit*, ܬܠܡܕ *discipulos fecit.*

CA-

significationem habet, cum ei præponitur ܕ, vel ܟܕ, ut ܕܡܫܩܠ, vel ܟܕ ܡܫܩܠ *portans*.

Participium Præteritum Pehil eamdem significationem habet cum Præterito passivo modi Indicativi, ut ܫܩܝܠ *portatus est*. Cum vero ei præfigitur ܕ, aut præcedit ܟܕ, suam propriam significationem retinet, ut ܟܕ ܟܢܝܫ *congregatum*. Non raro huic Participio Præterito Pehil absolute posito subjecta est significatio activa, idemque significat, ac Benoni, ut ܟܢܝܫ *congregat*, ܦܩܝܕ *præcipit*.

Infinitivo formando inservit littera ܡ, quæ primæ Verbi radicali præponitur, ut ܡܫܩܠ, *portare*. Aliquando pro ܡ adhibent Syri integram præpositionem ܡܢ, inter quam, & Infinitivum solent etiam quandoque collocare litteras ܕ & ܠ, ut ܡܢ ܕܠܡܫܩܠ *a portando*, ܡܢ ܕܠܡܥܒܕ *a faciendo*.

Cæterum ex quatuor litteris Hebræorum בכלם *Bachlam* dictis, quibus ipsi in formandis Gerundiis per Infinitivum utuntur, Syri ܠ tantummodo usurpant.

Si Infinitivo præponatur præpositio ܠ, eamdem vim habet Infinitivus, ac si esset Nomen, vel Gerundium in *do*, ut ܠܡܦܩܕ *præceptum*, vel *præcipiendo*. Cum idem Ver-

radix; a tertia transeunt ad secundam, & a secunda pergunt ad primam. Persona quælibet habet duo genera, masculinum, & fœmininum, prima utriusque numeri excepta, quæ est generis communis.

Personæ in Verbis tres sunt, prima, secunda, & tertia.

Numeri duo, singularis, & pluralis, cum dualem numerum Syri per numerum pluralem exprimant.

Syri sex Tempora in Verbis habent, Præteritum, Participium præsens, sive Benoni, Participium præteritum, sive Pehil, Infinitivum, Imperativum, & Futurum. Plusquam perfectum formant ut plurimum addito Verbo substantivo ܗܘܐ Præterito, ut ܫܒܩ ܗܘܐ, *deseruerat, deseruisset*. Ad formandum Imperfectum adjiciunt Verbum ܗܘܐ Participio præsenti, ut ܫܒܩ ܗܘܐ *deserebat, desereret*. Invenies tamen sæpe Verbum ܗܘܐ Præterito additum Præteriti significationem non mutare, sed ad emphasim significandam tantummodo adhiberi.

Secunda persona Præteriti Verbi substantivi ܗܘܐ cum Participio alterius Verbi conjuncta Imperativi modi vim sæpe habet, ut ܗܘܝܬ ܥܒܕ *esto faciens*, h. e. *fac*.

Participium Benoni frequenter usurpatur pro Præsenti Indicativi, cui si nullum Pronomen addatur, tertia persona significatur, ut ܟܢܫ *congregat*; aliæ vero personæ indicantur, prout Pronomen adjicitur, ut ܟܢܫ ܐܢܐ *ego congrego* : ܟܢܫ ܐܢܬ *tu congregas* &c. Participii autem

signi-

mæ radicali, ut ܦܰܩܶܕ , ܡܦܰܩܶܕ. Hujus passiva est *Ethpahal*, cujus nota præter ܐܬ est plerumque ܰ primæ radicali appositum, ut ܐܶܬܦܰܩܰܕ, ܡܶܬܦܰܩܰܕ. Aliquando nonnulla Verba habentia ܰ supra primam radicalem juxta quorumdam Grammaticorum opinionem referuntur ad Conjugationem *Ethpehal*, quod tamen Trostio non probatur.

III. Est *Aphel*, quæ a cæteris Conjugationibus duplici nota distinguitur. Habet enim præpositum primæ radicali ܐ cum ܰ, ut ܐܰܦܩܶܕ. Quotiescumque autem ܐ abjicitur, formativa Temporis retinet ܰ, ut ܢܰܦܩܶܕ. Animadverte tamen, in Quiescentibus media ܘ interdum fieri, ut nullum ex his signis reperiatur, ut ܡܩܝܡ in Participio *Aphel*. Ejus passiva est *Ethtaphal*, quam constituunt tres literæ ܐܬܬ, ut ܐܶܬܬܰܦܩܰܕ. Hanc Conjugationem multi eo consilio omittunt, quia rara admodum Verba in ea usurpata inveniuntur; ego tamen omittendam ex eo non censeo, quia nonnulla exempla ex ea formata in Sacris litteris extant, ut ܐܶܬܬܰܘܣܦܰܬ ad Gal. 3. 19. *addita fuit*, & ܢܶܬܬܰܘܣܰܦ *adjicietur*. Matt. 25. 29. quorum utrumque a Verbo ܝܣܦ derivatur, quod in Conjugatione *Aphel* habet ܐܰܘܣܶܦ.

In Conjugando Syri, ut Hebræi, a tertia persona initium ducunt, quia ea est simplex, & ut plurimum ipsa

eodem Verbo in fine quiescentem, ut ܐܬܐ *venit*, ܝܡܐ *juravit*, ܕܚܐ *oppressit*.

Conjugationes Activæ sunt tres, nimirum *Pehal*, *Pahel*, & *Aphel*; quibus tres Passivæ respondent *Ethpehel*, *Ethpahal*, & *Ethtaphal*. Verba in Conjugatione *Pahel* & *Aphel* sæpe sunt intransitiva, aliamque significationem fere habere solent ab ea, quam in Conjugatione *Pehal* habent.

I. Conjugatio igitur *Pehal* simplex est, nudoque, ac Simplici themate constat, cum cæteræ propriis quibusdam notis, & characteristicis invicem discernantur. Ejus forma passiva appellatur *Ethpehel*, ejusque signum, & nota est syllaba ܐܬ præposita activæ formæ *Pehal*, ut ܐܬܕܟܪ. In Participio, Infinitivo, & Futuro accidit Syncopa litteræ ܐ, quæ propter litteram formativam Conjugationis abjicitur, unde Participium ܡܬܕܟܪ ex Præterito ܐܬܕܟܪ. Locum habet etiam figura Metathesis, quotiescumque Verbum incipit ab una ex literis ܙܣܨ, vel ܫ. Tunc enim ܬ ex ܐܬ transfertur, & littera sibilans locum ܬ occupat, ut a ܣܒܪ fit ܡܣܬܒܪ. Præterea si Verbum incipiat a ܐ, vel ܝ, mutatur ܐ in ܘ, & ܝ in ܛ, ut a ܐܙܪܥ *sevit* fit ܡܙܕܪܥ *seritur*; a ܨܠܐ *inclinari* fit ܡܨܛܠܐ *inclinans se*, & in Futuro ܢܨܛܠܐ *declinemus*.

II. Est *Pahel*, cujus character est ̈ superpositum primæ

ram radicalem, ut ܦܨܨ *comminuit*, dicunturque *Geminantia secundam*. In conjugando vero dicitur ܦܨ &c. non ܦܨܨ, &c. ut infra patebit, cum ea loco suo proponemus.

Quiescentia vocantur ea, in quibus aliqua ex tribus litteris quiescentibus ܐܘܝ quiescit, quæ vel supprimitur, vel exprimitur, vel in aliam quiescentem mutatur.

Ex his alia sunt Quiescentia ab *initio*, in quibus vel quiescit ܐ vel ܝ. Si quiescat ܐ, dicuntur *Quiescentia Pe Olaph*, ut ܐܟܠ *comedit*; si vero ܝ, appellantur *Quiescentia Pe Judh*, ut ܝܠܕ *genuit*.

Alia sunt Quiescentia in *medio*, in quibus quiescit vel ܐ, ܘ, vel ܝ. Si quiescat ܘ, dicuntur *Quiescentia Ain Vvau*, ut ܩܡ *surrexit*; si vero ܝ, vocantur *Quiescentia Ain Judh*, ut ܡܝܬ *mortuus est*.

Alia demum sunt Quiescentia in *fine*, in quibus quiescit vel ܐ, vel ܝ. Si quiescat ܐ, appellantur *Quiescentia Lomadh Olaph*, ut ܓܠܐ *migravit*; si vero ܝ, vocantur *Quiescentia Lomadh Judh*, ut ܚܕܝ *gavisus est*. Syri non habent Verba *Quiescentia Lomadh He*, ut Hebræi, quia apud Syros non datur ܗ quiescens.

Reperiuntur etiam quædam Verba dupliciter Imperfecta propter duas litteras vel quiescentes ab initio, & fine, vel alteram deficientem in principio, & alteram in eo-

fertim cum in Evangelio Matth. 27. 46. per vocem Græcam σαβαχθανὶ cum Jod Affixo in fine reddita fuerit vox Syriaca ܫܒܩܬܢܝ, & dictiones Syriacæ ܛܠܝܬܐ ܩܘܡܝ *furge puella*. Marc. 5. 41. Græco vocabulo expressæ fuerint Ταλιθὰ κῦμι, pronunciata ultima syllaba?

CAPUT X.

De Verbo.

QUemadmodum apud Hebræos, ita etiam apud Syros Verba in duas classes dividuntur, nimirum in Verba *Perfecta*, & *Imperfecta*.

Verba *Perfecta*, quæ ex tribus consonantibus radicalibus constant, ea appellantur, in quibus radicales omnes in omnibus Temporibus, & Conjugationibus in conjugando semper retinentur, ut ܦܩܕ *præcepit*, ܥܒܕ *fecit*.

Imperfecta vero ea dicuntur, quorum litteræ radicales in conjugando solent vel deficere, vel quiescere. Ex quo fit, ut Verborum *Imperfectorum* duæ sint classes, altera *Deficientium*, altera *Quiescentium*.

Deficientia ea sunt, in quibus vel littera aliqua radicalis in conjugando prorsus abjicitur, vel abjecta per *Kuschoi* supra litteras ܒܓܕܟܦܬ *Beghadchephath* compensatur. Animadverte tamen, hæc Verba Deficientia in multis Temporibus sæpe juxta formam Verborum Perfectorum inflecti, quemadmodum fieri solet etiam apud Hebræos.

Duplicis autem generis sunt Verba *Deficientia*: alia ducunt initium a littera ܢ, ut ܢܦܩ *egressus est*, dicunturque *Deficientia Pe Nun*. Alia geminant secundam litteram

ram

Digladiantur inter se Grammatici de multis terminationibus tum Pronominum, tum Verborum, utrum pronunciandæ sint, necne. Quidam ex recentioribus contendunt, eas esse penitus absorbendas, neque legendum v. g. ܓܰܘܪܝ *gaurì*, sed *gaur*, neque ܥܒܘܕܘ, *hevùdu*, ܥܒܘܕܝ *hevùdi*, sed *hevùd*, ea ratione ducti, quia in libris Syrorum impressis hujusmodi syllabæ in fine positæ vocalibus destituuntur. At plures melioris notæ Auctores, nimirum Buxtorphius, Hottingerus, Vvaserus, & alii syllabas illas cum vocalibus suis pronunciandas esse volunt, quibus etiam ego facile assentior. Licet enim illæ syllabæ in libris Syriacis vocalibus careant, nihilominus sunt legendæ, quia aliæ quoque voces, & syllabæ apud Syros sine vocalibus positæ, consentientibus omnibus, efferuntur, ac pronunciantur. Recentiores Syros syllabas ultimas sine vocalibus reliquisse ea de caussa patet, quia cuilibet clare poterat liquere, litteras ܘ per ܽ, & ܝ per ܺ esse proferendas. Præterea cum inter Linguam Syriacam, & Chaldaicam magna affinitas, & cognatio intercedat, cur nobis persuadeamus, in Lingua Syriaca iis syllabis vocales non esse apponendas, quibus apud Chaldæos semper apponuntur? Quid quod, non pronunciatis ultimis syllabis, sæpe incertus & anceps hæreat auditor oportet, neque lectorem recte intelligat, cum v. gr. pro ܥܒܘܕܘ *facite* persona secunda numeri pluralis vel ܥܒܘܕܝ *fac* singularis secunda generis fœminini, ܥܒܘܕ *fac* generis masculini efferatur, magnaque confusio propterea exoriatur? Denique cum ab antiquis Syris ultimæ syllabæ prolatæ fuerint, non video, cur a nobis etiam cum suis vocalibus non sint proferendæ, præ

fer-

Numerus pluralis.

Masculini generis

Patres mei ܐܒܘܗܝ

Patres tui ܐܒܘܗܝܟ

Fœminini generis

Patres mei ܐܒܘܗ̈ܝ

Patres tui ܐܒܘܗܟܝ

Eodem modo adduntur Affixa reliquis duobus Nominibus ܐܚܐ *frater*, & ܚܡܐ *socer*. Verum animadvertendum diligenter, ܚܡܐ *socer* cum Affixo singulari primæ personæ habere ܚܡܘܗܝ *socer meus* cum Revozo; ܐܒܐ autem *pater*, & ܐܚܐ *frater* cum eodem Affixo mutare vocalem ܵ in ܰ, ac propterea dici ܐܒܝ *pater meus*, ܐܚܝ *frater meus*.

More Nominum recipit Affixa etiam Verbum substantivum ܐܝܬ *est*, ut ܐܝܬܘܗܝ *est ille*, ܐܝܬܝܗ *est illa*, ܐܝܬܝܟ *es tu* generis masculini, ܐܝܬܝܟܝ *es tu* fœminini, ܐܝܬܝ *sum ego*, ܐܝܬܝܗܘܢ *sunt illi* &c.

Di-

Paradigma Nominis ܐܒܐ *cum Affixis.*

Numerus singularis.

Masculini generis

Pater ܐܒܐ

Pater meus ܐܒܝ

Pater tuus ܐܒܘܟ

Pater illius ܐܒܘܗܝ

Pater noster ܐܒܘܢ

Pater vester ܐܒܘܟܘܢ

Pater illorum ܐܒܘܗܘܢ

Fœminini generis

Pater meus ܐܒܝ

Pater tuus ܐܒܘܟܝ

Pater illius ܐܒܘܗ

Pater noster ܐܒܘܢ

Pater vester ܐܒܘܟܝܢ

Pater illarum ܐܒܘܗܝܢ

Pluralis

Virgines ܒܬܘ̈ܠܬܐ

Virgines meæ communis generis ܒܬܘ̈ܠܬܝ

Virgines tuæ masculini generis ܒܬܘ̈ܠܬܟ

Virgines tuæ fœminini generis ܒܬܘ̈ܠܬܟܝ

Virgines ejus masculini generis ܒܬܘ̈ܠܬܗ

Virgines ejus fœminini generis ܒܬܘ̈ܠܬܗ

Virgines illorum masculini generis ܒܬܘ̈ܠܬܗܘܢ

Virgines illarum fœminini generis ܒܬܘ̈ܠܬܗܝܢ

Virgines vestræ masculini generis ܒܬܘ̈ܠܬܟܘܢ

Virgines vestræ fœminini generis ܒܬܘ̈ܠܬܟܝܢ

Virgines nostræ communis generis ܒܬܘ̈ܠܬܢ

Præter hanc communem suffigendi rationem, nonnulla Nomina habent vocalem Ptocho ante Thau, ut ܡܕܝܢܬܝ *civitas mea*, a ܡܕܝܢܬܐ *civitas*, ܫܢܬܝ *somnus meus*, a ܫܢܬܐ *somnus*.

Insuper tria nomina ܐܒܐ *pater*, ܐܚܐ *frater*, ܚܡܐ *socer* diverso modo ab aliis Nominibus Affixum recipiunt.

Pa-

Reges ejus masculini generis ܡܠܟܘܗܝ

Reges ejus fœminini generis ܡܠܟܝܗ

Reges nostri communis generis ܡܠܟܝܢ

Aliud paradigma pro Nominibus Fœmininis.

Numerus Singularis

Virgo ܒܬܘܠܬܐ

Virgo mea communis generis ܒܬܘܠܬܝ

Virgo tua masculini generis ܒܬܘܠܬܟ

Virgo tua fœminini generis ܒܬܘܠܬܟܝ

Virgo ejus masculini generis ܒܬܘܠܬܗ

Virgo ejus fœminini generis ܒܬܘܠܬܗ

Virgo illorum masculini generis ܒܬܘܠܬܗܘܢ

Virgo illarum fœminini generis ܒܬܘܠܬܗܝܢ

Virgo vestra masculini generis ܒܬܘܠܬܟܘܢ

Virgo vestra fœminini generis ܒܬܘܠܬܟܝܢ

Virgo nostra communis generis ܒܬܘܠܬܢ

Rex ejus masculini generis ܡܠܟܗ

Rex ejus fœminini generis ܡܠܟܗ̇

Rex eorum masculini generis ܡܠܟܗܘܢ

Rex earum fœminini generis ܡܠܟܗܝܢ

Rex vester masculini generis ܡܠܟܟܘܢ

Rex vester fœminini generis ܡܠܟܟܝܢ

Rex noster communis generis ܡܠܟܢ

Pluralis

Reges ܡܠܟ̈ܝܢ

Reges mei communis generis ܡܠܟ̈ܝ

Reges tui masculini generis ܡܠܟ̈ܝܟ

Reges tui fœminini generis ܡܠܟ̈ܝܟܝ

Reges eorum masculini generis ܡܠܟ̈ܝܗܘܢ

Reges earum fœminini generis ܡܠܟ̈ܝܗܝܢ

Reges vestri masculini generis ܡܠܟ̈ܝܟܘܢ

Reges vestri fœminini generis ܡܠܟ̈ܝܟܝܢ

Re-

Sic quæ desinunt in forma simplici in ܝ, eadem sunt cum Affixo primæ personæ, sine additione alterius ܝ, ut ܟܘܪܣܝ *thronus*, & *thronus meus*.

In plurali autem numero animadvertendum est, Nomina in forma simplici desinentia in ܝܢ, emphatice in ܝܐ, constructe in ܝ recipere Affixa tum in forma emphatica, tum in constructa, ut ܓܠܝܢ *revelati*, emphatice ܓܠܝܐ, constructe ܓܠܝ. Itaque Affixo addito formæ emphaticæ, fiet ܓܠܝܘܗܝ, addito formæ constructæ, fiet ܓܠܝܘܗܝ.

Anomalias omnes quoniam difficile est regulis comprehendere, iis supersedemus, quarum perfectam cognitionem assiduum parabit exercitium, & lectio.

Ratio omnis Affixorum magis elucebit in subjecto paradigmate pro Nominibus Masculinis.

Numerus Singularis

Rex ܡܠܟܐ

Rex meus communis generis ܡܠܟܝ

Rex tuus communis generis ܡܠܟܟ

Rex tuus fœminini generis ܡܠܟܟܝ

meus, mea, meum, ܕܝܠܗ *suus, sua, suum,* ܕܝܠܗܝܢ *sui, sua, sua,* ܕܝܠܟ *tuus, tua, tuum* masculini generis, ܕܝܠܟܝ *tuus, tua, tuum,* fœminini generis, ܕܝܠܟܘܢ *vester vestra, vestrum,* masculini generis, ܕܝܠܟܝܢ *vester, vestra, vestrum,* fœminini generis, ܕܝܠܢ *noster, nostra, nostrum,* generis communis &c. sicuti reperiuntur Affixa cum præpositionibus constructa, ut ܒܕܝܠܝ *in meo,* ܡܢ ܕܝܠܝ *a meo,* ܠܕܝܠܝ *ad meum* &c.

Affixa adduntur formæ emphaticæ in locum ܐ, ut a ܡܠܟܐ *Rex* fit ܡܠܟܗ *Rex ejus*. Cæterum nulla fere mutatio vocalium accidit; tantummodo Affixa constructa ܗܘܢ, ܗܝܢ, ܟܘܢ, & ܟܝܢ adduntur formæ Pluralis numeri constructæ, ut ܡܠܟܝܢ *Reges,* ܡܠܟܝܗܘܢ *Reges eorum* &c.

Nomina autem, quæ in simplici forma habent in ultima syllaba ܵ, & in præcedenti quamlibet aliam vocalem, Scheva excepto, retinent suum Ptocho cum Affixis primæ personæ, ut ܗܝܟܠܐ *Tempum,* ܗܝܟܠܝ *Templum meum.*

Sic

Ex ܚܢܢ *nos* fit ܢ & ܝܢ *noster*, *nostra*, *nostrum*: *nostri*, *nostra*, *nostra*, pluralis numeri.

Ex ܐܢܬ *tu* masculini generis fit ܟ *tuus*, *tua*, *tuum*: *tui*, *tua*, *tua*, pluralis numeri; ܠܟ *te*.

Ex ܐܢܬܘܢ *vos* masculini generis fit ܟܘܢ *vester*, *vestra*, *vestrum*: *vos*.

Ex ܐܢܬܝ *tu* fœminini generis fit ܟܝ *tuus*, *tua*, *tuum*: *te*.

Ex ܐܢܬܝܢ *vos* fœminini generis fit ܟܝܢ *vester*, *vestra*, *vestrum*: *vos*.

Ex ܗܘ *ipse* fit ܘܗܝ *suus*, *sua*, *suum* & *ejus*, ـܗܝ *eum*, ܗ *ejus*.

Ex ܗܢܘܢ *ipsi* fit ܗܘܢ *sui*, *sua*, *sua*, *eos*, & ܗܘܢ *eorum*.

Ex ܗܝ *ipsa* fit ܗ̇, ܗ̇ *suus*, *sua*, *suum*, *ejus*, *eam*.

Ex ܗܢܝܢ *ipsæ* fit ܝܢ & ܗܝܢ *sui*, *sua*, *sua*, *earum*, *eas*.

Possessivorum Pronominum etiam vicem gerunt Affixa, quotiescumque eis præponitur ܕܝܠ, ut ܕܝܠܝ *meus*,

gationem, cum indefinite loquimur, v. gr. *nescio quid agendum sit*.

Exprimunt Syri etiam Pronomina Interrogativa per Pronomen Relativum, quod ad sequens refertur, v. gr. *qui mutus est, non potest audire*, ut ܡܢ ܕ *qui, quæ*, ܡܐ ܕ vel ܡܕܡ ܕ *quod*, ܐܝܢܐ ܕ *qui*, ܐܝܕܐ ܕ *quæ &c.* sicuti etiam Hebraice fieri solet.

Pronomen *Relativum* est ܕ respondens Hebraico אֲשֶׁר, & aliquando cum Pronominibus tertiæ personæ conjungitur, eaque vel præcedit, vel sequitur, ut ܕܗܘ *qui*, ܕܗܝ *quæ*: Pluralis ܕܗܢܘܢ *qui* &c. Vel ܗܘ ܕ, & ܗܢܐ ܕ *qui*, ܗܝ ܕ *quæ*: Pluralis ܗܢܘܢ ܕ *qui* &c.

Dantur etiam apud Syros Pronomina quædam composita, ut ܗܘܝܘ quasi ܗܘ ܗܘ *ipse est*, quod Rabbini exprimunt per הַיְנוּ *illud ipsum est, illud est*: ܗܢܘ ex ܗܢܐ & ܗܘ: ܐܝܢܘ ex ܐܝܢܐ & ܗܘ: ܡܢܘ ex ܡܢ & ܗܘ: ܡܢܘ ex ܡܢ & ܗܘ: ܡܢܘ ex ܗܘ ܡܢ.

Conjuncta Pronomina sunt vel *Præfixa*, vel *Affixa*.

Pronomen *Præfixum* est unicum, sc. ܕ, *qui, quæ, quod*; de quo supra in Pronomine Relativo satis dictum est.

Affixa sunt, quæ fini vocum adhærent, & ex Pronominibus integris originem suam trahunt hoc pacto.

Ex ܐܢܐ *ego* fit ܝ *meus, mea, meum*: ܝ *mei, mea, mea*, pluralis numeri; ܢܝ *me*: ܢܝ *me*.

Ex

contra se ipsam: sic ad Rom. 9. 3. ܡܨܠܐ ܗܘܝܬ ܓܝܪ
ܕܐܢܐ ܒܢܦܫܝ ܚܪܡܐ ܐܗܘܐ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܚܠܦ ܐܚܝ
ܘܐܚܝܢܝ ܕܒܒܣܪ܀ *Optarim ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis, qui sunt cognati mei secundum carnem.*

Ex Demonstrativis Pronominibus quædam etiam *Defectiva* sunt, quæ vel genere, vel numero deficiunt. Singularia tantum ܗܢܐ, ܗܘ, ܗܘܝܘ *hic, ille, ille ipse* masculini & ܗܕܐ *hæc, hoc* fœminini generis. Pluralia vero solummodo sunt ܗܠܝܢ *illi, illæ, illa*: ܐܝܠܝܢ sequente ܕ, *illi, illi qui, qui*.

Interrogativum Pronomen personæ utriusque generis, & numeri ܡܢ, & ܡܢܘ, & ܡܢܘ *quis? quæ? qui? quæ?* De re etiam usurpatum, sed rarissime invenies, ut Luc. 8. 30. ܫܐܠܗ ܕܝܢ ܝܫܘܥ ܡܢ ܫܡܟ. *Interrogavit autem eum Jesus; quod tibi nomen est?*

Interrogativum rei ܡܐ & ܡܢܐ *quid?* ܐܝܢܐ & ܐܝܢܘ *ecquis? quisnam?* ܐܝܕܐ *ecqua? quænam?* ܐܝܠܝܢ *quinam, quænam?* numeri pluralis.

Si hæc Pronomina iisdem litteris scribantur, & propriis vocalibus destituta reperiantur, facile erit ea distinguere, punctorum *Diacriticorum* ratione habita, de quibus supra Capite quarto egimus.

Horum Pronominum usus est etiam sæpe citra interroga-

Hæc Pronomina Integra ſæpe reperiuntur uſurpata pro Verbo ſubſtantivo *ſum*, *es*, *eſt* &c tunc autem conjunguntur cum Verbo præcedenti tam in numero ſingulari, quam plurali, ut ܦܳܩܶܕ ܐ̱ܢܳܐ *viſitans ſum*; ܦܳܩܕܺܝܢ ܚ̱ܢܰܢ *viſitantes ſumus*. Quare fit aliquando, ut in numero ſingulari littera prima Pronominis tantum, in plurali autem ܢ præcedentis Verbi, & ܚ ſequentis Pronominis ܚܢܢ abjiciantur, & duæ dictiones in unam coaleſcant, ut ܦܳܩܶܕܢܳܐ *viſito* pro ܦܳܩܶܕ ܐ̱ܢܳܐ, & ܡܫܰܪܶܝܢܰܢ *incipientes ſumus* pro ܡܫܰܪܶܝܢ ܚ̱ܢܰܢ.

Pronomen ܗܘ *ipſe* aliquando ad pleonaſmum, & emphaſim adhibetur, & coaleſcens pronunciatione cum dictione præcedenti mutat Dſekopho in Ptocho, ut Matth. 15. 17. ܠܰܟܪܶܣܳܐ ܗ̱ܘ ܐܳܙܶܠ *in ventrem abit*, pro ܠܰܟܪܶܣܳܐ. ܗܽܘ ܐܳܙܶܠ. Idem etiam ܗܽܘ interdum pro ſubſtantivo, vel pleonaſtice uſurpatum, rejecto ܗ, affigitur voci præcedenti, ut ܡܰܢܽܘ pro ܡܰܢ ܗܽܘ *quis ille?* ܐܰܝܢܽܘ pro ܐܰܝܢܳܐ ܗܽܘ *quis eſt?*

Vox ܩܢܽܘܡܳܐ *ſubſtantia* vicem Pronominis aliquando gerit, & tam ad ſignificandam rem, quam perſonam adhibetur, ut Luc. 11. 17. ܒܰܝܬܳܐ ܕܥܰܠ ܩܢܽܘܡܶܗ *domus*

con-

Pronomen Demonstrativum Integrum Tertiæ personæ Masculinæ.

	Pluralis	*Singularis*
Nomin.	*ipsi* ܗܢܘܢ	*ipse* ܗܘ
Genit.	*ipsorum* ܕܝܠܗܘܢ	*ipsius* ܕܝܠܗ
Dativ.	*ipsis* ܠܗܘܢ	*ipsi* ܠܗ
Accusat.	*ipsos* ܐܢܘܢ vel ܠܗܘܢ	*ipsum* ܠܗ
Ablat.	*ab ipsis* ܡܢܗܘܢ	*ab ipso* ܡܢܗ

Pronomen Demonstrativum Integrum Tertiæ personæ Fœmininæ.

	Pluralis	*Singularis*
Nomin.	*ipsæ* ܗܢܝܢ	*ipsa* ܗܝ
Genit.	*ipsarum* ܕܝܠܗܝܢ	*ipsius* ܕܝܠܗ
Dativ.	*ipsis* ܠܗܝܢ	*ipsi* ܠܗ
Accus.	*ipsas* ܐܢܝܢ vel ܠܗܝܢ	*ipsam* ܠܗ
Ablat.	*ab ipsis* ܡܢܗܝܢ	*ab ipsa* ܡܢܗ

Pronomen Demonstrativum Integrum secundæ personæ Masculinæ.

Pluralis		*Singularis*	
vos ܐܢܬܘܢ		*tu* ܐܢܬ	*Nomin.*
		Semel reperitur in aliquibus exemplaribus ܐܢܬܐ Matth. 22. 16.	
vestrum ܕܝܠܟܘܢ		*tui* ܕܝܠܟ	*Genit.*
vobis ܠܟܘܢ		*tibi* ܠܟ	*Dativ.*
vos ܠܟܘܢ		*te* ܠܟ	*Accus.*
a vobis ܡܢܟܘܢ		*a te* ܡܢܟ	*Ablat.*

Pronomen Demonstrativum Integrum secundæ personæ Fœmininæ.

Pluralis		*Singularis*	
vos ܐܢܬܝܢ		*tu* ܐܢܬܝ	*Nomin.*
vestrum ܕܝܠܟܝܢ		*tui* ܕܝܠܟܝ	*Genit.*
vobis ܠܟܝܢ		*tibi* ܠܟܝ	*Dativ.*
vos ܠܟܝܢ		*te* ܠܟܝ	*Accusat.*
a vobis ܡܢܟܝܢ		*a te* ܡܢܟܝ	*Ablat.*

Pro-

CAPUT IX.

De Pronomine.

SYri ſua Pronomina in duas dividunt claſſes, nimirum in *Separata*, & *Conjuncta*.

Separata ſunt, quæ per ſe dictionem ſeparatam conſtituunt, ſuntque vel *Integra*, vel *Defectiva*. Tripliciter autem dividuntur, in *Demonſtrativa*, *Interrogativa*, & *Relativa*.

Pronomina Demonſtrativa Integra ſunt, quæ genere, & numero diſtinguuntur, ſuntque tria tres indicantia perſonas, ut ܐܢܐ *ego*, ܐܢܬ *tu*, ܗܘ *ipſe*, declinanturque hoc pacto.

Pronomen Demonſtrativum Integrum primæ perſonæ generis communis.

Pluralis	*Singularis*	
nos ܚܢܢ	*ego* ܐܢܐ	N*omin.*
noſtrum ܕܝܠܢ	*mei* ܕܝܠܝ	*Genit.*
nobis ܠܢ	*mihi* ܠܝ	*Dativ.*
nos ܠܢ	*me* ܠܝ	*Accuſat.*
a nobis ܡܢܢ	*a me* ܡܢܝ	*Ablat.*

Pro-

ut ab ܐܒܐ *pater* fit numerus pluralis ܐܒܗ̈ܬܐ *patres*, ab ܐܡܐ *gens* ܐܡܘ̈ܢ *gentes*, a ܝܘܡܐ *dies* ܝܘ̈ܡܝܢ, a ܡܪܝܐ *dominus* ܡܪܘ̈ܢ *domini*, a ܠܠܝܐ *nox* ܠܠܘ̈ܢ *noctes*, ab ܐܡܐ *mater* ܐܡܗ̈ܬܐ *matres*, a ܠܒܐ *cor* ܠܒܘ̈ܢ *corda*.

Animadvertendum, Nomen ܝܘܡܐ *dies* in plurali dupliciter desinere & in ܝܘ̈ܡܐ & in ܝܘ̈ܡܬܐ, sed ܝܘ̈ܡܬܐ usurpari juxta quorumdam Auctorum opinionem de diebus pluribus, ܝܘ̈ܡܐ vero de diebus paucioribus numerum decimum non excedentibus. Ludovicus de Dieu, & Amira arbitrantur, nonnulla Nomina pro duplici sensu numerum duplicem facere.

Multa alia Nomina anomala assiduo usu, & exercitatione, quæ plurimum in rebus omnibus potest, discenda sunt, memoriæque diligenter mandanda.

Quibusdam Nominibus numeri Singularis quoad terminationem super scripta invenies duo puncta, quæ solent esse signa numeri pluralis; ea tamen significatione modo erunt numeri singularis, modo pluralis. Hæc autem puncta plerumque Nominibus collectivis apposita videbis, ut ܥܢ̈ܐ *grex*.

ܡܪ̈ܥܝܢ	*greges*	ܡܪ̈ܥܝܬܐ	ܡܪ̈ܥܝܬ.
ܡܠ̈ܟܘܢ	*regna*	ܡܠ̈ܟܘܬܐ	ܡܠ̈ܟܘܬ.
ܐܘ̈ܕܝܢ	*confessiones*	ܐܘ̈ܕܝܬܐ	ܐܘ̈ܕܝܬ.

Sunt & in hac Declinatione varia Nomina Anomala, quæ fœminini generis in numero ſingulari habent numerum pluralem maſculinum.

Singularis.

Forma abſoluta		*Emphatica*	*Conſtructa*
ܡܠܐ	*verbum*	ܡܠܬܐ	ܡܠܬ
ܫܥܐ	*hora*	ܫܥܬܐ	ܫܥܬ
ܚܘܒܐ	*peccatum*	ܚܘܒܬܐ	ܚܘܒܬ

Pluralis.

ܡ̈ܠܝܢ	*verba*	ܡ̈ܠܐ	ܡ̈ܠܝ
ܫ̈ܥܝܢ	*hora*	ܫ̈ܥܐ & ܫ̈ܥܝܬܐ	ܫ̈ܥܝ
ܚ̈ܘܒܝܢ	*peccata*	ܚ̈ܘܒܐ & ܚܘܒܐ & ܚܘ̈ܒܝܐ	ܚ̈ܘܒܝ

Quædam in ſingulari numero generis maſculini in numero plurali quoad terminationem ſunt generis fœminini ut

jecta terminatione ܝܬ, & aſſumpto ܝܢ, ut a ܡܪܥܝܬ *grex* ܡܪܥܝܢ *greges*, unde ܡܪܥܝܬܗܘܢ *greges ſuos*: Luc. 2. 8. In Nominibus autem finitis in ܘ, abjecto ܘ, & aſſumpto ܘܢ cum ܘ mobili, ut a ܡܠܟܘ *regnum* ܡܠܟܘܢ *regna*; a quibus deinde habebis formam emphaticam, & conſtructam, ut in cæteris Nominibus fœmininis.

Exempla in utroque numero.

Singularis.

Forma abſoluta		*Emphatica*	*Conſtructa*
ܒܘܪܟܐ	*benedictio*	ܒܘܪܟܬܐ	ܒܘܪܟܬ.
ܡܘܗܒܐ	*donum*	ܡܘܗܒܬܐ	ܡܘܗܒܬ.
ܡܪܥܝܬ	*grex*	ܡܪܥܝܬܐ	ܡܪܥܝܬ.
ܡܠܟܘ	*regnum*	ܡܠܟܘܬܐ	ܡܠܟܘܬ.
ܬܘܕܝ	*confeſſio*	ܬܘܕܝܬܐ	ܬܘܕܝܬ.

Pluralis.

ܒܘܪܟܢ	*benedictiones*	ܒܘܪܟܬܐ	ܒܘܪܟܬ.
ܡܘܗܒܢ	*dona*	ܡܘܗܒܬܐ	ܡܘܗܒܬ.

gre-

a ܬܘܕܝ *confessio* fit ܬܘܕܝܬ. In desinentibus autem in ܝܬ & ܘܬ forma constructa eadem est, ac absoluta, ut ܡܪܥܝܬ *grex*, ܡܠܟܘܬ *regnum*, ܬܕܟܝܬ *purgatio*, ܒܬܘܠܘܬ *virginitas*.

Motio de singulari absoluto in pluralem absolutum fit mutata terminatione ܐ in ܢ cum duobus punctis superne positis, quæ sunt signa numeri pluralis, ut a ܚܟܡܬܐ *sapientia* ܚ̈ܟܡܢ *sapientiæ*; ܒܘܪܟܬܐ *benedictio*, ܒܘܪ̈ܟܢ *benedictiones*. Emphatica vero forma desinit in ܬܐ, & fit a plurali absoluto, mutato ܢ in ܬܐ, ut a ܚ̈ܟܡܢ habes formam emphaticam ܚ̈ܟܡܬܐ a ܡܪ̈ܥܝܢ *greges* habes ܡܪ̈ܥܝܬܐ: ablato autem ܐ a forma emphatica remanet forma constructa, quæ desinit in ܬ, ut ܚ̈ܟܡܬ *sapientiæ* a ܚ̈ܟܡܬܐ, & ܡܠܟܘ̈ܬ *regna* a ܡܠܟܘ̈ܬܐ, sicuti a ܒܬܘ̈ܠܬܐ *virgines* fit in forma constructa ܒܬܘ̈ܠܬ.

In desinentibus in ܝܬ numerus pluralis formatur abjecta

ܒܬܘܠܘܬܐ, a ܬܘܕܝ *confessio* fit ܬܘܕܝܬܐ, a ܩܪܝ *trabs* fit ܩܪܝܬܐ.

Fœminina a masculinis descendentia emphatica fiunt ablata syllaba ܐ formæ emphaticæ masculinæ, & in ejus locum suffecta terminatione ܬܐ, retentis tamen fere vocalibus formæ absolutæ, ut a ܥܒܕܐ *servus* fit ܥܒܕܬܐ *serva*, a ܡܠܟܐ *Rex* ܡܠܟܬܐ *Regina*, a ܓܒܪܐ *vir* ܓܒܪܬܐ *virago*; quod idem fieri solet etiam in adjectivis, ut a ܒܝܫܐ *malus* ܒܝܫܬܐ *mala*.

Quæ terminantur in ܐ in masculino formant fœmininum emphaticum mutato ܐ in ܝ, & ܰ in ܺ adjecta syllaba ܬܐ, ut a ܛܠܝܐ *puer* ܛܠܝܬܐ *puella*, a ܫܛܝܐ *stultus* ܫܛܝܬܐ *stulta*.

Animadvertendum, absolutam formam raro apud Syros usurpari.

Forma constructa formatur a forma absoluta mutato ܐ in ܬ, ut a ܒܬܘܠܬܐ *virgo* fit ܒܬܘܠܬ, a ܒܘܪܟܬܐ *benedictio* fit ܒܘܪܟܬ, a ܚܟܡܬܐ *sapientia* fit ܚܟܡܬ. Desinentia tamen in ܘ, vel ܝ in forma constructa assumunt tantum ܬ, ut a ܡܠܟܘ *regnum* fit ܡܠܟܘܬ, a

ܓܒܪܘܢܐ *virunculus*, *parvus vir* fit a ܓܒܪܐ *vir*. Denique quædam dupliciter fiunt diminutiva per interpositionem ܘܢܘܣ ut ܓܒܪܘܢܘܣܐ *virunculus parvus*.

Nomina vero Denominativa triplici ratione a substantivis derivantur, vel per epenthesin litteræ ܢ, ut a ܦܓܪܐ *corpus* fit ܦܓܪܢܝܐ *corporeus*, a ܪܗܘܡܝ *Roma* ܪܗܘܡܝܐ *Romanus*, vel per epenthesin litteræ ܝ, ut a ܪܘܚܐ *spiritus* formatur ܪܘܚܝܐ *spiritualis*, vel denique per epenthesin utriusque litteræ ܝ & ܢ, ut ܪܘܚܢܝܐ *spiritualis* a ܪܘܚܐ.

CAPUT VIII.

De secunda Declinatione.

Secunda Declinatio est Nominum fœmininorum, quæ tam in singulari, quam in plurali numero juxta variam terminationem formæ absolutæ varie emphatica fiunt.

Desinentia in ܐ habent formam emphaticam mutato ܐ in ܬܐ præcedente Scheva, ut a ܒܘܪܟܐ *benedictio* fit ܒܘܪܟܬܐ, a ܕܘܥܐ *sudor* fit ܕܘܥܬܐ; in ܘ autem, vel ܝ finitis, ut fiant emphatica, additur syllaba ܬܐ, ut a ܡܠܟܘ *regnum* fit ܡܠܟܘܬܐ, a ܒܬܘܠܘ *virginitas*

a

caussa dictis, ut ab ܝܕܥ *cognovit*, *intellexit*, derivatur ܡܕܥܐ *scientia* per additionem litteræ ܐ: alia vocalibus mutatis, ut a ܡܠܟ *regnavit*, descendit ܡܠܟ *Rex*: alia additis una, vel pluribus litteris desumptis ex ܐܡܘܬܢܝܢ, ut a ܕܟܪ *meminit*, originem trahit ܕܘܟܪܢܐ *memoria*: alia ablata una littera a Primitivis, ut a ܪܒܒ *magnum esse* deducitur ܪܒ *magnus*.

Nonnulla Nomina sæpe formantur a Verbis, vel Nominibus ab initio ipsis adjecta littera ܫ, ut a ܥܒܕ *facere* deducitur ܫܥܒܕ *subjicere*; ab Hebraico להב derivatur ܫܠܗܒܝܬܐ *flamma*, & ܫܠܗܒ.

Dantur etiam Nomina denominativa, & diminutiva ab aliis Nominibus deducta.

Diminutiva masculina, & fœminina non eodem modo a Nominibus originem trahunt. Fœminina enim formantur per epenthesin, sive interpositionem litterarum ܘܢܝܬ, ut ܒܪܬܘܢܝܬܐ *filiola* fit a ܒܪܬܐ *filia*. Diminutiva vero masculina vel per epenthesin litterarum ܘܣ, vel ܘܢ fiunt, ut ܟܠܒܘܣܐ *catellus* derivatur a ܟܠܒܐ *canis*, & ܒܪܘܢܐ *filiolus* a ܒܪܐ *filius*. In quibusdam formandis utraque etiam forma adhibetur, ut ܒܪܘܣܐ; & virun-

Reperiuntur præterea non pauca Nomina composita, ut ܐܟܠܩܪܨܐ *calumniator* ab ܐܟܠ & ܩܪܨܐ quasi *edens criminationem*, in quibus, dum moventur de numero singulari in pluralem, aliquando utraque pars mutatur, ut ܐܟ̈ܠܝ ܩܪ̈ܨܐ *calumniatores*; aliquando posterior solummodo, ut ܒܢ̈ܝ ܐܓܪܐ *lunatici* a ܒܪ ܐܓܪܐ *lunaticus*.

Cæterum nota pluralis numeri est geminum punctum superne Nominibus impositum, & propterea ܪ, ut jam dictum est, punctum sibi proprium amittit.

In hac Declinatione etiam Anomala quædam sunt; in Singulari nimirum masculina, in plurali vero fœminina, ut ܐܒܐ *pater*, ܐܒ̈ܗܬܐ *patres*: ܡܪܝ & ܡܪܝܐ *dominus*, ܡܪ̈ܘܬ *domini*: & ܡܪ̈ܘܬܝ, & constructe ܡܪ̈ܘܬ, & emphatice ܡܪ̈ܘܬܐ: ܐܣܝܐ *medicus*, ܐܣ̈ܘܬ & ܐܣ̈ܘܬܐ *medici*: ܪܥܝܐ *pastor*, ܪ̈ܥܘܬܐ *pastores*, ܐܡܐ *mater* ܐܡ̈ܗܬ *matres*, ܠܠܝܐ *nox*, ܠܠܝ̈ܘܬ *noctes*, ܝܘܡܐ *dies* ܝܘ̈ܡܬ, & alia.

Cum autem Nomina vel *Primitiva* sint, hoc est, radix ipsa, ut ܟܪܣܐ *venter*, vel *Derivativa*, h. e. ab aliis derivata, non erit ab re modum assignare, quo *Derivativa* a suis *Primitivis* deriventur.

Itaque alia a Verbis descendunt littera aliqua radicali detracta, additaque una ex litteris ܐܡܘܬܝܢ memoriæ caus-

ut ܒܢ̈ܝܐ *filii*, ܫܡܝ̈ܐ *cœli*, ܫܥ̈ܐ *hora*, ܩܪ̈ܝܐ *vocati*, ܐܝ̈ܕܝܐ *manus*, ܙܘ̈ܙܐ *pecuniæ* &c.

Quæ in singulari numero terminantur in ܐ, aut ܝ, pluralem absolutum habent in ܝܢ, emphaticum in ܝܐ, & constructum in ܝ præcedente Scheva, ut a ܡܥܡܘܪܝ *habitatio* fit pluralis numerus absolutus ܡܥܡܘܪ̈ܝܢ *habitationes*, emphaticus ܡܥܡܘܪ̈ܝܐ, constructus ܡܥܡܘܪ̈ܝ.

Sic dantur Plurales emphatici in ܝܐ, præsertim a singularibus desinentibus in ܝ, ut ܐܪ̈ܡܝܐ *Aramæi*, ܝܗܘ̈ܕܝܐ *Judæi*, ܝܘ̈ܢܝܐ *Græci*, ܒܪ̈ܒܪܝܐ *Barbari* &c. quemadmodum ab alia forma singulari ܛܠܝ̈ܐ *pueri* &c.

Dantur quædam Nomina anomala, ut ܪܝܚܐ *odor*, quod per anomaliam habet in plurali ܪ̈ܝܚܢܐ *odores*, ܒܝܬܐ *domus* ܒ̈ܬܐ, ܫܡܐ *nomen* ܫ̈ܡܗܐ *nomina*, ܥܡܐ *populus* ܥ̈ܡܡܐ *populi*, ܡܪܐ *dominus* ܡܪ̈ܘܬܐ, & ܡܪ̈ܘܬ, & ܡܪ̈ܘܬܐ *domini*, &c.

Nonnulla habent solummodo numerum pluralem, ut ܕܡ̈ܝܐ *pretium*.

Re-

Numerus Singularis.

Absolutus		*Emphaticus*
ܓܒܪ	*vir*	ܓܒܪܐ
ܦܓܪ	*corpus*	ܦܓܪܐ
ܥܠܡ	*ſaeculum*	ܥܠܡܐ
ܩܕܝܫ	*ſanctus*	ܩܕܝܫܐ

Pluralis.

Abſolutus	*Emphaticus*	*Conſtructus*	
ܓܒܪܝܢ	ܓܒܪ̈ܐ	ܓܒܪܝ	*viri*:
ܦܓܪܝܢ	ܦܓܪ̈ܐ	ܦܓܪܝ	*corpora*:
ܥܠܡܝܢ	ܥܠܡ̈ܐ	ܥܠܡܝ	*ſaecula*;
ܩܕܝܫܝܢ	ܩܕܝܫ̈ܐ	ܩܕܝܫܝ	*ſancti*:

Reperitur etiam hoc Nomen in numero plurali ſine priori Judh, ut

ܩܕܫܝܢ	ܩܕܫ̈ܐ	ܩܕܫܝ	*ſancti*;

Datur etiam numerus emphaticus pluralis in ܐ plerumque in Nominibus deſcendentibus a Verbis imperfectis; ut

in numero singulari literam ܐ, & vocalem Dſekopho, ut ܓܒܪܐ *vir*. Hinc ab abſoluto ܚܠܡ *ſomnium* fit emphaticum ܚܠܡܐ, a ܟܒܠ *vinculum*, *compes* fit emphaticum ܟܒܠܐ &c.

Ad conſtituendam autem hanc formam emphaticam modo mutantur vocales, ut a ܓܒܪ *vir* fit ܓܒܪܐ; modo non mutantur, ut a ܙܕܝܩ *juſtus* fit ܙܕܝܩܐ: cujus mutationis nulla certa regula poteſt aſſignari: uſu, & exercitatione mutationis vocalium cognitio in quolibet Nomine facile comparabitur. Sciendum tantummodo eſt, vocales Ptocho, & Revozo plerumque mutari in Scheva.

Si duo Schevaim ab initio propter vocalium mutationem concurrere debeant, prius mutatur in Ptocho, ut a ܓܒܪ in forma abſoluta fit ܓܒܪܐ in forma emphatica.

Conſtructum in ſingulari maſculino non habent Syri.

Forma emphatica pro abſoluta, & ſimplici in utroque numero uſitatiſſima eſt.

Flexio ſingularis maſculini in numerum pluralem abſolutum eſt in ܝܢ, emphaticum in ܐ, & conſtructum in ܝ, ut

ܛܒܬܐ *bona*, a ܫܦܝܪ *pulcher* ܫܦܝܪܐ *pulcra*: Quædam ܬ adſciſcunt, ut a ܙܥܘܪ *parvus* fit ܙܥܘܪܬܐ *parva*.

Hæc forma fœminina abſoluta ſimilis eſt formæ emphaticæ maſculinæ.

A maſculinis autem emphaticis formantur fœminina, poſita littera ܬ ante ܐ, ut a ܡܠܟܐ *Rex* fit ܡܠܟܬܐ *Regina*.

Excipiuntur Nomina deſinentia in ܝ, quæ aſſumunt tantum ܐ cum Dſekopho, ut a ܝܗܘܕܝ *Judæus* fit ܝܗܘܕܝܐ *Judæa*; invenitur tamen aliquando etiam ܝܗܘܕܝܬܐ.

CAPUT VII.

De Nominum Declinationibus.

DUæ ſunt Nominum Declinationes, altera maſculinorum, ut ܬܟܬܘܫܐ *certamen*, altera fœmininorum, ut ܢܘܫܩܬܐ *oſculum*.

De prima Declinatione.

Prima igitur Declinatio eſt maſculinorum, in qua non ſolum forma abſoluta conſideranda eſt, ut ܓܒܪ *vir*, ſed etiam forma emphatica, quæ addit formæ abſolutæ in

minini: ܬܪܥܣܪ, vel ܬܪܬܥܣܪܐ *duodecim* maſculini generis, ܬܪܬܥܣܪܐ *duodecim* generis fœminini: ܬܠܬܬܥܣܪ *tredecim* maſculini generis, ܬܠܬܥܣܪܐ *tredecim* generis fœminini: ܐܪܒܥܬܥܣܪ, vel ܐܪܒܥܬܥܣܪܐ *quatuordecim* maſculini generis, ܐܪܒܥܣܪܐ *quatuordecim* generis fœminini: ܚܡܫܬܥܣܪ, vel ܚܡܫܥܣܪܐ *qnindecim* maſculini generis, ܚܡܫܥܣܪܐ *quindecim* generis fœminini: ܫܬܬܥܣܪ *ſexdecim* maſculini generis, ܫܬܥܣܪܐ *ſexdecim* generis fœminini: ܫܒܥܬܥܣܪ *ſeptemdecim* maſculini generis, ܫܒܥܣܪܐ *ſeptemdecim* generis fœminini: ܬܡܢܬܥܣܪ vel ܬܡܢܥܣܪܐ *octodecim* maſculini generis, ܬܡܢܥܣܪܐ *octodecim* generis fœminini: ܬܫܥܬܥܣܪ *novemdecim* maſculini generis, ܬܫܥܣܪܐ *novemdecim* generis fœminini.

Genus fœmininum a maſculino abſoluto formatur addita litera ܐ cum vocali Dſekopho, ut a ܛܒ *bonus* fit *bona*,

Terminatione.

Fœminina sunt, quæ desinunt in ܬܳܐ servile, ut ܛܰܝܒܽܘܬܳܐ *gratia*, quod ܬܳܐ aliquando tollitur per Apocopem, ut ܛܰܝܒܽܘ; ܡܰܠܟܽܘ *Regnum* pro ܡܰܠܟܽܘܬܳܐ; ܗܰܝܡܳܢܽܘ *fides* pro ܗܰܝܡܳܢܽܘܬܳܐ. Ex ܒܰܝܬܳܐ per Apocopem fit ܒܰܝܬ *domus*. Talmudici autem sæpe usurpant בֵּי pro בַּיִת.

Cæterum quæ apud Hebræos sunt masculina, aut fœminina, ea apud Syros fere solent esse ejusdem generis.

Omnia Nomina ut plurimum in Syriaca Lingua terminantur in ܐ, ut ܚܪܺܝܦܳܐ *astutus*; ܒܽܘܪܟܳܐ *genu*; ܐܰܓܽܘܢܳܐ *certamen*: hæc terminatio tamen in quibusdam Nominibus omittitur, ut ܟܪܶܗ *languor*, pro ܟܪܗܳܐ.

Nomina numerum Cardinalem significantia apud Syros plerumque desinunt in ܝܢ, ut ܬܪܶܝܢ *duo*, ܬܰܪܬܶܝܢ *dua*, ܬܠܳܬܶܝܢ *tres* &c. Pro ܐܰܪܒܥܳܐ *quatuor*, interdum usurpant ܐܰܪܒܐ gutturali littera elisa; quæ elisio est in usu etiam apud Talmudicos, qui adhibent שְׁבַ pro שְׁבַע *septem*.

Nominum pariter numerum indicantium ultra decem irregularis contractio est, ut ܚܰܕܥܣܰܪ, vel ܚܰܕܥܣܰܪ *undecim* masculini generis, ܚܕܥܣܪܐ *undecim* generis fœmi-

nullos tamen comma ita exprimitur (.·) colon autem, & punctum modo per (.) modo per (·.) exaratur.

CAPUT VI.

De Nomine.

NOmina apud Syros alia ſunt maſculina, alia fœminina, nonnulla communis generis, ut ܫܶܡܫܳܐ *Sol*. Neutrum autem genus non agnoſcunt Syri, ſed illud juxta Hebræos ut plurimum per fœmininum exprimunt.

Numerus duplex eſt, ſingularis, & pluralis. Dualis enim rariſſime reperitur, cum ea Nomina, quæ Hebraice numerum dualem habent, a Syris numero plurali efferantur.

Caſus non dignoſcuntur ex varia terminatione, neque ex articulis, aut notis certis, ſed ex Syntaxi; plerumque tamen littera ܕ præpoſita Nomini denotat Genitivum, ܠ Dativum, & Accuſativum, ܡܢ Ablativum. Carent Syri articulo Chaldaico יַת, ac propterea ſæpe pro eo adhibent litteram ܠ.

Itaque genera cognoſces vel ex ſignificatione, vel ex terminatione.

Significatione

Generis maſculini ſunt Nomina propria virorum, fluviorum, montium, populorum, menſium, & officiorum virilium.

Generis vero fœminini ſunt Nomina propria mulierum, & officiorum muliebrium, urbium, regionum, & membrorum corporis.

Ter-

CAPUT V.

De Accentibus, & modo ſententias diſtinguendi.

USu potius, quam ullis expreſſis notis accentus apud Syros cognoſcuntur, qui in duplici ſunt differentia, alii *tonici* appellati, quia ſyllabam afficiunt, alii *diſtinctivi*, quia variis modis ſententias diſtinguunt: hi autem aliquando per puncta exprimuntur.

In diſyllabis, ſi prima ſyllaba exeat in conſonam, & ſub ea Scheva quieſcens intelligatur, eadem acuitur, ut ܥܒܕܐ *hàudo*, ſervus. Si id accidat in ſecunda ſyllaba, in illa eſt accentus, ut ܦܩܕ *peKàd* viſitavit. Fac, utramque ſyllabam per Scheva quieſcens efferri, utraque accentu erit afficienda, ut ܦܩܕܬ *pèKdèt*, viſitavi. Si utraque Scheva quieſcente careat, penultima cum accentu erit pronuncianda, ut ܒܝܫܐ *bìſcho* malus.

In triſyllabis, quadriſyllabis, & longioribus plerumque penultima ſyllaba accentu affici ſolet.

Sed nihil in pronunciando peccabis, ſi regulas Hebræorum diligenter obſervaveris.

Accentus autem, qui ſententias diſtinguunt, ſunt puncta; ut ſemicolon notatur duobus punctis ſiniſtram verſus inflexis (.˙). Colon contrario modo (˙.) Interrogatio punctis tribus juxta figuram Kibbutz (˙·.). Parentheſis duobus punctis, altero a principio, altero a fine hoc pacto (.ܘ.).

Clauditur Periodus punctis quatuor (.:.) vel (::) nullaque commatum ratio apud Syros habetur. Apud nonnul-

visitabit: Infinitivum etiam, & Imperativum significat, ut ܗܒ *da*, ܡܦܩܕܘ *præcipere*.

Præterea unicum punctum supra, vel infra scriptum voces quasdam vocalibus destitutas distinguit: & quidem superius punctum denotat *a*, vel *o*; inferius *i*, vel *e*: utrumque vero *u*, si cum littera *Vau* sit; ut ܗܘܝ *hoi* illa; ܗܝ *hi* ipsa; ܡܢ *man* quis? ܡܢ *men* a, ex; ܗܘ *hau* ille; ܗܘ *hu* ipse, &c.

Geminum autem supra vocem significat

1. Pluralem numerum utriusque generis in Nominibus, ut ܥܒܕܐ *servi*, ܒܬܘܠܬܐ *virgines*.

2. Pluralem numerum in Verbis fœminini generis tantum, ut ܦܩܕܬܝܢ *visitavistis*. ܦܩܕܢ *visitantes* fœminini generis.

Quando autem tale punctum geminum addendum est litteræ ܪ, tunc unicum tantum punctum superscribitur, ut ܩܒܪܐ *sepulcra*. Alterum enim punctum est proprium ܪ, alterum denotat numerum pluralem.

Hæc tamen punctorum *Diacriticorum* appositio in omnibus libris impressis non admodum accurate observatur.

De radicum investigatione agere superfluum est, cum apud Syros eadem sit ratio investigandi radices, ac in lingua Hebræa, & Chaldæa.

CA-

CAPUT IV.

De punctis Diacriticis.

Syris in usu est vel unum, vel geminum punctum litteris adjicere; quæ puncta vocantur *Diacritica*, quia voces a se invicem distinguunt, earumque proprietates indicant.

Unicum punctum multa, ne dicam innumera, significat, quorum ratio vix Syris ipsis nunc temporis est explorata. In Verbis punctum supra vocem positum indicat personam primam singularem Præteriti, & primam singularem, & pluralem Futuri, ut ܦܩܕܬ *visitavi*, ܙܪܥܬ *seminavi*, ܐܒܢܐ *ædificabo*, ܢܒܢܐ *ædificabimus*. Præterea designat Participium Benoni in prima, secunda, & tertia Conjugatione, ut ܦܩܕ *visitans*: in Benoni autem Conjugationis *Aphel* Quiescentium media *Vau* hoc punctum infra scribitur, ut ܡܩܝܡ. Supra ܗ positum denotat Pronomen fœmininum, ut ܡܠܟܗ, *Rex ejus* fœminini generis.

Infra vocem scriptum indicat omnes personas Præteriti, excepta prima singulari, ut ܦܩܕ *visitavit*. In tertia tamen singulari fœminina imponitur ultimæ litteræ servili ܬ ad latus, ut ܦܩܕܬ. Denotat pariter omnes personas Futuri, exceptis primis utriusque numeri, ut ܢܦܩܘܕ

visi-

appoſuit, tum quia Grammaticæ præcepta callentibus facile erat eas litteris addere, tum quia pœne ad ſuperſtitionem religioſus ipſa exemplaria manu ſcripta, ut major iis fides, ac reverentia haberetur, voluit exhibere. Cum autem verſuum Pſalmorum numerus idem apud nos, qui Vulgata Latina utimur, & apud Syros non ſit, noſtrorum verſuum numerum in margine Erpenius notavit, Syrorum vero, qui plures noſtris verſus numerant, & pleroſque noſtros in duos dividunt, ipſi Syriaco Pſalmorum contextui adjunxit. Porro cum ei in animo eſſet calci Operis notas quaſdam adjicere, prærmatura morte correptus, quod maxime avebat, præſtare non potuit, nec varietatem Verſionis Syriacæ a Textu Hebraico aſſignare, nec multas obſcuriores, ac difficiliores dictiones Syriacas explicare.

Ad Linguarum Orientalium ſtudium incubuit Thomas Erpenius Batavus Gorcomii urbe opulenta, ac probe munita in Belgio natus III. Idus Septembris A. D. 1584, *hortante Joſepho Scaligero, perſpicaci acumine ſuo prævidente quantus Vir in Linguis Orientalibus futurus eſſet. Primis litterarum tyrociniis Lugduni Batavorum poſitis, peregrinationem inſtituit in Galliam, Germaniam, & Italiam, ubique eximii ingenii ſui admiratores inveniens. Venetiis doctorum virorum tum Judæorum, tum Turcarum familiaritate, & neceſſitudine uſus Linguarum Turcicæ, Arabicæ, Perſicæ, & Æthiopicæ cognitionem eſt aſſecutus, eaſque in patriam reverſus cum cæteris Orientalibus Linguis juſſu Curatorum Academiæ Lugduni Batavorum publice docere anno* 1613. *incæpit, Typographia Linguarum Erpeniana a ſe inſtituta, ex qua multa exierunt ejus cura, & induſtria edita, quæ maximi ab omnibus Linguarum Orientalium ſtudioſis merito fiunt. Leidæ mortuus eſt A. D.* 1624, *ætatis* 40. *Utinam diutius vixiſſet, majoremque nobis veræ eruditionis, ac Linguarum Orientalium ſupellectilem aſſiduo, ac pertinaci ſtudio ſuo reliquiſſet.*

MappiK Syri tantummodo adhibent ſupra litteram ܗ in fine dictionis, quod Pronomen fœmininum tertiæ perſonæ indicare ſolet.

CA-

cæ pronunciationem legendo eas litteras, quibus subjicitur, vel subintelligitur hæc virgula, cum natura sua sint mobiles, præsertim cum in Lingua Syriaca tres tantum litteræ ܐܘܝ otientur, ut jam supra innuimus.

Aliud etiam munus præstat hæc lineola. Nam tum numerum denotat in quibusdam libris, ut ܝܒ̄ 12. &c. tum abbreviaturas significat, ut ܩܕ̄ pro ܩܰܕܺܝܫܳܐ *sanctus*. Lege Psalmos ab Erpenio editos, idque ab eo in illorum initiis passim usurpatum animadvertes.

Non alienum ab re existimo hoc in loco nonnulla de editione Psalmorum a Thoma Erpenio ex antiquissimis codicibus manu scriptis Syriacis primum facta adjicere, ut Vir doctissimus, & de Republica litteraria optime meritus ob præclaram eruditionem, & ad miraculum, pœne dixerim, perfectam, & absolutam Linguarum Orientalium cognitionem debita laude non fraudetur. Itaque Vir hic Psalmos Davidis *Regis, & Prophetæ Lingua Syriaca, characteribusque Syriacis ex antiquissimis codicibus manu scriptis in lucem edidit, eisque Versionem Latinam a se factam addidit, quæ editio Lugduni Batavorum ex Typographia Erpeniana Linguarum Orientalium Anno Domini* 1625. *quanti fiat, quantique ematur, vix ausim dicere, cum eæ Bibliothecæ, quibus datum est eam possidere, jure felices, ac beatas ob exemplarium paucitatem se prædicare possint. Tanta vero est elegantia, & characterum nitor, tanta diligentia, & sedulitas in editione adhibita, ut ab humano ingenio majorem postulare non liceat. Codicem alterum antiquissimum Psalmorum manu scriptum ex Oriente attulit Clarissimus Vir Joannes Borelius, alterum pariter ex Oriente nactus est ipse Erpenius, quibus in edendis Psalmis Syriacis usus est. Cæterum ut consuleret Erpenius Linguæ Syriacæ Tyronibus, in versione sua verbum Syriacum verbo Latino plerumque reddidit, Vocales Textui non*

ap-

ribus *Daghes forte* expressisse aperte colligitur ex multis Novi Testamenti Nominibus in Græcam Linguam translatis. Ubi enim apud Syros litteræ per *Daghes forte* legebantur, in Versione Græca sunt geminatæ: v. gr. Matth. 23. 7. 8. & Cap. 26. 25. 49. vox Syriaca ܪܒܝ redditur Græcis litteris Ῥαββὶ per duplex β. Item Marci 14. 36. ad Rom. 8. 15. ad Galat. 4. 6. vox Syriaca ܐܒܐ transfertur per Ἀββὰ, vel Ἀββᾶ, ut videre est etiam in aliis Nominibus passim occurrentibus; quæ firmissimo, & apertissimo sunt argumento, olim in Lingua Syriaca *Daghes forte* vim geminandi pronunciatione litteram habuisse.

Punctum aliud quoque reperitur apud Syros vocatum a Grammaticis *lineola occultans*, quod instar Pathach Hebraici subscribitur litteris quibusdam, & significat, eam litteram, cui subjicitur, non esse pronunciandam, ut ܐܡܪܐ ܐܢܐ *omarno*: illud *Olaph* propter lineolam subscriptam in legendo quiescit. Hæc autem lineola plerumque subscribitur, vel subintelligitur post Participium Benoni in numero singulari, sequente Pronomine primæ personæ, ܐܢܐ *ego*, ut ܣܥܪ ܐܢܐ *visitans ego*. Itaque tunc Makaph Hebræorum respondet, quippe quæ duas dictiones simul connectit, fitque quodammodo syllabæ contractio propter gutturalis ܐ elisionem commodioris pronunciationis caussa. Sic legitur ܒܪ ܐܢܫܐ *Barnoscho*, ܒܢܝ ܐܢܫܐ *Benainoscho*. Quæ eædem dictiones sæpe in unam tantummodo vocem contrahuntur, ut ܒܪܢܫܐ, ܒܢܝܢܫܐ.

Hodie hæc lineola vix est in usu. Lector igitur non peccabit contra germanam, & antiquam Linguæ Syriacæ

cæ

apponiturque sex litteris ܒܓܕܟܦܬ dictis *Begadchephath* infra, vel supra tali modo ܒ݂, vel ܒ݁. Supra scriptum respondet *Daghes leni* Hebræorum, infra vero *Raphe*, habetque eam vim, ut eæ litteræ, quibus affigitur, cum aspiratione pronuncientur. Cum autem etiam hoc punctum litteris raro apponatur, ubi intelligendum sit, fere ex fundamentis Linguarum Hebraicæ, & Chaldaicæ patebit.

Animadvertunt Auctores nonnulli, litteram ܦ puncto isto destitutam semper inveniri, ac propterea volunt, eam quolibet in loco positam cum aspiratione proferendam esse instar litteræ φ Græcorum. Inter eos præcipue Joannes Drusius in suo *Alphabeto Hebraico veteri* plurium testimonio probare conatur, antiquis temporibus id etiam in lingua Hebræa omnium Linguarum Orientalium matre, ac principe obtinuisse.

Calligraphi, ut facile a cæteris punctis dignoscantur *Kuschoi*, & *Ruchoch*, diverso colore ea pingere solent.

Utriusque hujus puncti appositio admodum rara est. Propterea ex Lingua Hebraica patebit, quando littera cum aspiratione, vel sine aspiratione sit efferenda.

Nonnullorum quidem Grammaticorum, ut Buxtorphii, Vvaseri, & Masii sententia est, *Daghes* ܩܫܝܐ, h. est, *forte*, habere vim geminandi pronunciatione litteram; aliorum vero, ut Ludovici de Dieu, & Hottingeri, nihil aliud significare, quam *Daghes lene* Hebræorum. Ego cum Leusden diversam hanc tantorum virorum sententiam ita facile posse conciliari existimo; nimirum eos, qui legendum putant *Daghes forte*, pronunciationem antiquorum Syrorum sequi; eos vero, qui censent, *Daghes forte* respuendum, recentiorum Syrorum pronunciationem imitari.

Antiquos autem Syros Christi, & Apostolorum temporibus

Cum duplex Scheva ab initio dictionis consistere nequeat, fit, ut, si analogia vocis utrumque postulet, prius mutetur in *Ptocho*, ut ܡܟܣܘܣ pro ܡܟܣܘܣ.

Nullum Pathach furtivum agnoscunt Syri in fine vocis sub litteris gutturalibus. Quod si inveneris nomen Salvatoris litteris Hebraicis per יֵשׁוּעַ expressum, scias, id fieri ex forma, & appellatione Hebraica.

Ne nomen quidem Diphthongorum in linguis Orientalibus olim auditum est; hodie tamen usus obtinuit, ut etiam Diphthongi tradantur, quæ apud Syros sex recensentur, scilicet ܘ, vel ܐܘ, *au*, ܝܘ *eu*, ܝܘ *iu*, ܝ *ai*, ܝ *oi*, ܘܘ *ou*. Multi tamen volunt *Vau* quiescere, neque ullam Diphthongum constituere, ut ܦܘܠܘܣ *Paulòs*: Diphthongorum ܐܝ, & ܐܘ usus est maximus, ut ܐܝܟ *quomodo*, ܐܘܠܕ *genuit*, ܝܘܡܬܐ *dies*, ܗܘܝܬܘܢ *fuistis*;

CAPUT III.

De Kuschoi, sive Daghes: de Ruchoch, sive Raphe, & linea occultante.

EST & suum quoque Syris *Daghes*, quod duplex est: alterum *forte*, quod vocant ܩܘܫܝ *durum*, *difficile*, cujus figura est punctum, pingiturque supra litteras hoc pacto ܒ݁, & eas pronunciatione geminat, ut *Daghes forte* apud Hebræos; sed hodie in scriptione ejus usus plane exolevit: alterum vero *lene*, dictum ܪܘܟܟ *lenitas*, ap-

Recentior vero est hujusmodi.

ܦܵ		*a*	Ptocho.
ܦܸ vel	ܦܹ	*e*	Revozo.
ܦܼ		*i*	Chevozo.
ܦܿ		*o*	Dsekopho.
ܦܘܿ vel	ܦܘܼ	*u*	Ezozo.

Alio etiam nomine hæ vocales appellantur: nimirum Ptocho dicitur apud nonnullos Auctores *Abram*, Revozo *Esaias*, Chevozo *Isaac*, Dsekopho *Odon*, Ezozo *Urias*. Id autem factum in gratiam Tyronum Linguæ Syriacæ, ut hæ vocales facilius eorum memoriæ insigerentur. Nam quemadmodum unumquodque Nomen proprium incipit, ita etiam talem vocalem denotat.

Divisio vocalium in longas, & breves apud Syros vel nulla, vel non admodum accurata.

Neque vero omnes litteræ, vel syllabæ semper habent necessarias vocales sibi adscriptas, sed quandoque in iis desiderantur; quas tamen ex analogia vocis, & Linguæ Chaldaicæ usu facile suppleas.

Scheva simplex sive mobile, sive quiescens semper apud Syros quoad figuram deest; subintelligitur tamen quoties vocali vox est destituta: composito autem Syri omnino carent.

Hinc cum apud Chaldæos in principio vocum est Scheva compositum, tunc in Lingua Syriaca reperitur *Ptocho*, vel *Revozo*, ut pro אֱלָהָא *Deus* scribunt Syri ܐܰܠܳܗܳܐ, & pro אֱמַר *dixit* ܐܶܡܰܪ.

CAPUT II.

De Punctis, seu Vocalibus.

QUinque apud Syros numerantur vocales sono cum Hebraicis vocalibus convenientes. Harum figura duplex est, antiquior altera, altera recentior ad scribendi commoditatem, & celeritatem excogitata, & inventa. Certus autem, ac determinatus utrique figuræ in hodiernis libris locus non est, sed invicem commiscentur, adeo ut huic syllabæ una, alteri alia figura apponatur.

Antiquior vocalium figura a Græcis mutuata, paululum immutatis, vel inflexis eorum vocalibus, erat hæc.

ܒܰ	*a*	Ptocho.
ܒܶ	*e*	Revozo.
ܒܺ	*i*	Chevozo.
ܒܳ	*o*	Dsekopho.
ܒܽ	*u*	Ezozo.

Prima vocalis Syrorum respondet quoad potestatem, & vim *Kametz* & *Pathach* Hebræorum, secunda *Tzere*, & *Sagol*, tertia *ChireK* utrique, quarta *Cholem*, & *Kametz Chatuph*, quinta *SureK*, & *Kibbutz*.

Re-

Tres litteræ sunt quiescentes, hoc est, interdum quoad pronunciationem otiosæ sunt, scilicet ܐܘܝ. Etenim ܐ quiescit cum plerisque vocalibus, ܘ cum ܽ, vel ܳ, ܝ cum ܺ, vel ܶ.

Diligenter etiam notandum est, quod accedente littera aliqua servili ad vocem ab *Olaph* inchoatam, tunc *Olaph* transfert suam vocalem ad litteram servilem, ut ܒܐܪܥܐ *bàrho* in terra, pro ܒܐܪܥܐ *beàrho*.

Ut apud Hebræos, sic etiam apud Syros per litteras numerus significatur. Excipe tamen numerum 15, quem Hebræi ob quamdam superstitionem exprimunt per טו, Syri per litteras ܝܗ denotant. Ideo autem Hebræi utuntur טו ad denotandum numerum 15, quia apud ipsos יה per abbreviaturam significat nomen Dei שם המפורש Sacrosanctum יהוה, cujus vera pronunciatio penitus periit post vastatum, & deletum Templum. De recta Nominis יהוה pronunciatione vide Quæstionem primam ex meis Quæstionibus ad Sacram Scripturam spectantibus editis typis Seminarii Patavini anno 1725.

Duplex ܟ, scilicet initiale, & finale significat numerum 20, & duplex ܢ 50; cum autem numerus crescit, littera finalis tollitur, ut ܟܐ 21, ܢܐ 51.

Litteris denarios indicantibus super scribe punctum, & habebis centenarios, ut ܝ sine puncto denotat 10, puncto autem hoc modo ܝ̇ super scripto, significat 100.

Millenarii exprimuntur per novem primas Alphabeti litteras lineola infra eas dexteram versus ducta, ut ܐ 1000. ܒ 2000; myriades quoque, sed lineola jacente hoc pacto ܐ 10000. ܒ 20000.

ܓܙܚܛܣܥܦܨܩܪ, & in totidem Serviles, a serviendo sic dictas, scilicet ܐܬܝܘܢܒܟܠܡܕܗܫ. Inserviunt enim accidentibus Radicis formandis.

Apud Syros littera ܫ Radicalis est, & ܕ Servilis, quod contrario modo in Lingua Hebræa contingit.

Litteræ finales, seu quæ in fine dictionum aliter scribuntur, sunt quinque ܟ, ܟ, ܢ vel ܢ, ܦ, ܦ.

Omnes Syrorum litteræ juxta quinque organa, quibus pronunciantur, dividuntur in quinque classes, quemadmodum apud Hebræos, & Chaldæos, videlicet in Gutturales, Labiales, Linguales, Palatinas, & Dentales, sic dictas, quia per guttur, labia, linguam, palatum, & dentes præcipue efferuntur.

Ad rectam scriptionis rationem notandum, ܐ initio dictionis præpositum ܠ ita pingi ܠܐ, postpositum autem plerumque hoc pacto scribi ܠܐ: duo autem *Lomadh* in fine ita connecti ܠܠ.

Quod vero attinet ad pronunciationem, *Olaph*, & *Judh* nonnunquam aliter pronunciantur, quam scribuntur: & quidem ܐ præcedente, vel sequente alio ܐ, pronunciatur ut *Judh*, v. gr. ܐܐܪ *ojar* aer. Id perpetuo fit in Participio Benoni Verborum Quiescentium media *Vau*, ut ܩܐܡ *Kojem* stans. Littera vero *Judh* in initio dictionis notata vocali ܼ non pronunciatur, ut *I* consonans, sed quoad pronunciationem non auditur, ut ܝܠܦ *ileph*, non *jileph* didicit. Hinc ante tale *Judh* ponitur interdum *Olaph*, ut ܐܝܕܐ *idho* pro ܝܕܐ manus.

Tres

	In fine dictionis.		*Extra finem dictionis.*		
Tzode	ܨ	ܨ	ܨ	ܨ	90
Koph	ܩ	ܩ	ܩ	ܩ	100
Risch	ܪ	ܪ	ܪ	ܪ	200
Schin	ܫ	ܫ	ܫ	ܫ	300
Tau.	ܬ	ܬ	ܬ	ܬ	400

Animadverte, Syros carere littera שׂ insignita puncto ad sinistram, cum etiam apud Hebræos partim ex prava prolatione litteræ שׁ nata sit, partim pro ס posita.

Hæ sunt Syrorum litteræ usitatiores. Habent & alias litteras usurpatas plerumque tantummodo in titulis Librorum, & Capitum inscriptionibus, vel subscriptionibus, quarum figuram exhibent in Novi Testamenti Versione Syriaca Trostius, & Vvidmanstadius.

Cum inter Orientales Syri litteras connectant; ideo respectu scriptionis litteræ apud eos variant. Connectuntur autem omnes cum antecedentibus, & consequentibus, octo exceptis, quæ cum antecedentibus solummodo possunt connecti, scilicet ܬ ܪ ܨ ܘ ܗ ܙ ܕ ܐ.

Prima itaque columna est earum litterarum, quæ in principio, & in medio dictionum usurpantur post litteras, quæ cum sequentibus non connectuntur. Secunda columna exhibet litteras, quæ in medio adhibentur post litteras cum sequentibus ligabiles. In tertia columna sunt litteræ, quæ in fine adhibentur post litteras cum sequentibus ligabiles. In ultima denique sunt, quæ adhibentur post litteras cum sequentibus non ligabiles.

Hæ litteræ dividuntur in undecim Radicales, quæ ita appellantur, quia vocum radicem constituunt, & sunt

Alphabetum.

	In fine dictionis.		*Extra finem dictionis.*		
Olaph	ܐ	‍ܐ	‍ܐ‍	ܐ‍	1
Beth	ܒ	‍ܒ	‍ܒ‍	ܒ‍	2
Gomal	ܓ	‍ܓ	‍ܓ‍	ܓ‍	3
Dolath	ܕ	‍ܕ	‍ܕ‍	ܕ‍	4
He	ܗ	‍ܗ	‍ܗ‍	ܗ‍	5
Vau	ܘ	‍ܘ	‍ܘ‍	ܘ‍	6
Zain	ܙ	‍ܙ	‍ܙ‍	ܙ‍	7
Hheth	ܚ	‍ܚ	‍ܚ‍	ܚ‍	8
Teth	ܛ	‍ܛ	‍ܛ‍	ܛ‍	9
Judh	ܝ	‍ܝ	‍ܝ‍	ܝ‍	10
Coph	ܟ	‍ܟ	‍ܟ‍	ܟ‍	*
Lomadh	ܠ	‍ܠ	‍ܠ‍	ܠ‍	30
Mim	ܡ	‍ܡ	‍ܡ‍	ܡ‍	40
Nun	ܢ	‍ܢ	‍ܢ‍	ܢ‍	*
Semkat	ܣ	‍ܣ	‍ܣ‍	ܣ‍	60
Ae	ܥ	‍ܥ	‍ܥ‍	ܥ‍	70
Pe	ܦ	‍ܦ	‍ܦ‍	ܦ‍	80
Tzode					

ANTONII ZANOLINI

GRAMMATICA

Linguæ Syriacæ Inſtitutio.

CAPUT I.

De Litteris.

Yrorum litteræ ſunt viginti duæ, ut apud Hebræos; poteſtate cum litteris Hebraicis conveniunt, nominibus parum ab iis differunt, multum vero figura. Hodie ob defectum characterum Syriacorum Alphabetum Syriacum litteris Hebraicis ut plurimum extra Italiam imprimi ſolet. Id profecto adhuc in cauſſa fuit, cur hujus Linguæ ſtudium minus cultum fuerit, & Verſio Syriaca Novi Teſtamenti, aliique libri Sacri non Syriacis Syriacæ Linguæ propriis, ſed Hebraicis characteribus multis in locis editi reperiantur. Ex hac autem characterum commixtione quænam detrimenta in Chriſtianam Rempublicam ad hanc diem emanarint, me tacente, ii optime norunt, qui peculiari quodam Dei Optimi Maximi beneficio Linguarum Orientalium cognitionem ſunt aſſecuti.

Regina Regnum Candaciam pro arbitrio ſine populi ſuffragio conſtitueret, & legentibus omnino turpiter obtruderet? Nimirum valeat licet ingenio Sacrarum Scripturarum Interpres, judicio, & induſtria plurimum poſſit; nihilominus ſine Linguarum adminiculo a vero Sacrarum Litterarum ſenſu longe aberrabit, multoſque ſcopulos, ac difficultates legentibus paſſim objiciet. Quod quidem Summi Romanæ Eccleſiæ Pontifices, & Concilia animo reputantes ſanctiſſime decreverunt, ut in Collegiis, & Academiis quibuslibet publici eſſent Linguarum Hebraicæ, Græcæ, Arabicæ, aliarumque Orientalium Profeſſores, magnaque præmia, & honores propoſuerunt, quibus diſcentium animi ad hujuſmodi ſtudium excitarentur. Neque vero quiſquam reponat, omnem ferme Orientalium eruditionem nunc temporis in Latinam Linguam translatam eſſe, ideoque in exoticis Linguis addiſcendis gratis operam, & ſtudium collocari. Præterquamquod enim miſerum eſt alienis pedibus ingredi, alienis auribus audire, alienis oculis videre potius, quam propriis; eſt in Linguis ipſis, quibus primum artes, & ſcientiæ exaratæ ſunt, eximium quiddam, & ſingulare, quod nulla ratione in Latinum ſermonem converti poteſt. Hinc Divus Hieronymus ad Pammachium: difficile eſt alienas litteras inſequentem non alicubi excidere, ut, quæ in alia lingua bene dicta ſunt, eumdem decorem in translatione ſervent. *Divus vero Chryſoſtomus Homilia* 17. *in Matthæum de Textu Hebraico hæc habet:* neſcio quid Divinæ

fra-

AD LECTOREM.

Irandum profecto, aut potius dolendum est, ex omni memoria ætatum, temporum, civitatum inveniri tam paucos, qui in Linguarum Orientalium studio tantam operam collocaverint, quantam & earum dignitas, & Catholicæ Religionis utilitas postularet. Nam si Origenem, Epiphanium, Divum Hieronymum, qui primis Ecclesiæ sæculis floruerunt; si Nicolaum Lyranum, & Paulum Burgensem, quorum alter sæculo decimo tertio vixit, alter sæculo decimo quarto; si denique nonnullos alios industrios homines excipiamus; Historiarum monumenta neminem nobis tradunt, qui in excolendis istiusmodi Linguis magnopere elaborarit. Hinc cum homines destituti hoc præsidio Sacrum Codicem in proprium usum describerent, sensumque ex eo elicitum publice exponerent; quæ monstra, bone Deus, quæ portenta, quam absurdas allegorias, quam ridiculas, longeque petitas interpretationes in eum invexerunt! Quis crederet, nisi manifeste pateret, eo cujusdam Interpretis crassam inscitiam, ne dicam impudentem audaciam, ac temeritatem delapsam esse, ut Actorum Cap. 8. v. 27. ex Muliere Regionem, ex Regina Regnum, videlicet ex Candace Re-

1647.) *sed quis umquam ea uti possit, qui Linguam Syriacam cum matris lacte non didicerit? Tota enim Syriaca est, suæque gentis hominibus tantummodo accommodata, reliquis vero prorsus inutilis. Itaque me fecisse operæ pretium puto, quod Latino sermone nonnulla præcepta tradere conatus sim, quæ cum Syriacis commixta adolescentibus nostris inserviant, eosque in Hebraicis mediocriter versatos paulatim ad intelligendos etiam proprio Marte libros Syriacos deducant. Quod si tenues has lucubrationes meas tibi gratas esse intellexero; alia fortasse majora ad tuum commodum propediem in apricum proferam, neque ulli labori parcam, ut tuum laborem imminuam, facilioremque tibi viam aperiam ad Spiritus Sancti mentem per Linguas assequendam.*

Vive: vale: si quid novisti rectius istis,
Candidus imperti: si non, his utere mecum.

AN-

fragrantiæ, nescio quid spirat genuinum, ac suum, quod si in alias Linguas transferas, vim suam, & nitorem amittit. *Est enim stylus Sacrarum Litterarum pedestris, & simplex, orationis genus modo emphaticum, modo paragogicum, modo ellipticum; dicendi ratio modo metaphorica, modo ambigua, modo varias, ac multiplices interpretationes admittens, modo mysteria continens, ut mirum non sit, hæc omnia ad Græci, vel Latini sermonis normam composita nativam suam emphasim, & significationem amittere. Quis itaque non videt, cuilibet Sacrarum Litterarum Interpreti ad Fontem Hebraicum, cæterasque Orientis Linguas alacriter properandum esse, ut omnimodam inde, & perfectam Divinarum Litterarum, mysteriorumque cognitionem hauriat, quas laudare pro dignitate nemo satis possit, cum in illis ipsissima Spiritus Sancti effata contineantur, veraque sapientia ex iisdem in humanum genus abunde, atque adeo effuse profluxerit? Quamobrem ut juventus in Linguis Orientalibus instituenda mihi concredita habeat, unde possit Linguæ Syriacæ cognitionem assequi, placuit præter Lexicon Syriacum nuper a me publici juris factum Grammaticam Institutionem adjicere, nihilque omittere, quod ejus Linguæ amantes juvare possit. Equidem non ignoro, Grammaticam Linguæ Syriacæ jussu Cardinalium Sacræ Congregationis de Propaganda Fide a Patriarcha Antiocheno e Libano Josepho Acurensi compositam fuisse, & ejusdem Congregationis typis editam anno*

1647.,

ob oculos parentum , nuſquam minori ſumptu alantur , quam domi ? Quas igitur gratias TIBI propterea Vicentini Cives non habeant , cum per TE eorum liberi educentur in patrio ſolo , minimoque incommodo ad vitam civilem , optimiſque moribus , & doctrinis excultam a probatiſſimis Præceptoribus aliunde a TE propoſito præmio accitis inſtruantur, quorum fama commoti multi a finitimis oppidis Vicentiam alliciuntur, fitque , ut ſicuti antea Vicentini Cives alio migrare ſtudiorum cauſſa cogebantur , ita nunc externi cum ſumma TUA , Vicentinæque Civitatis gloria in Seminarium Vicentinum confluant . Ob quam quidem gloriam, ac laudem TUAM aliquo quodammodo jure TIBI gratulamur nos ipſi , quibus contigit habere TE nuper in Eccleſia noſtra PATAVINA ARCHIPRESBYTERUM probitate , ſcientia , prudentia , aliiſque virtutibus non ſolum inſtructum , ſed etiam abunde cumulatum , omnino iis

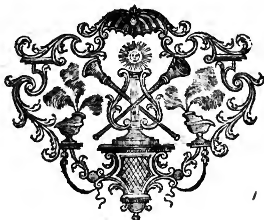
VI-

certationes instituisti, quibus totius Seminarii adolescentes intersint, laboris, & industriæ suæ specimen præbeant, sibique invicem æmulantes difficultates, & salebras primas litterarum vincant, & umbratili in pugna eas vires exerceant, quas aliquando in majoribus certaminibus ad universæ Provinciæ TUÆ emolumentum ostendant. Hæ vero privatæ exercitationes quemnam fructum, & emolumentum afferant quis non videt, cum non solum, qui in arenam descendit, auditorum frequentiæ assuescat, animosque ex eorum favore sumat, sed etiam multa a multis admoneatur, quasique ex consilii sententia statuat, cum ex vultu, oculis, nutu, murmure, silentio clare intelligat, quid quisque sentiat, quidque optimum dictu, factuque sit? Pueros autem in Patria sua litteris operam dare posse quis non maximum Civitatis commodum arbitretur, cum nusquam jucundius, quam in Patria morentur, nusquam in officio melius contineantur, quam

ob

accedat, & nihil poſſit in poſterum ad illius lectiſſimæ Muſarum ſedis ſplendorem, & dignitatem deſiderari. Vale:

Ex Seminario Patavino Idibus Auguſti MDCCXLII.

AD

VIRIS SAPIENTISSIMIS, GRAVISSIMIS, ac PROBATISSIMIS parem, ex quorum COLLEGIO multi semper ad summas quasque ECCLESIÆ dignitates evecti sunt; conjunctum vero arctissimo necessitudinis, ac familiaritatis vinculo cum SANCTE VERONESIO PRÆSTANTISSIMO VICARIO nostro eo ingenio, iis moribus prædito, ex quibus intelligere facile quilibet posset, quid etiam tum de TE prædicari oporteret, cum illud sit verissimum,

* Τοιοῦτός ἐστιν ἕκαστος, οἷσπερ ἥδεται ξυνῶν.

Interim, ut pro summa TUA humanitate Libellum hunc benevole excipias, & foveas, oro; quod eo facilius me impetraturum confido, quo clarioribus indiciis fama ad nos detulit, TE de hoc quoque Litterarum genere in Seminarium TUUM inducendo cogitare, ut ad cæteras artes, ac disciplinas a TE eodem invectas cumulus tandem per Orientales Linguas

ac-

* *Talis est quisque, qualium conversatione utitur.* Ex Euripidis Phœnice.

ptimo fit, ut ejus virtus bonorum omnium animos capiat, & non solum apud Cives suos, sed apud externos etiam in magno honore, ac reverentia habeatur. Itaque non est, cur quisquam miretur, me Seminarii Patavini alumnum ad TE Vicentinæ Diœceseos EPISCOPUM ex alto, illustrique dignitatis TUÆ fastigio egregiam dotium TUARUM famam proferentem accedere, & cum TUIS Civibus conjunctum obsequium, & cultum præstare tenui hoc, & exili opere oblato, quod a TE benevole exceptum, probatumque, ac tutelæ commissum TUÆ præsidium, & ornamentum accipiat. Equidem quoties honorificentissimas, justissimasque de TE hominum cujuscumque ordinis prædicationes intelligo, toties DIVINO NUMINI gratias immortales habendas esse, Christianæque Reipublicæ magnopere gratulandum existimo habenti in TE, quod expetendum in quolibet EPISCOPO maxime est, Virum rara quadam, &

exi-

ILLUSTRISS. AC REVERENDISS.

ANTONIO MARINO
PRIOLO

EPISCOPO VICENTINO,

Duci, Marchioni, Comiti, & Prælato Pontificii Solii Aſſiſtenti &c.

ANTONIUS ZANOLINI

FELICITATEM.

UM ſummum, ac principem in Civitate locum, & auctoritatem EPISCOPUS teneat, ejuſque cervicibus majora munera, onera graviora impoſita difficillimam Epiſcopalem provinciam, atque adminiſtrationem reddant, jure profecto o-

TUAM experiri, prudentiam admirari, probitatem, vitæque innocentiam ſuſpicere, TUAM denique tantam cum in omnium commodis, tum præcipue in Juventutis utilitatibus procurandis ſollicitudinem intueri. Qualis eſt, PRÆSUL AMPLISSIME, illorum ſenſus, cum TE ad Seminarium TUUM ſingulis fere diebus accedentem vident, nullaque caloris, nulla frigoris, nulla cæterarum temporis injuriarum ratione habita, litterariis exercitationibus incredibili pœne dixerim patientia intereſſe audiunt, ut TUUM promovendarum litterarum vehementiſſimum ſtudium expleas, & adoleſcentibus præſentia TUA animos addas, minime ignorans, maximam primæ ætatis curam, rationemque habendam eſſe, cum ipſa veſtibulum quodammodo vitæ ſit, totamque annorum conſequentium quaſi formam, imaginemque præ ſe ferat. TU certis, definitiſque hebdomadæ diebus intra domeſticos parietes quaſdam litterarias concer-

cer-

eximia prudentia præditum, miro ingenii acumine pollentem, acerrimo judicio insignem, omnino eum, cui bene concreditam Gregis sui partem CLEMENS XII. PONTIFEX MAXIMUS semel, atque iterum profiteri non dubitarit. Cujus quidem gravissimæ expectationi affatim respondisti, ubi primum licuit ECCLESIÆ TIBI commissæ clavum suscipere, & quæ intra domesticos parietes studio, & exercitatione comparaveras, ad publicam utilitatem, & emolumentum in hominum aspectum, lucemque proferre. Itaque statim emicuit summa TUA vigilantia & sedulitas in EPISCOPALI munere obeundo, qua effecisti, ut Ecclesiastica disciplina, morumque honestas in tota TUA Dioecesi vigeret, Religionis, ac pietatis ardor cresceret, litterarumque studium mirifice excitaretur. O ter, quaterque propterea beatos Vicentinos Cives, quibus præcipuo quodam Dei beneficio datur tali, tantoque EPISCOPO coram frui, vigilantiam, ac solertiam

ܓܪܡܛܝܩܝ ܐܘ ܚܘܝܐ ܠܘܪܐ ܡܫܡܠܝܐ

ܕܠܫܢܐ ܣܘܪܝܝܐ ܕܥܒܕ

ܐܢܛܘܢܝܘܣ ܙܢܘܠܝܢܝ.

GRAMMATICA

LINGUÆ SYRIACÆ INSTITUTIO

A U C T O R E

ANTONIO ZANOLINI

J. U. D. & in Seminario Patavino
Linguarum Orientalium Lectore.

AD USUM EJUSDEM SEMINARII.

PATAVII, Typis Seminarii. MDCCXLII.
Apud Joannem Manfrè.
SUPERIORUM PERMISSU.

ܘܡܫܐܠ ܐܢܘܢ ܗܘܐ Mar. 8.5.

ܘܡܫܐܠܝܢ ܗܘܘ 8.11

ܡܫܐܠ ܗܘܐ 8.27

ܫܪܝܢ ܐܝܬܘܗܝ 11. 2

ܐܫܐܠ 11. 29

ܡܫܐܠܝܢ 10. 2

ܩܪܒܝܢ ܗܘܘ 10 13